

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEVVAL
IŞIK

"Beni koşulsuz, nedensiz,
sorgulamadan sevmeyi
deneyemez misin?"

BENDEN KORKMA

müptela

GECEİN ARDINDAN GELEN GÜNDÜZ, KAVGA VE AŞK, KÖTÜNÜN İÇİNDEKİ İYİ,

Dünya dengede durabiliyorsa, muhtemelen
bu karşıtlıklar yüzündendir.

Hikâyesini hiç öğrenemeyeceğimiz insanları sadece
tanıdığımız kadarıyla sevmek, onlardan
korkmamak mümkün mü?

Kapalı bir kutuyu açmaya cesaretin var mı?

Sevilmeye ihtiyacı olan genç bir kıızı bütün varlığıyla
seven, canı pahasına koruyan kişi ya bir katilse?

Alexis ve Harry'nin yaşadıkları, tüm bu
soruların cevaplarını arıyor.

Onların heyecanlı maceralarında belki de
bulursunuz.

1. BÖLÜM

Adam, birkaç adım ötemde gecenin karanlığını yaran yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, ellerini cebinde dikiliyordu.

“Kaçmak için diretecek misin? Sıkılırsam iyi şeyler olmaz ve ben sıkılmaya başladım, tatlım.”

Genzim deli gibi yandığı için öksürdüm ve boğazıma oturan yumruyu, yutkunarak geçirmeye çalıştım. Belki yardımı olur diye gırtlığımı hafifçe ovaladım. Yutkunmak bu kadar zor olmamalıydı.

“Eee ne yapıyoruz?” diye sorduğunda gözlerine odaklandım. Cevap vermemi beklemeden, omuz silkip üzerime doğru yürümeye başladı. Birkaç adım geriledim ve yeniden kaçmaya kalkıştım fakat hızla bileğimi kavrayarak beni durdurup olduğum yere çivilenmemi sağladı.

“Sana kaçmaya yeltenmenin bir işe yaramayacağını söylemiştim, boşuna koşup kendini yordun.” diyerek başını salladı ve bana doğru eğildi. Daha ne olduğunu anlayamadan beni omzuna aldı. “Bırak beni!” diye bağırdığımda sesim karanlık sokakta yankılanıp kulaklarıma geri dönmüştü. Tepki vermeyince sırtını yumruklamaya başladım. Cılız yumruklarımdan dengesi bile bozulmuyordu. “İndir beni!” diye ciyaktı. Saniyeler içinde

popoma vurduğunda ağzım ve gözlerim dehşetçe açıldı.
“Çeneni kapat ve uslu dur!”

Evimden gittikçe uzaklaşıyordum. Gittikçe küçülen bina, yüzünü asmış ve boynunu eğmiş bir şekilde bana bakıyordu. Başıma ne geldiyse hepsi merakım yüzündendi. Yürüyüp gitseydim bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ama zamanı geri alabilmem ne yazık ki mümkün değildi. Korku ve endişe yağmuruna kapılmıştım ve ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Birkaç plan kırıntısı üretmeye çalıştım. Beni yere indirdiğinde ona saldırıp elinden kurtulabilirdim; Zor olsa da denemeye değerdi. Yoldan geçen birinden yardım isteyebilirdim; Beni kaçırdığına dair sözler söylersem yardım edebilirlerdi. Fakat katil olduğunu söylersem arkalarına bakmadan kaçacaklarına emindim. Yolun boş olması, planlarımın yarısını suya düşürüyordu zaten. Geriye kalan tek seçeneğim beni yere indirdiği an onu haklayıp kaçmaktı. Bunu başarabileceğimden şüpheliydim, fakat kendime inanmak zorunda olduğumu biliyordum.

Bir katilin kucağına düşmüştüm, üstelik bu mecazi bir tanım değil düpedüz doğruyd.

Sokağın sonuna dek tek bir insan ile karşılaşmadığım için hayal kırıklığım bedenime işkence etti. Gözyaşlarım tenimi yakarken, ağlamaklı bir sesle “İndir beni,” dedim. Beni indirdiği an uygulamaya geçecektim. “Arabaya geldik sayılır. Sabret!” dedi hissiz bir şekilde. Neden böyle davranıyordu?

“Evime gitmek istiyorum, lütfen bırak beni,” dediğim de attığı kahkaha kulaklarımda çınladı.

“Gördüklerinden sonra seni kolayca bırakacağımı mı sanıyorsun?”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp burnumu çektim. Başım dönmeye başlamıştı. Beni bırakmayacaktı, benden kur-

tulacaktı. "Öyle sanıyorsan, bil ki yanıyorsun," dedi ve durakladı. Durduğu an gözlerimi araladım ve boş sokağa baktım. Duyduğum "klik" sesiyle bir arabanın önüne geldiğimizin farkına vardım. Kapıyı açıp beni yere indirerek, bana hiçbir fırsat tanımadan arabaya atıverdi kolayca. O sürücü koltuğuna geçerken, vaktimin olmadığını göz önünde bulundurup kapıyı açıp ayağımı dışarı attım ama daha kıcımlı kaldıramadan bir el ceketimden yakalayarak beni geriye çekti. Yeşil gözlerin sahibi vücudumu delip geçebilecek keskinlikte bakarken üstümden uzanarak bacaklarımı içeri tıktı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Tek fırsatım da elimden çekilip alındığından sessizce hıçkırdım.

Ölüme gidiyordum, ölümüne gidiyordum. Bu şekilde olsun istememiştim...

Bacaklarımın her bir noktası sızlıyordu, nefesim hâlâ düzene girmemişti. Arabayı çalıştırıp gaza bastığında, yaşlı gözlerle evimin uzaklaşmasını izledim. Belki de bu sokağı son görüşümdü...

Vücudumu saran korkumu bastırdım, kolay kolay pes etmeyecektim. Başımı onun tarafına çevirdim ve çekinecek yüzüne baktım. Yola odaklanmıştı.

"Gördüklerimi hiç kimseye anlatmayacağım. Yemin ederim."

Dudaklarına ufak ve alaycı bir gülümseme asıldı. Göz ucuyla bana baktı ve sonra yeniden yola dikti bakışlarını. "Doğru söylediğini nereden bilebilirim? Sana inanmam için bir sebebim var mı?" Sözleri ile birlikte tüylerim diken diken olurken elimin tersiyle yüzümü sildim. Bana inanması için bir sebebe ihtiyacım vardı ama o sebebi nasıl bulacağımı bilmiyordum. Düşünceler zihnimden öteye çekilirken, gözlerimi sımsıkı yumdum ve başımı bacaklarıma eğdim.

"Bana inanman için bir sebebim yok."

“Biliyorum,” dedi kısık bir sesle. “En azından açık sözlüsün.”

Sessizce hıçkırmaya devam ederken, bir bir kapanan umut kapılarının seslerini duyuyordum. Tüm gardım inmişti ve artık doğru düzgün düşünemeyecek kadar bitkin hissediyordum. Sözlü olarak pes ettiğimi kabul etmiş sayılmasam da zihnim yenilgimi çoktan doğrulamıştı.

Araba durduğunda, boğuk sesi düşüncelerimi böldü.

“İn!”

Sesi otoriterdi. Arabadan inip etrafıma bakındım. Odukça sessiz bir yerdi. Önünde durduğumuz ihtişamlı evden başka ev yoktu çevrede! Bu da, kaçabilsem bile etrafta sığınabileceğim birilerinin olmadığı anlamına geliyordu...

Belimi kavrayan elle irkilerek, beni tutan kollarından kurtulmaya çalıştım. Karşılık olarak, tutuşunu sıkılaştırdı ve yürümeye başladı. Onun adımlarına eşlik etmek zorunda kaldım. Her adımda bacak kaslarıma ve diz kapaklarıma büyük bir sancı yayılıyordu.

Soğuk içime işlerken titrediğimi hissettim. Ama bunun üşümekten kaynaklanmadığını biliyordum. Ölüm korkusu etrafımı çepeçevre sarıp kuşatmıştı.

Kapıyı açıp beni içeri ittiğinde tökezleyerek eve daldım.

“Salona geç, hemen geliyorum,” Sözleri kulaklarıma çalındığında beynimde çığlıklar koptu. Sevinç çığlıklarıydı bunlar. Merdivenden çıkmaya başladı, görüş alanımdan tamamen çıktığında olduğum yerde sevinçle zıpladım. Vücudumun yorgunluğu bu fırsat karşısında tamamen yok olmuştu. Yukarıdan gelen kapı sesiyle ayaklanıp merdivenlerin başına fırladım. Görebildiğim kadarıyla üst kata baktım. Kimse yoktu. Dış kapıya doğru ilerleyip usulca açtım. Şükürler olsun ki kilitlememişti.

Nefesimi tutarak dışarı çıktım ve yavaşça kapattım. Önüme döndüğümde birine çarptım. Ah burnum!

“Sen de kimsin?”

“B-ben...” Başımı kaldırıp çarptığım kişiye baktım. Kahverengi gözlerini kısmış esmer bir adam dikkatle bana bakıyordu. “B-ben...” Hareket etmem gerekiyordu, bir an önce buradan kaçmam gerekiyordu. Yoksa belki de tek kurtuluş fırsatım kaçacaktı.

Umursamadan yürümeye devam etmek üzereyken, kapı açıldı. Paniğim tavan yapıp ayaklarım harekete geçerken, “Tut şunu Zayn,” dedi o boğuk sesin sahibi. Adımlarımın devamı gelemenden bir el vücuduma dolanarak beni durdurup döndürdü. Yakalanmıştım!

Çılgına dönmüş bir şekilde esmer adamın elinden kurtulmak için debelendim. Bu benim son şansımdı, kaybedemezdim... “Sana böyle bir fırsat verebileceğimi düşünecek kadar saf mısın gerçekten? Seni denemek istedim ve hiç düşünmeden oltaya atladın. Kesinlikle, bu saatten sonra sana inanmam için hiçbir sebebim yok,”

Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim, gerçekten özür dilerim... Ben sadece... Lütfen beni öldürme...” Beni tutan adamın kollarından çekip eve geri soktuğunda hıçkırıkları şiddetlenmişti.

“Henüz öyle bir düşüncem yok,” dedi ve sırtıttı. Gevşek sırtışı işkillenmemi sağlayacak türdendi. Eğer beni öldürmeye niyeti yoksa kendimi öldürtmek için çabalamayacağıma emindim. Sessiz ve sakın durup karşı çıkmadan sadece bekleyecektim. Kaçmaya çalışmam onu ve arkadaşını daha çok sinirlendirebilir ve bu sinir sonum olabilirdi. Bu düşünce nefesimi keserken sertçe yutkundum ve başımı önüme eğdim.

“Bu kim Harry?”

“Geç içeri Zayn anlatırım.”

Adı Harry miydi? Beni kolumdan çekerek salona yürümeye başladı. Anı çekişi sebebiyle bir an kolumun çıktığını düşündüm. Beni koltuklardan birine ittiğinde kabaca koltuğa yıkıldım.

Karşımdaki koltuğa oturup öne eğilerek ellerini dizlerinin üzerine gelişigüzel bir şekilde attı. "Görmemen gereken şeyler gördün," diye lafa başladığında seslice yutkundum. "Be-ben... Yardım edebileceğimi düşünmüştüm,"

Sözlerim onu güldürürken, tek eliyle dağılan saçlarını düzeltti.

"Kendine yardım edemezken bir başkasına yardım etmeyi nasıl düşündün?"

'Ben yardım edemeyeceğimi biliyordum, polisi arayacaktım ama şarjım bitmişti, başkasını çağırmak istedim. Tam da o sırada bir cinayete tanıklık ettiğim için de büyük bir şoka uğradım' diyemezdim. "Pekâlâ, sana güvenmem için bana bir sebep verirsen seni bırakacağım, sebebinin beni tatmin etmesi gerekecek ve bu biraz zor olacaktır."

Lütfen doğru duymuş olayım... Lütfen sebep bulma konusunda yaratıcı olayım!

"Evet, ilk sebebini alayım?" Ellerini birbirine sürttü ve dirseklerini bacaklarından çekip arkasına yaslandı. Yeşil gözleri üzerimde gezinirken hızlıca düşündüm. "Polise asla gitmeyeceğim, ben verdiği sözlerde duran biriyimdir ve-"

"Bana bir sebep söyle dedim, zırvala demedim," Sözümü itinayla böldüğünde kuruyan gözyaşlarım cildimin gerilmesine yol açmıştı. Elimin tersiyle yüzümü silip burnumu çektim. Pekâlâ, daha akıllıca konuşma zamanı gelmişti.

"Evimin adresini verebilirim, ayrıca peşime adam takabilirsiniz. Gerçekten polise gitmeyeceğim, yemin ederim ki gitmeyeceğim," Gülerек eliyle yüzünü kapattı ve

başını iki yana salladı hafifçe. “Zaten yapacağım şeyleri söylemekten vazgeç ve beni inandıracak bir sebep söyle.”

“Polise gidersem beni hemen öldür.” Sıkılmış gibi ofladı. “Anlaşıldı, hiçbir sebebin yok, oyalıyorsun beni.”

Başımı hızla iki yana sallarken ellerim itiraz edercesine iki yana kalkmıştı. “Oyalamıyorum, sadece-”

“Sadece, söyleyebileceğin bir halt yok.”

Ellerimi indirip kucağıma koydum. “Evet, yok. Senin bana güvenmeni sağlayabilmem imkânsız...” diyerek çaresizce kabullendim.

“Pekâlâ, o zaman bu gece misafirimsin,” Gözlerim dehşetle irileşirken karşı koymak için ayağa kalktım.

Bir katilin evinde nasıl kalabilirdim? Bunun düşüncesi bile korkunçtu! “Lütfen, evime gitmeme izin ver.” Başını belli belirsiz salladı. “Belki gidersin,” dedi ve derin bir nefes çekti içine.

“Ama bugün değil.”

2. BÖLÜM

Sözleri zihnime işlerken midemin korkudan çalkalanmaya başladığını hissettim.

Bir katilin evinde, bir gece?

Buna itiraz edip tüm benliğimle karşı koymak istiyordum fakat beni öldürmeyeceğini söylediği için bunu yapıp onu kışkırtmak istemiyordum. Bir katile, gözlerimin önünde birinin canına kast eden bu adama nasıl güvenilebilirdim? Bu mümkün değildi! Burada kalamazdım!

Vücuduma yıldırım hızıyla yayılan içgüdüsel cesaretim geri emilmeye başlamadan ayağa kalktım ve sızlayan bacaklarıma koşma emri verirken buldum kendimi. Akıldamda sadece buradan acilen kurtulmam gerektiği vardı. Başı sonu düşünülmemiş bir hamleyle kapıya doğru fırladım.

Hızla geri çekilerek koltukta oturmaya devam eden adamın üstüne düştüm. Kalkmak istedim, lakin bana engel olmakta ısrarcıydı. Dilini şaklatırken başını salladı. "Her durumu fırsata çevirip kaçmaya yeltenmeye daha ne kadar devam edeceksin?" Yüzüne baktığımda, ona çok yakın olduğunu fark ettim ve aramızdaki mesafeyi açmak için boynumu geri çektim. Bu hareketimle birlikte gözleri hafifçe kısıldı ve dudakları arasından melodik bir mırıltı yükseldi.

“Tanışmadan ayrılmak olmazdı,”

Kucağında oturduğum için oldukça rahatsızdım ve kıpırdanıp duruyordum, kollarından sıyrılmaya çalışıyordum. Fakat sözleri zihnime sızdığı ilk anda duraksadım ve kaşlarımı çatıp göz ucuyla yüzüne baktım. Ne demek istiyordu? Benimle tanışmak mı istiyordu? Tanıştıktan sonra gitmeme izin verecek miydi? İçimi saran heyecan ile ne söyleyeceğimi düşünürken buldum bir anda kendimi.

“Ben Alexis, Alexis Winchester.”

“Burada ‘tanıştığımıza’ memnun oldum, demem mi gerekiyor Alexis?”

Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. Beni kucağından kaldırdı ve yanına oturtup ayağa kalktı. Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına dayadı. “Evet?” dedi ve koltuğa yeniden oturup ayak bileğini dizine attı. Hırıldayan bir ses duyuyordum, fakat o sesin neler söylediğini çıkaramıyordum. Başını hafifçe salladı, göz ucuyla bana baktı ve onu izlediğimi görünce gülümsedi. “Tamam Edrick,” Telefon görüşmesini sonlandırdığında ellerini koltuğun başlığına atıp hafifçe bana döndü. “Alexis Winchester, 297.cadde,numara 23. Bu adres sana bir yerden tanıdık geliyor mu?” Evimin adresini hiç takılmadan söylemişti. Bu gece yaşadığım kaçınıcı şoktu bu?

“Sen... N-nasıl-” Başını hafifçe yana eğdi ve dizinin üstüne attığı ayağını sallandırdı. “Ne o? Çok mu şaşırdın? Benim de bazı yöntemlerim var, ayrıca tek bildiğim şey ev adresin değil.”

Gözlerim dehşetle büyürken koltukta yana kayıp uzaklaştım. “B-başka ne biliyorsun?” diye tereddütlü bir şekilde sorduğumda başını koltuğa yaslayıp gözlerini karşı duvara dikti. “Newcastle Üniversitesi, 2. sınıf öğrencisisin, Halkla İlişkiler bölümünde okuyorsun, birçok ders alıyorsun... Ailenden ayrı yaşıyorsun. Annen, ba-

bandan ayrılıp başka bir adamla evlenmiş, ardından seni üvey babana bırakıp öz babanla kaçmış. Sonra... Okulda-ki en iyi dostun; Emily Alonso senin ile aynı bölümü okuyor. Eddie Oswald adında hoşlandığın biri var..."

Kulaklarımı arşınlayan tek cümle nedense annem ve babamla ilgili olandı. Bu meseleyi bir başkasından duymayalı uzun süre olmuştu. Gözlerimi yeni yaşlar dolurunca başımı önüme eğdim ve kendimi sıktım. Şimdi düşünmem gereken konu bu değildi. Bir katil, benim hakkımda bir sürü bilgi toplamıştı ve bu tehlike havuzunda yüzmem demekti. Bu kadar kısa sürede özgeçmişimi bulabilmesi korkumu üçe, beşe, hatta ona katlamıştı.

"Sanırım elimde bu kadar bilgi varken bir aptallık edip polise gitmezsin." Yutkundum. Hızlıca başımı kaldırıp dolu gözlerimle yüzüne baktım. "Daha en başında gitmeyeceğime yemin etmiştim ve ben-"

"Ve sen sözünde duran birisin." Sözümü bir kez daha bölüp devamını getirdiğinde gözlerimden firar eden göz yaşlarımı hızlıca elimin tersiyle sildim. Tek isteğim buradan kurtulabilmek, evime gidebilmektir. "Bu gece burada kal, kaçmaya kalkışmammanı öneririm. Misafir odası ikinci katta ve ne şans ki, pencerenin önünde parmaklıklar var. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, evin etrafı koruma dolu." Bana göz kırpıp ayağa kalktı. "Sana odanı göstereyim."

Her ne kadar istemesem de, ayağa kalktım ve peşinden ilerlemeye başladım.

Basamakları tırmanmak benim için asırlar kadar uzun sürmüştü. Dar ve uzun koridordan ilerledi ve beyaz kapının önünde durdu. Kapıyı açıp kenara çekildi ve geçmem için içeriyi işaret etti. Başımı önüme eğip yanından geçip odaya girdim. Benim odanın iki katı büyüklüğünde, beyazlara bürünmüş sade bir odaydı. Az eşya ile döşenmiş

olması daha büyük görünmesini sağlıyordu.

“Misafir odası burası, yarın sabah adamlarım seni eve bırakacak. Gerginlikten ölecek gibi durmana gerek yok, kapını kilitle istersen. İyi geceler,” dedi ve odadan çıktı.

Sabaha karşı yorgunluğa yenik düşmüş az da olsa uyuyabilmişim. Güneş ışıkları perdelerden içeri sızarken uyan-dım ve odanın banyosuna girip elimi yüzümü yıkadım.

Önce banyodan, ardından yavaş adımlarla odadan çıktım. Dün geceden anımsadığım dar ve uzun koridordan bir kez daha geçtim. Merdivenlerin başına geldiğimde tedirginliğimi bir kenara atıp aşağı inmeye başladım. Dün, evime gidebileceğimi söylemişti. Peki bu içimi kemiren ve başıma ağrı sokan gerginlik niyeydi?

Sadece evime gidip normal, monoton hayatıma geri dönmek istiyordum. Bu kadar aksiyon bana göre değildi. Merdivenlerden indiğimde salona açılan koridordan düz ilerleyerek salona ulaştım. Deri siyah koltuklardan tekli olanına oturmuş içki içen biri gözüme çarptı. Bu kişiyi tanıyordum. Dün eve gelen çocuktı bu. Sahi adı neydi? Zayn? Bu pislik eğer gelip beni oyalamasaydı belki de şu anda yatağımda mışıl mışıl uyuyor olacaktım. Yine de Harry’nin beni bırakacağını biliyordum. Biliyor muydum? Ona güveniyor muydum yani? Bir katilin sözüne inanıyor muydum? Ya sözünde durmazsa? Bu düşünce içime büyük bir ürperti salarken silkelenerek kendime döndüm. İnsan söylediği sözün arkasında durmak zorundaydı. Sanırım kendimi ancak bu şekilde avutabilirdim.

Zayn beni fark etmiş olmalı ki ayağa kalktı. Düşüncelerimi bir köşeye atıp hafifçe tökezleyen adama baktım. İçkiliydi, ona bakıp fazla içtiğini anlamamak mümkün

değildi. İçkili erkeklerden her zaman korkardım. Üstelik bir katilin evindeyken... Ve bu kişi, katilin arkadaşıyken daha korkutucu olduğu kesindi!

Koltuğun başlığından yardım alarak dengesini sağladı. Resmen ayakta duramıyordu. Onu izlemeye son verip buradan bir an önce defolup gitmem gerekiyordu. Harry'nin adamlarının beni bırakmasına lüzum yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Bir an önce bu evden kurtulmak istiyordum. Polise gitmeyecektim, bu sayede bir daha karşıma çıkmayacaklardı. Onlardan kurtulmak için gördüklerimi yok saymak zorunda olmam kötü hissettiriyordu. Bu biraz bencilce olsa da her şeyden önce düşünmem gereken kendi güvenliğimdi.

Attığım hızlı adımların sonunda kapıya saniyeler içerisinde ulaşmıştım. Bacaklarımın sızısı dün geceye nazaran azalmıştı. Verandaya bakan kapıyı açtım ve çıkacağım sırada biri kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. Karşı karşıya kaldığım kişi içkili Zayn'den başkası değildi. Ne ara yanıma gelmişti? Gözleri parlıyordu ama bu boş baktığı gerçeğini değiştirmiyordu. Üzerimden uzanarak araladığım kapıyı geri çekip kapattı. Soluğundan sızan içki kokusu midemi bulandırırken yüzümü incelemeye koyuldu. Önce gözlerine daha sonra gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerine baktım. "Bırakır mısın? Gideceğim," dedim, sesim kendimden emin çıkmıştı, bu beklediğimden fazlasıydı. Gözlerini yumup kahkaha atmaya başladığında bileğimi sıktığının farkında bile değildi.

"Gidemezsin," diye soludu yüzüme. "Ama o, gidebileceğimi söyledi," dedim kararlılığımı korumaya çalışarak.

Gözlerini yeniden araladı ve sözlerini alaya alan bir ifadeyle yüzüme baktı. Hayır, hangi hakla karışıyordu ki? Kendini ne sanıyordu? Sinirlerim bozulmuştu. Derin

nefes alıp bileğimi hızla çekerek elinden kurtardım. Yüzündeki alaycı ifade bu hareketimle birlikte anında silindi ve yüz hatlarını ciddiyet bürüdü. Bana doğru bir adım atınca ben de refleks olarak geriye doğru bir adım attım. Bir adım daha yaklaştı. Ve bir adım daha... Gerginliğim onun bana yaklaşmasıyla artmıştı. Sırtım kapıyla buluştuğunda kaçacak yerimin kalmadığını anladım. Tıpkı avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi özgüvenli ve temkinli bir adım daha attı ve dudaklarının kenarlarına asılan kendini beğenmiş gülümsemesiyle tam önümde durdu. Elleri belimi kavradığında sanki kapıyı delip geçebilecek güce sahipmişim gibi geriye doğru bir adım daha atmak istedim. Fakat olmadı. Beni kapıyla kendi arasında bıraktı ve sinsi sinsi gülmeye devam etti, bu durum onu memnun etmiş gibi görünüyordu. İtmeye çalıştım ama etki etmiyordu. Kıpırdamıyordu bile. Yüzüme doğru eğildiğinde hâlâ onu itmek için çabalıyordum. O kadar yakınımdaydı ki içkili nefesi dudaklarımı sıyrıyordu.

“Bırak beni! Evime gideceğim!” diye çıkıştım, öfkem dışarı fırlamak için sınırlarımı zorluyordu. Sırıttı. “Harry şu anda burada değil ve seni o yokken bırakamam. “ Şaşkınlıktan gözlerim büyürken hızla başımı iki yana salladım. “Doğru söylüyorum! Harry, bugün gitmeme izin vereceğini söyledi!”

Tek eli belimden tutarken diğer elini başımın yanına, kapıya yasladı ve yüzüme hafifçe yaklaştı. “Ben de Adriana Lima’nın sevgilisiyim canım benim, ayrıca dün Chris Brown ile düet yaptık, dinlemek ister misin?”

“Ben yalan söylemiyorum, çek şimdi elini üzerimden!”

Kapıya dayadığı koluna abanarak başını kolunun üstüne dayadı ve güldü. “Çekmezsem ne yaparsın?” dedi sesine tehditkâr bir hava katmaya çalışarak. Fakat sözler dudaklarının arasından yuvarlanarak çıkıyor ve dili sür-

çüyordu. Bu da ondaki tüm ciddiyet havasını söküp alıyordu. Ayakta durmakta zorluk çeken bir sarhoş ile başa çıkmam ne kadar zor olabilirdi? Onu haklayabilirdim. Cevap vermemi beklerken kaşlarını alayla indirip kaldırdı ve dudaklarını büzdü. “Ne o? Pes mi ettin? Yoksa bana vuracak mısın?”

Beni kışkırtıyordu, aslında bu iyiydi çünkü içime gizlenen öfkemi dışa vurmamı kolaylaştırıyordu. Ellerimi iki yanımda sallandırıdım ve yumruk yaptım. Dişlerimi sık-tım ve sırtımı kapıya dayayarak destek aldım. Duruşumu dikleştirdim ve tüm gücümü kollarıma vermeye odaklandım. Tam onu itmek için kollarımı kaldırdığım sırada, fazla tanıdık gelen o boğuk sesi işittim. Salonun girişinde duruyordu ve bakışlarında bas bas bağırان mutlak bir tehlike vardı.

“O yapmazsa ben yaparım, benim olana el uzatırsan, o güzel kolunu kırarım, kardeşim,” dedi buz gibi soğuk ve iğneleyici bir şekilde. Sesi içtenlikten çok uzaktı. Söyledikleri arasında takıldığım tek nokta ‘benim olana el uzatırsan...’ kelimeleri olmuştu. Cümlelerin arasından sıyrılan bu kelimeler ne ifade ediyordu?

Zayn, Harry’nin sesini işittiği an belimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. Gözleri arkadaşını ararken, Harry ona yardımcı olmak ister gibi ona doğru yürümeye başladı. Zayn’de ona döndüğünde ellerini iki yana açıp gevşekçe güldü. “Oo dostum bu ne çıkış böyle? Gideceğini söyleyince izin vermemem gerektiğini düşündüm, seni beklerken sadece biraz eğleniyordum,” dedi ukala bir edayla. “Ağzınla iç şu içkiyi, götünle değil geri zekâlı!” diye bağırdı Harry, öfkesi bana yönelik değilken bile ürkütücüydü.

Onların konuşmalarından faydalanıp buradan kaçabilirdim. Elim az önce Zayn’in kapattığı kapının koluna

gitti ve yavaşça araladı. "Akşamdan kalma olduğum için zaten başım çatlıyor adamım, bu kadar üstüme gelme. Sabahın köründe ne bu asabiyet?!" Onlar hararetle çatışırken kapıyı usulca araladım. Zayn Harry'e doğru yürüdüğü için ortada buluşmuşlardı ve şimdi karşı karşıyaydılar. Göz gözeydiler ve aramızda mesafe vardı. Fark ettirmeden çıkmayı başarabilirdim. Harry'den umudumu kesmiştim. Belli ki sözünde durabilen biri değildi, ya da verdiği sözler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Gerçi, ne ummuştum? Bana iyi davranıp gitmeme izin vereceğini mi? Bu saçmalıktı. Fakat şöyle ki, kurtulursam bile nereye gideceğimi bilmiyordum. Eve gidemezdim, çünkü ev adresimi biliyordu. Emily'e de gidemezdim, onun ev adresini bildiğini söylememişti fakat onu da çabucak bulabileceğine hiç şüphem yoktu, risk alamazdım. Eddie... Eddie'nin evini bilmiyordum ki bilsem bile asla gidemezdim. Her şeyden önce onu tehlikeye atmaya hakkım yoktu.

Evin çatısına çıkarsam beni bulabilirler miydi? Oraya benden önce ulaşacak olmaları ihtimalini göze alırsak... Vazgeçtim. Buradan kurtulmayı başarırısam, ucuz bir otel bulur ve bir günlüğüne idare ederdim, sonrasını daha sonra düşünebilirdim.

Düşüncelerimin yoğunluğundan sıyrılıp, hırlaşmaya devam eden adamlara baktım. Ben düşüncelerimde boğulurken aralarındaki konuşma epey hararetlenmişti. Vücudumun geçebileceği şekilde kapıyı aralamayı başardım, onlara bakmayı kesip önüme döndüm ve kapının arasından fırladığım gibi koşmaya başladım. "Efendim, kaçıyor!" Tok bir ses duyduğumda beynimden vurulmuşu döndüm. Kahretsin! En büyük, en önemli noktayı atlamıştım! Bu ev korumalarla çevriliydi! Hay bin koruma!

Hadi ama! Her ne olursa olsun bir işe adımımı atmışsam geri dönmek olmazdı, bu bana göre değildi. Umu-

dumu kaybetme zamanı değil; savaşıma zamanıydı. Bacaklarım yenilgi bayrağını çekene kadar çabalayacaktım. Ana yola kadar tabana kuvvet kaçabilmeyi başarırsam bir taksi çevirip buradan uzaklaşabilir ve onlardan kurtulabilirdim. Büyük bahçeden çıkmayı başardığımda içimden sevinç çığlıkları atıyordum. Düz devam edecektim fakat son anda fikrimi değiştirip sağa doğru koşmaya başladım ve bir üst sokağa girdim. Hadi Alexis. Başarabilirsin. Daha hızlı koşmam gerekiyordu. Nefesimin kesilmeye başlamasını önemsemeden koşmaya devam ettim. Önüme iki farklı sokak daha çıktı. Hiç düşünmeden soldakine sapıp son süratle koşmaya devam ettim. Sokağın sonuna geldiğimde ana caddeye çıktığımı fark ettim. Nefes nefese kalmıştım ve bacaklarım hissini yavaş yavaş kaybediyordu. Durmamam gerekiyordu. Caddeye çıktığımda hâlâ koşuyordum fakat hızım büyük bir ölçüde azalmıştı. Caddeden geçen arabaların arasında bir tane taksi olsun diye dua ediyordum.

Arkamdan koşar adım ayak seslerini işittiğimde dehşete düştüm. Peşimden geliyordu, geliyorlardı. Arkana bakma, sakın arkana bakma. Panik yapmamaya ve hızımı arttırmaya, adımlarımı güçlendirmeye çabaladım ama elim ayağım titriyor ve başım dönüyordu.

Kaldırımın sonuna, yol ayrımına geldiğimde, düz devam edip karşıya geçmektense, sağa dönüp ara sokağa girmeyi seçtim. Ana caddeden geçmek bilmeyen taksiyi ara sokakta beklemek saçmalık olacaktı, biliyordum fakat mantıklı düşünemeyecek kadar paniklemiştim ve ne yaptığımı, nereye gittiğimi dahi bilmiyordum.

Arkama bakmamaya çalışırken yolda karşılaştığım tek tük insanlar bana şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bir araba önüme çıkıp yolumu kestiğinde hızımı alamayıp önümde duran arabaya çarptım ve yere yığıldım. Siyah Porsche

kaldırırma çıkmıştı. Arabanın kapısı yavaşça açıldığında korkularımı uyandıran kişi görüş alanıma girdi. Kıvrıkcık saçları rüzgârda dalgalanırken, bakışları yere düşen bedenime kaydı.

Bana doğru gelmeye başladığında başımı iki yana salladım ve ayağa kalkmak için kaldırım taşından destek aldım ama bacaklarım zonkluyordu. “Lütfen...” diye fısıldadım kesik kesik. Nefes almakta güçlük çekiyordum ve ciğerlerim sıkışıyordu. Daha fazla oksijene ihtiyacım vardı.

Harry, arabasının etrafından dolaştı ve önüme ulaşınca popomu geriye kaydırđım. Dizleri üzerine çömeldi ve elini omzuma atarak beni olduğum yere sabitledi. “Kaçmaktan zevk mi alıyorsun sen?” dedi hissiz bir şekilde, bakışları boş ve umursamazdı.

“B-ben kaçmadım. S-sen b-beni bırakacağını söylemiştin.” dedim, konuşmakta güçlük çekerken, aldığım nefes hâlâ yetmiyordu.

“Zaten gidecektin... Ben sözümde dururum, Alexis Winchester, bunu sakın unutma,” dedi sabit bir sesle hafifçe yüzüme eğilerek. “O kadar koruma evin etrafındayken kaçabilmen mümkün değildi biliyorsun değil mi? Neyse kendine güvenin biraz yerine geldiyse şimdi seni evine bırakalım.”

Sözleri tüm gardımı indirmişti ve beni bozguna uğratmıştı. Gerçekten sözünde duracak bir katil olduğuna sevinmem mi gerekiyordu? Yoksa kendi başıma o kadar korumanın elinden kaçabilmeyi başardığım için boşuna sevindiğime mi üzölmem gerekiyordu? Beynim dönme-ye başladığında gözlerimi sımsıkı yumdum. Gerçekten çok yorulmuşum ve elimi kaldırmaya bile mecalim kalmamıştı.

Çömeldiği dizleri üzerinden kalktığında elini önüme

uzattı. Tutup tutmama konusunda kararsız kaldığım için önümdeki elini salladı. Fakat ne kadar yorgun olursam olayım ondan yardım istemeyecektim. Onun bir katil olduğunu unutmamam gerekiyordu. Kendi başıma kalkmaya yeltendiğimde, sağ ayak bileğimden diz kapağıma müthiş bir ağrı hücum etti. Bu acıyla ellerim ayak bileğime gitti.

“Neyin var?” diye sorduğunda yeniden dizleri üzerine çömeldi ve eli ayak bileğime uzandı. Kendimi geri çekmeye çalışsam da başarılı olamadım. Ellerimi çekip bileğime dokundu. Neredeyse nazik olmasına rağmen canım acımişti. Parmak uçlarıyla hafifçe baskı uyguladığında dudaklarımın arasından feryat koptu. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve deli gibi sızlayan ayak bileğimi kendi ellerimle sarmalayıp iki büklüm oldum. Başım onun göğsüne değerken, “Bakmama izin verir misin?” dedi, sesi kaba ve sanki buna izin vermem gerektiğini bildirircesine otoriterdi. Sözünü dinledim. Harry ellerimi yere indirip ayak bileğimin etrafını parmak uçlarıyla yoklarken bir noktaya uyguladığı baskı beynimin karıncalanmasına yol açtı. Dişlerimi sıkarak, “Canım yanıyor,” dedim, ağlamaklı bir sesle.

“Burası mı?” diye sorarken acıdan dolayı kıstığım gözlerimi gözlerine yükselttim ve belli belirsiz başımı salladım. “Düşerken incitmiş olmalısın, bir doktor arkadaşım var. Eve çağırayım ve hemen halletsin.” Başımı itiraz edercesine iki yana salladım. “Hayır hayır hayır. Eve gitmek istiyorum, lütfen.”

“Pekâlâ, en azından eczaneden merhem almama izin ver,” dedi ve gülümsedi. Bu gülüş neredeyse içtendi. Başımı onu onaylarcasına salladığımda gülüşü genişledi ve o an yanaklarında beliren çukurlar dikkatimi çekti. Gamzeleri vardı.

Tek dizini kaldırıma sabitledi ve üzerime eğildi. Elleri vücudumu sarınca panikle geri çekilmeye çalıştım. "Hey, benden bu kadar korkma sadece kucağıma alacağım, bu ayağı zorlamak pek doğru olmaz,"

Bütün gece hem ayağımın ağrısıyla, hem de onca korkunun üzerine o kadar çabuk kurtulmuş –hem de hiçbir şey olmamış gibi kibarca evime bırakılmış- olmanın şaşkınlığıyla kâbuslar görerek uyudum. Polise gitmediğim sürece bu kötü rüyayı herkes unutacak gibi görünüyordu. Yani öyle umuyordum.

3. BÖLÜM

1 Hafta Sonra

“Alexis o partiye gideceğiz!”

“Hayır dedim Emily! çalışmam gerektiğini biliyorsun...” Bir saattir partiye gidebilmek için denemediği yol kalmamıştı. Aslında Eddie gidiyor diye ben de gitmek istiyordum ama çalışmam gerekiyordu ve dersler aksatmaya gelmiyordu işte...

“Lütfen Lexi, biliyorsun neden bu kadar gitmek istediğimi!” diyerek dudak büzdü. David’in başka kızlarla takılmasını istemiyordu, henüz gerçek anlamda çıktıkları söylenemezdi sadece takılıyorlardı. Fakat Emily, David’i o kadar çok seviyordu ki, şimdiden sahiplenmişti. Onu anlayabiliyordum.

Üstüme atılıp yanaklarımı sıkmaya başladığında inleyerek düşüncelerimden sıyrıldım ve parmaklarımdan kurtulmaya çalıştım. “Yapma şöyle!” Geri çekilse de yanaklarım zonkluyordu. Başını önüne eğip yere baktıktan sonra “Sen de gel o zaman!” diye ciyakladığında ellerimi kaldırıp sakın olması için gözünün önünde salladım.

“Tamam, benim inatçı arkadaşım! Tamam! Ama bir şartım var. Eğer David’le takılıp beni unutur, yalnız bira-

kırsan gözlerini oyarım!" Çığlık atarak boynuma atladı. Ah deli kız.. "Tamam, bırakmayacağım." diyerek yanağıma sulu bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. "Eğer patilerini üzerimden çekmeseydin boğulabilirdim." dedim alayla karışık bir şekilde. "Bırak dalgayı şimdi, eve gidip hazırlanmamız lazım!" Sesinden heyecan fışkırıyordu. "Ne giyeceğim?" derdine düşmek gibi bir niyetini yoktu açıkçası. "Ben eve gidiyorum çok güzel olmam lazım." Ellerini cırparak yerinde zıpladı. Neden bu kadar abartıyordu? Sevdiği çocuk ile baş başa kalabileceği için bu haline anlam vermeye çalışsam da anlayamıyordum. Aynı durumda olmamıza rağmen ben onun kadar heyecanlı değildim...

"Sen de güzel giyin! Ben şimdi kaçıyorum, akşam seni almaya gelirim Lex." Yanağıma öpücük kondurup topuklularını vura vura yürümeye başladı ve koridordan uzaklaştı. Ah şu kız...

Dişlerimin arasından gergin bir şekilde: "Sakin olur musun? Buraya bakıyor!" diye tısladım.

"Ay ne yapayım, onu gördüğümde elim ayağıma doluyor Lexi." diye soludu çaresizce. Onu anlayabiliyordum, bende aynı şeyleri Eddie'yi gördüğümde hissediyordum ama Em biraz abartıyordu sanki.

"Tamam sakin ol, bu tarafa geliyor..." diyerek haber verdim. Destek olmak için koluna girdiğimde yüzüme bakıp hafifçe tebessüm etti.

"Selam kızlar,"

Emily'nin: "Selam" diye mırıldandığını duyduğumda kolundaki elimi geri çektim. Ben de başımı sallayarak selam verdiğimde, David'in gözleri parlayarak Emily'e

baktığını fark etmiştim. Acaba günün birinde Eddie'de bana böyle bakacak mıydı? Gözlerim dolduğunda etrafa bakma bahanesiyle başımı çevirdim. Çok fazla kişi vardı ve gelmeye de devam ediyordu. Göz ucuyla Emily'i kontrol etmek için geriye baktığımda ortadan kaybolduklarını gördüm. Neredeydi bunlar? Güya beni bırakmayacaktı! Yalancı! Daha ilk dakikada yalnız kalmıştım... Harika!

Anlaşılan o ki tek başıma takılacaktım. Davetli kızların elbiseleri göz kamaştırıcıydı. Benim üzerimde ise kot Jean ve salaş bir tişört vardı. Bana uzaylıymışım gibi bakan gözleri görmezden gelerek bara yöneldim.

Amacım içeride Emily'i bulmak ve kulağına sövgülerimi yağdırıp eve gitmekti. Ama Emily'i ararken görüş alanıma girip takılı kalan kişiye odaklandığımda tüm düşünceler aklımdan silindi. Ne kadar da yakışıklı olmuştu... Siyah dar bir pantolon, üzerine tam oturan ve kaslarını olduğu gibi belli eden siyah bir tişört giymişti. Siyahların büyüsunü bozan yakasındaki beyaz tatlı papyonuydu. O papyon onu öyle tatlı gösteriyordu ki... Nefesim kesilirken beni gördüğünü fark edip gözlerimi telaşla kaçırdım. Hızla önüme bakıp boş bir yere geçip oturarak göz ucuyla baktım. Onun da bana baktığını görünce utançla başımı önüme eğip koltuğa sindim. Bir süre aynı konumda kalırken, saate bakmak için telefonumu çantamdan çıkardığım sırada önümde beliren gölgeyi gördüm.

Başımı kaldırdığım an onunla karşılaşınca elim ayağıma dolandı ve heyecandan telefonu elimden düşürdüm. "Selam Alexis," diye gülümsedi ve yerdeki telefonumu benden önce uzanıp alarak bana verdi. Titreyen elimi uzatarak telefonumu elinden aldım usulca.

"Teşekkür ederim. Selam, nasılsın Eddie?" Yanaklarımmın kızardığına emindim, sesim titremediği ve kekeleyemediğim için içimden şükrettim.

“Rica ederim, İyiyim ya sen?” Yanıma oturduğunda dizlerim titriyordu. Ellerimi dizlerimin üzerine sabitleyerek derin nefes aldım.

“Ben de iyiyim teşekkürler,” diyerek zorla tebessüm ettim. “Gelmezsin sanmıştım,” dedi saçlarını düzeltirken. İçim gidiyor yapma şöyle!

“Gelmeyecektim, fakat Emily zorladı,” dediğimde kakhaha attı. Ama böyle gülmesin. Lütfen. Sesini her duyduğumda içim yeterince kıpırdanıyordu ve bu çok fazlaydı.

“Tahmin etmiştim! Ama Emily seni yalnız bırakmış.” diyerek bir şeyler ima etmeye çalıştı. Belli ki David’le birlikte olduklarını görmüştü.

“Ah evet David ile beraber takılıyorlar.”

“Biz de birlikte takılabiliriz, istersen.”

Şaşkınlıkla suratına bakarken bir şey söylemem gerektiğini fark ettim ama bir şey diyememişim. Başımı sallamakla yetindiğimde ayağa kalkarak elini uzattı. Birkaç saniye eline boş boş bakıp, sessizce yutkunup elini tuttum. Yumuşacık elleri vardı. Benim ellerim buz kesmişken onun sıcak elleri ile içim ürpermişti.

Yaklaşık bir saattir beraberdik. Ama artık cidden ondan kopma vaktim gelmişti. Müziğin yoğun sesi beynimde çalışıyordu ve başım şişmişti. Daha fazla katlanabileceğimi sanmıyordum. Ona biraz yaklaştım. Bu, kalp ritmimi değiştirse de başarmıştım. “Eddie, artık gitsem iyi olacak. Daha Emily’i bulmam gerek,”

“Sıkıldın mı?” diye sordu. Elindeki içki dolu bardağı kafasına dikti.

“Biraz. Pek böyle yerlere alışkın olduğum söylene-

mez, başım kazan gibi..." Tişörtümü düzeltip geriye bir adım attım. "Pekala, eve bırakabilirim istersen?" diye sorduğunda ellerim titremeye başladı. Ah hayır, kendine hâkim olmalısın Alexis! "Yok, teşekkür ederim Emily bırakır beni," dedim zorla çıkan sesimle, sesimi müziğin sesi itinayla bölmüştü ama beni duymuş olmalı ki başını 'pekala' dercesine salladı. "Hmm, tamam o zaman sen bilirsin, daha sonra görüşürüz iyi geceler," diyerek yanağıma öpücük kondurdu. Beynimden aşağı kaynar sular akıyormuş gibi hissettim. Donup kalmıştım. Tüm vücudum kasılmış ve ateş kesmişti. Orada sap gibi dikilmeye zar zor son verip geriye doğru bir adım daha atarak başımı salladım. Ve tek kelime edemedim uzaklaştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki. Hoşlandığımı... Çocuk... Beni... Öptü... Beni. Beni... ÖPTÜ! Tanrım kim bilir ne kadar da kızarmıştım? Sanırım Emily'i aramadan önce elimi yüzümü yıkasam daha iyi olacaktı.

Tuvaletlere çıktığını düşündüğüm büyük bir koridora girdiğimde derin nefes aldım. Koridor oldukça sakindi. Sadece yangın çıkışının önünde öpüşen bir çiftten başkası yoktu. Koridorun sonundaki kızlar tuvaletini gördüğümde biri beni takip ediyormuş gibi hissettim ve aniden arkamı dönüp baktım. Kimse yoktu.

Aynanın karşısına geçip kendime baktığımda tahmin ettiğim gibi kıpkırmızıydım. Utandığımda, heyecanlandığımda, sinirlendiğimde domates gibi kızarmaktan nefret ediyorum! Beni kolayca ele veriyor! Ve bu... Çok sinir bozucu bir durum!

Suyu açıp ellerimi musluğun altında birleştirdim. Avuçlarıma aldığım suları yüzüme çarparak rahatlamaya çalıştım. Hâlâ o şoku üzerimden atamamıştım. Eddie beni öpmüştü... Bunu Emily'e söylediğimde çok şaşıracaktı. Aklıma gelişiyle lavabodan çıkmam bir olmuştu. Islak

ellerimi tişörtüme silip telefonumu cebimden çıkardım ve Emily'i aradım. Bu müziğin gürültüsünde duyacağını sanmıyordum ama şansımı denemek zorundaydım. Muhtemelen mesaj atsam da görmeyecekti. Nereden geldiğini göremediğim iki çocuk aniden önüme çıktığında yerimden sıçradım.

Gözlerimi yere sabitleyerek kulağımdaki telefonu indirdim ve onları görmemişim gibi davranarak adımlarımı hızlandırdım. Kolumdan biri sertçe çekip döndürdüğünde neye uğradığımı şaşırdım. Kolumu çekmeye çalıştığım da daha çok sıkıttı. "Para." İkisinin de gözleri kıpkırmızıydı. "Para ver!" Gözaltları şişen ve bakışları baygın olan çocuk beni diğerinin eline itti ve daha karşı koymaya kalkışmadan beni peşlerinden sürüklemeye başladılar. Yangın merdiveninin önüne geldiğimizde o çiftin gitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. "Bırakın, param yok!"

Çılgılık attım ama çok fazla müzik sesi vardı. Kimse- nin duymayacağı ve yardım edemeyeceği düşüncesine kapılmam gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Bir yandan ellerinden kurtulabilmek için çırpınıyordum. "Bırak beni!" diye bağırdığımda ikisi de bana döndü. Esmer olanın gözaltları daha da çökmüş görünüyordu. Korkutucuydu ve sanki ondan korktuğumu anlamış gibi sırıttı. "İstedığın kadar bağır, kimse seni duyamaz." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten param yok, bırakın beni!" dedim cılız bir sesle. Ne diye Emily'nin aklına uyup buraya gelmişim ki sanki?

Kumral olanı kolumu bırakıp önüne çıkan kapıyı araladığında diğeri beni zorla dışarı çıkardı. "Para eden bir şeylerin vardır, eminim," dedi oyunbaz bir sesle. Korkumdan titriyordum ve bu da karşı koymamı önlüyordu. Gözlerimi etrafta gezdirdiğim de barın arkasına çıkmış

olduğumuzu fark ettim. Beni duvara doğru itip üzerime yürümeye başladı. Kumral olan ise sadece izlemekle yetiniyordu. “Olduğun yerde kal! Eğer biraz daha yaklaşırsan seni mahvederim!” derken buldum kendimi. Tanrım ne saçmalıyordum ben? En fazla ne yapabilirdim ki?

“Ya, ne yaparsın bebeğim?” Ağzımı konuşmak için araladım ama bir şey diyemedim. Sırtarak bir adım daha attı ve ellerini iki yanına duvara yerleştirdi. Hızla eğilerek kollarıyla kurduğu barikattan kurtulmayı denedim ama omuzlarımı yakalayıp beni durdurdu ve doğrulmamı sağlayarak tekrar sırtımı duvara çarptı. Çantamı boyumdan çekip aldı ve arkasında duran kumrala fırlattı. Kumral çantamı havada kapıp, içindeki her şeyi tek tek dışarıya atmaya başlamıştı. “Gerçekten param yok-”

Uzandı ve avcumun arasına sıkıştırdığım telefonumu almaya yeltendi. Sımsıkı kenetlediğim parmaklarımı o kadar sıkıyor ve canımı yakıyordu ki pes edip bıraktım. Anında telefonumu avcumdan çekip aldı ve ıslık çaldı. “Iphone 4S işimize yarar mı bir bakalım...” Kahretsin! “Tamam, telefonumu aldın işte, bırak beni!”

“Çok konuşuyorsun. Kapa şu çeneni, ben de işime bakayım.” dediğinde telefonumu evirip çeviriyor inceliyordu. “Sende bir şey var mı?” diye sordu omzunun üstünden çantamı karıştıran ortağına bakarak. “İşe yaramaz.” Başını iki yana salladı ve boş çantamı suratıma fırlattı.

Burnuma isabet eden çanta yere düştüğünde bir arabanın motor sesini işittim. Çok geçmeden araç patinaj çekerek önümüzde durduğunda ikisinin de gözü araca çevrilmişti. Bunu fırsat bilerek kaçabileceğimi düşündüğüm sırada aracın açılan kapısından çıkan kişi beni olduğum yere çivilemeye yetti. Bu oydu. Bu Harry idi. Onu gördüğüm için daha çok korkmaya başlamıştım. O bir katildi ve gözümün önünde bu herifleri öldürebilirdi. Bir kez daha

cinayete tanıklık etmek istemiyorum, hayır hayır bu çok ağır! Hepsi Emily'nin suçuydu. Bir daha asla onun sözüne uyup partiye gitmeyeceğim. Hatta bir daha asla partiye gitmeyeceğim!

“Rahat bırakın kızı,” dedi o sabit çıkan boğuk sesiyle. Her kelime üzerinde baskıcı bir vurgu yapmıştı. Şaşırmış halde Harry'e bakan adamların ardında dururken sertçe yutkundum ve duvara sindim. Harry'e korku dolu gözlerle bakarken bakışlarımız çakıştı. Gözleri beni delebilecek güçteydi. Neden böyle kötü bakıyordu ki?

Bakışlarını nihayetinde üzerimden ayırıp adamlara odaklandı. Büyük adımlarla üzerimize doğru yürümeye başladığında gözlerimi kapattım. Görmeye hazır değilim. Havada sallanan yumruk sesini işittiğimde korkumdan ezilip büzülerek yere oturdum ve başımı dizlerime gömdüm. Başıma açtığım belaların haddi hesabı yoktu!

Yaslandığım duvar gürültüyle sarsıldığında yerimden sıçradım. Hemen sağıma baktığımda gözlerim dehşetle açıldı. Harry telefonumu alan esmer çocuğu duvara yapıştırmış, yakasından tutarak ayağa kaldırmıştı. Aman tanrım! Çocuğun yüzü gözü kan içindeydi. Diğerinin de burnunu tutarak ve sendeleyerek koşmaya çalıştığını gördüm.

Harry kaçmayı başaramamış olanın boğazına yapışmıştı. Çocuk kıpkırmızı kesilmişti. Şu an beni kurtardığı için ona minnet borcum olması gerekirdi fakat bu imkânsız gibi geliyordu. Bir katil önümde başka bir cinayet işlemek üzereydi ve ben... Beni kurtardığı için teşekkür mü edecektim?

Benim yüzümden birinin ölmesine izin veremezdim. Her ne kadar o çocuklardan deli gibi korkmuş olsam dahi, ölmesini izleyemezdim! Bu defa olmazdı!

Ayağa kalktım ve Harry'nin kollarına yapıştım. “Bırak

Harry,” diye bağırdığımda bana aldırış etmedi ve çocuğun boğazını sıkmaya devam etti. Çocuk resmen renk değiştirmişti. Ölmesine izin veremezdim. Durdurmam lazımdı, ama nasıl başaracağımı bilmiyordum. Düşünceler beynimden uzağa çekiliyordu ve bacaklarım titriyordu. “Harry, öldüreceksin onu! Lütfen bırak,” diyerek tekrar bağırdım. Bu sefer sesim gür çıkmıştı. Kolundan tutarak var gücümle çektim. Kımıldamıyordu bile... “Harry... Dur, lütfen dur...” dediğimde çocuğun boğazını sıkmaktan beyazlaşan parmak boğumları gevşedi ve sonra çocuğu serbest bırakıp yere fırlattı. Esmer çocuk öksürmeye başlarken Harry bir adım geriledikten sonra bana döndü. Gözleri o kadar koyulaşmıştı ki. Çenesi kassılmıştı. Dişlerini sıktığı belliydi. Göz ucuyla yere yığılan çocuğa kısa bir bakış attı. “Bu iş burada bitmezdi, sen kıza dua et,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Kolumdan tutup beni çekmeye başladı. “Harry, bırak beni!” diye çemkirdim. Kolumun mosmor olduğuna emindim. “Başına daha fazla bela mı açmak istiyorsun?! Kapa çeneni ve benimle gel!” Dedikten sonra bileğimi serbest bıraktı. Arabasının önüne varınca kapıyı açtı ve “İçeri gir,” diye tısladı. Korkumdan titresem de dediğini yapıp arabasına bindim. Kapıyı kapattı ve hızla arkasını dönüp geldiğimiz yöne doğru geri ilerlemeye başladı. Ben tekrar esmer çocuğa saldıracağı için endişelenmiş ve arabadan inmek üzereyken çocuğa dokunmadan yere düşen eşyalarımı çantama tıktırdı ve telefonumu da çocuğun elinden alıp arabaya yöneldi.

Sürücü kapısını açıp çantamı ve telefonumu bana uzattığında başımı önüme eğip yavaşça elinden aldım eşyalarımı. Merak ettiğim bir şey vardı, benim burada olduğumu nasıl bilebilmişti? Bunu sormak istiyor ama korkuyordum.

“Burada olduğumu nasıl bildin?”

Sorumla birlikte direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı ve bakışlarını yoldan ayırmadan sürmeye devam etti. “Cevap vermeyecek misin?”

Ofladı ve başını çevirip dik dik yüzüme baktı. “Telefonuna GPS yerleştirdim. Adamlarım tarafından takip ediliyorsun, adamlarım haberdar ettiğinde bizzat ben ilgilenmek istedim ve geldim.”

Telefonuma GPS mi yerleştirmişti? Yani gittiğim her yerde adamları tarafından takip mi ediliyordum bir haftadır? Tanrım! Gitmedim polise işte, daha ne diye takip ediyorlar ki!

Fakat aklımı kurcalayan başka bir şey vardı. Buraya neden geldiği?

“Neden geldin?” Derin bir nefes aldı ve sessizce güldü. “Genelde kızlar ‘Neden geldin,’ diye sormak yerine ‘Kurtardığın için teşekkür ederim’ derler ve ben günlerimi kızların hayatını kurtarmaya adanmış biri değilimdir bile, o yüzden daha fazla şansını zorlama derim,” Sözleri bir şey açıklamak yerine daha fazla kafamı karıştırmıştı.

“O kadını neden öldürdün?” Sessizliği bölen soruyla birlikte sıkıntılı bir soluk sesi duyuldu. Bunu neden sorduğumu ya da sormak için nasıl cesaret topladığını bilmiyordum. Sadece bir anda ağızımdan çıkıvermişti işte.

“Bu seni alakadar etmez, seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokarsan zararlı çıkarsın,” dedi tehditkâr bir şekilde. “İlk öldürdüğün kişi miydi yoksa başka birilerini de öldürdün mü?”

Elinin ayasını direksiyona geçirdi ve: “Eğer çeneni kapamayla öğrenemezsen seni de öldüreceğim!” dedi, öfke saçan bir hiddetle. Beynim uyarı verirken başıma sancı girdi. Yapabilirdi!

Arabayı durdurduğu an, kapıyı açtım ve nereye geldi-

ğimize bakmadan koşmaya başladığ. Beni öldürmesine izin vermeyecektim. İzin veremezdim!

Ayak bileğim zonklasa da aldırış etmeden tüm hızımla koşmaya başladığ. "Alexis, hemen buraya gel!" diye bağırdığında ona kulak asmadan koşmaya devam ettim. "Evet kesinlikle seni gebertmemi istiyorsun? Tamam yapacağım. Seni geberteceğim!" diye kükredi. Sesi tüm sokakta yankılanmıştı. Sözlerinin bedenimi sarsmasına engel olamıyordum. Yakalanmamam gerekiyordu, bu defa yakalanırsam işim biterdi. Ölümümün onun elinden olmasına izin veremezdim.

Düşüncelerimde boğulurken ayağımın altından bir şey kaydığını hissettim bu bir taştı ve dengemi bozmuştu. Süratim nedeniyle dengemi sağlayamadan yere kapaklandığımda ayak bileğimin sızısı bütün vücuduma yayıldı. O kadar hızlı koşuyordum ki o hızla düştüğüm için başımı da yere çarpmıştım. Ellerimi yere koydum ve inleyerek doğrulmaya çalıştım.

Arkamdaki adım sesleri beynimde havai fişek hissi yaratmıştı. Tenim karıncalanıyor, başım dönüyordu. Ona bakmaya yeltendiğimde birkaç adım ötemde durduğunu gördüm. Öne doğru eğildi ve ellerini dizlerine götürdü. Nefesini düzene soktuğunda gözleri sinirle beni buldu.

"Bileğim..." diyebildim zorlukla. Bana doğru eğilip belimden kavradı, diğer eliyle de kalçamdan tutarak kucağına aldıığında gözleri başıma sabitlendi. Biraz inceledikten sonra bakışlarını önüne döndürdü. "Sen gerçekten laftan anlamıyorsun!"

Sözlerine karşı sessiz kaldım, ne diyebilirdim ki?

"Beni öldüre-"

"Kes Alexis, seni öldürmeyeceğim."

4. B Ö L Ü M

“Acıyor mu?”

Arabayı sürmeye devam ederken, meraklı görünen bir ifadeyle sordu. Emniyet kemerinden ötürü ayak bileğime ulaşamadığım için, ayakkabımı çıkarıp ayağımı koltuğa yaslamıştım. Parmak uçlarımla hafif hafif masaj yaparken, “Cama doğru doğru uzat ayaklarını, yukarı kaldırırsan şişmez.” Dedi. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. “Kızmaz mısın?”

“Neden kızayım, rahat edeceksen uzat.”

Ayağımı yavaşça torpidonun üstüne uzattım. Bu hamle acı verici olmuştu. İnlememek için dişlerimi sıktım ve ayağımı tutmaya son verip arkama yaslandım.

Evime çıkan yolu geçtiğini fark ettiğimde geride kalan yolu işaret ederken, zar zor konuşabildim. “Yolu geçtin?”

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken başını belli belirsiz salladı. “Biliyorum,” diye cevap verdiğinde kaşlarım belirsizlikle çatıldı. Nereye gidiyorduk?

“O zaman...”

“Benim evime gidiyoruz.” Gırtlığımdan kontrolüm dışında garip bir ses yükseldi. Telaşla doğrulduğum için uzattığım ayağım da yeniden aşağı düşmüştü. Bu, aklıma acıyan ayak bileğime çevirdi. İnleyerek ayak bileğime

uzandım yine. Nihayet Harry'nin sözlerini tartabildiğim-
de gözlerimi kuşkuyla kısmıştım. "Ne demek senin evine
gidiyoruz?"

"Bunun neresini anlamadın?"

"Kendi evime gitmek istiyorum!"

"Zaten yanında oturuyorum, neden bağıırıyorsun?"
dedi uyarıcı bir şekilde, bağırdığımı fark etmemiştim bile.

"Durdur arabayı,"

Beni kendi evine götürmesi için hiçbir sebep yoktu.
Oraya bir daha adımımı atmaya niyetli değildim!

Beni umursamayışı öfkemi tetiklerken yumruklarımı
sıktım. "Sana arabayı durdurmanı söyledim!"

"Bileğine müdahale edeceğim, sana aldığım merhemi
çok güzel kullanmışsın gerçekten. Eğer doğru dürüst sür-
seydin şimdiye çoktan geçmiş olmalıydı!" Onun aldığı
merhemi kullanmak istemeyişimde bir tuhafılık göremi-
yordum, fakat onun bu kadar kolay anlamış olması beni
şaşırtmıştı.

Az önce onun bana söylediği sözleri geri iade ettim.
"Zaten yanında oturuyorum, neden bağıırıyorsun?"

Ön dişlerini alt dudağına geçirip hafifçe gülümsedi.
Bakışları hâlâ yoldan ayrılmamıştı. "Beni tekrarlamayı
bırak da, şu ayağını eve varana kadar yukarı kaldır."

Gerçekten evine gitmek istemediğimi belli edemiyor
muydum? Yoksa anlamazdan mı geliyordu?

"Evime gidersek bunu yapabilirim," dediğimde ofla-
dı. "Bir kere söylenilenden anlamıyorsun galiba? Senin
için tekrar etmemi mi istiyorsun? Pekâlâ, ayak bileğine
müdahale edeceğim, bu yüzden seni kendi evime götü-
rüyorum. İtiraz istemiyorum, etsen de bir şey değişme-
yecek. Evime götürüyorum dediysem bitmiştir, kararımı
değiştirebilmen mümkün değil bilgin olsun."

Sözlerine başladığı an itiraz etmeye kararlıydım fakat

cümlesinin devamı nedeniyle laflarım havada asılı kalmışlardı. Ağzımı kapatıp arkama yaslandım. Sanırım bir katile karşı çıkmak onu kışkırtmaktan, sinirlendirmekten başka bir yarar sağlamazdı. Ve bundan zararlı çıkan tek kişi de ben olurdum.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından arabası evinin bahçesine girdiğinde uzattığım ayağımı yavaşça indirdim. Harry arabayı park edip anahtarı korumalarından birine verdi ve ben kapıyı aralamış bacaklarımı dışarı çıkarmışken, bana yetişip ellerimden yakaladı. Şaşırdığım için bakışlarımı gözlerine yükseltmem birkaç saniyemi aldı.

“Ben kendim giderim,” dedim ısrarcı bir havayla. “Bu ayağınla yürüyebileceğini mi sanıyorsun?” Sesi alay yüklü olmasa da içinde büyük bir iğneleme seziliyordu. Denemeye değer, diye düşündüm. Fazla yüklenmezsem sorun yaşamayacağıma emindim.

“Yürüyebilirim,” dedim istikrarımı koruyan bir tavırla. Harry iç geçirdi ve başını iki yana sallayarak ellerimi bıraktı. Geri çekilmesini beklerken, eğilerek bana yaklaştı ve kollarını vücuduma dolayıp beni kucağına aldı. “Ne yapıyorsun?! Kendim yürüyebilirim!”

“Neden sürekli böyle bağırıyorsun ki?!” Kendi kendine konuşurcasına mırıldanmıştı, fakat gecenin sessizliğinde onu kolaylıkla duyabilmişim.

Beni kucağından indirmeyeceğini bildiğim için karşı koyma gibi bir girişimde bulunmadım, zaten ayak bileğimin derdi bana yetiyordu. Ama şu an bulunduğum konumdan kesinlikle memnun değildim.

Harry beni daha önce kaldığım misafir odasına çıkarıp yatağa yatırdığında hemen bacaklarımı uzattı ve ayak bileğimin altına iki tane yastık koydu. "Hemen geliyorum," dedi ve odadan çıkıp beni yalnız bıraktı. Sırtımı yatak başlığına dayayıp gözlerimi tavana diktim. Bu eve ilk gelişimde ne kadar korktuğumu anımsadım. Bu, tüylerimi diken diken etmişti. Bir katilin evine ikinci kez giriyordum ve... O bana yardım ediyordu... Şaka gibiydi. Akıl almaz bir durumun içerisine sürüklendiğimin farkındaydım...

Harry birkaç dakikanın ardından kapıyı aralayıp içeri girdiğinde elinde ilk yardım çantası vardı. Üzerine kan sıçrayan kıyafetleri değişmiş, bir eşofman takımı giymişti. Ben onu incelerken, yatağın ucuna oturup ilk yardım çantasından oksijenli su, pamuk, bir sargı bezi ve iki farklı krem çıkarıp yatağın üstüne dizdi. Ardından bir parça pamuğa oksijenli su sıkıp ayak bileğimin etrafında pamuğu gezindirdi, oldukça yavaş ve nazikti.

Kaşlarını çatmış ve bakışlarını ayak bileğime odaklamıştı. "Gözlerini öyle üzerime dikersen hiçbir şey yapamam," dediğinde panikle gözlerimi tavana diktim ve öksürdüm. Bu tepkime belli belirsiz gülümserken, yüzüme bakma gereği duymadan bu işlere alışkınmış gibi uzmanlıkla merhemleri birkaç dakika arayla sürdü. Ardından, sargı beziyle ayak bileğimi güzelce sardı.

İşini bitirip ayağa kalktığında kaçamak bakışlar atmaya son verip ona sabitledim bakışlarımı. "Teşekkür ederim, uğraşmana-"

"Uğraşmama gerek vardı, sonuçta benden kaçarken oldu."

Bir katilin bu şekilde ince düşünmesi neden bu kadar hoşuma gitmişti? Hayır, hoşuma gitmemişti, 'ilgimi çekmişti'. Evet, bu tanım düşüncelerimi çok daha iyi açıklıyordu.

Çıkardığı malzemeleri ilk yardım çantasına geri tikiştirip bir merhemi bana fırlattı. Havada tuttuğumda gülümsemi. Elini şıklatıp kremi işaret etti. "Bu kez doğru dürüst kullanacağına emin olmalıyım?" Emin olamazsın. Güldüm ve başımı önüme eğdim. "Evde hiç açılmamış varken buna gerek yok, onu kullanacağım. Teşekkür ederim."

"Sana inanayım mı?" Bakışlarımı ona yönelttiğimde, dizini yatağın kenarına dayamış ve başını hafifçe yana eğmiş bir şekilde bana bakıyor olduğunu gördüm. "Polise gitmeyeceğim için söz vermiştim ve gitmedim, yani bana inanabilirsin," Elime böyle bir fırsat geçmişken kullanmadan edemedim. Belki bu sözümle adamları bir anda peşimi bırakmazdı, fakat yine de aklının ucuna bu düşüncenin yerleşmiş olma ihtimali vardı. Bunu umut ettim.

"Kontrole geleceğimden emin olabilirsin." Sözlerini hazmedebilmem zamanımı almıştı. İlk yardım çantasını alıp odanın banyosuna girdi. Kapıyı kapamadığı için onu izlemeye devam ediyordum. Gerçekten bu sözlerinin bana ifade ettiği şeyler doğru muydu yoksa kendi kendime kuruntu mu yapıyordum? Ciddi ciddi evime geleceğini söylemişti işte! Tanrım, ben sana ne yaptım?

Banyo dolabının kapağını açıp ilk yardım çantasını kaldırdı ve ellerini yıkarken dönüp bana baktı. Vücuduma elektrik veriliyor gibi olunca gözlerimi kaçırdım. Ama tabii ki bakışlarımı yakalamıştı. Kahretsin!

Islak ellerini kıyafetlerine kurulayıp banyodan çıktığında boğazımı temizledim. Artık gitme vakti gelmişti. "Şey... Ben artık gideyim," diye mırıldandım. İki elimle yataktan destek alarak omuzlarımı gerdim ve doğrulmaya çalıştım. Tek ayağımı aşağıya sarkıttım ve incinen ayağımı ellerimin desteğiyle yastıkların üstünden kaldırmayı başardım. "İyi olacak mısınız?" diye sorduğunda sesinde bir parça tedirginlik sezmiştim.

Başımı belli belirsiz sallayıp bacaklarımı zemine attım ve yavaşça ayaklarıma yüklenerek ayağa kalkarken, Harry omuzlarımdan yakalayıp bana yardımcı oldu. Üstüne bastığım için yoğun bir sızı hissetsem de dişlerimi sıkıp bir adım attım. Ama acı vücuduma büyük bir hızla yayılırken inleyerek tökezledim. Harry kollarını belime sarmasa büyük bir ihtimalle yere yıkılmış olacaktım. Resmen bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyordu bu lanet olasıca ağrı...

"Bu gece burada kalsan daha iyi olacak."

"Eve gidebilirim, sorun değil. Sadece... Taksi çağırabilir misin?"

"Taksi falan çağırmiyorum Alexis, burada kalacaksın," dedi inatçı bir edayla...

"Ama gerçekten gide-"

"Gitmiyorsun dedim Alexis! Hiçbir yere gidemezsin bu halde!" diye sesini yükselttiğinde, gür sesi tenimi titretmişti. Yutkundum ve başıma açtığım bu işten dolayı ona değil kendime kızarak pes ettim.

Sırtını yatak başlığına yeniden dayadığımda ayak bileğimi kaldırıp yastıkların üstüne koydu. Bu anı dakikalar önce yaşamıştım.

Harry, ağzını aralamış bir şey söyleyeceği sırada telefonum çaldı. Arka cebimde çalan telefonumu çıkarmak amacıyla hareket edecektim ki aniden ellerini uzatarak: "Sakın kıpırdama." dedi.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sana kıpırdama dedim! Telefonun hangi cebinde?" Şaşkınlığımı örtbas etmeye çalışırken derin nefes alıp: "Sağ," diye mırıldandım. Ayakta dikilmeye bir son verip yatağın kenarına oturdu ve bana doğru eğildi. Uzanamayınca oflayıp dizlerinin üzerinde yatağa çıktı ve destek alarak sağ cebime ulaştı. Tanrım! Şu anda yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe

vardı. Ama o bana bakmıyor parmaklarını cebime daldırmaya çabalıyordu. Nane ve parfüm kokusu ciğerlerime işlerken nefesimin açıldığını hissettim. Eli nazikçe sağ cebime ulaştığında yavaş hareketlerle telefonumu çıkarmaya kalkıştı. "Siktir parmağım," diye küftüğünde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Onu yakaladım ama çıkaramıyorum, ah parmağım! Neden kızlar bu kadar dar giyer kardeşim?!" diye söylendi kendi kendine. Birkaç saniyenin ardından başarılı olamayınca, bakışlarını yüzüme yükseltip gözlerime bakarak tekrar söylendi:

"Bu kadar dar pantolon hangi akla hizmet giydin ki? Bu sana küçük gelmiş!" Duraksadı ve tek elini omzumun yanına, yatak başlığına dayayıp cebime daldırdığı parmaklarıyla telefonumu çıkarmak için zorlamaya devam etti. "Besbelli küçük gelmiş, yani." Neden bu kadar ısrarcı davranıyordu ki? Kendi cebimden kendi telefonumu kolayca çıkarabilirdim! Müdahale eden kendisi olduğu gibi bir de hakareti yiyen de ben oluyordum. Resmen bana şişko demeye çalışmıştı... "Bedenim 34 ve bana dar filan değil! Onun modeli öyle bir kere!" diye karşılık verdim, bunları söylemeseydim içimde kalırdı doğrusu. "Çok bilmiş olma da, kalçanı kaldırıp bana yardım etmeyi dene!" diye kükredi. "Bıraksana! Kendim halledebilirim," diye çıkıştım ona. Telefonum ısrarla çalmaya devam ediyordu hâlâ. "Ben halledeceğim dedim, sadece birazcık kalçanı kaldır!" diye emrettiğinde kalçamı hafifçe kaldırdım. Parmakları tamamen kotumun cebine ulaşabilmişti. "Lanet olsun sırtım! Elini çabuk tut!" diye geveledim nefes nefese. Parmaklarını hızla yukarı çekti ve telefonumu çıkardığı an derin bir iç çekti ve ekrana baktı. "Emily," diye mırıldandı. Telefonu uzatırken, "Ne telefonmuş be arkadaşım..." diye homurdandığını duydum ve bu beni

gölümsemeye itti. Elindeki telefonu kapıp saniyesinde açtım.

“Alo?”

“Lanet olsun sen nerelerdesin! Seni arıyorum burada! Telefonuna neden cevap vermiyorsun?! Seni sürtük! Nasıl merak ettim bilemezsin...” O kadar çok bağıırıyordu ki telefonu uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Nefes almadan sürekli bir şeyler zırvalıyordu. “Ne saçmalıyorsun Emily? Asıl seni arayan bendim! Güya beni yalnız bırakmayacaktın! Sana güvenip oraya gelende kabahat zaten! David’i görünce resmen saniyede sattın beni. Bir kere bile aramadın, arasan duyardım. Ben de Eddie ile oyalandım ve sonra da...” Duraksayıp bakışlarımı Harry’e yönelttiğimde beni izlediğini gördüm. Yutkunup, bakışlarımı çevirerek pencereden dışarıya baktım. “Eve geldim.” Yalan söylemiş olmamı umursamıyordum. Çünkü o da beni aradığını söyleyerek bana yalan söylemişti. Bunu yutacağımı mı sanıyordu?

“Az önce Eddie’yi gördüm ama bana tek kelime bile etmedi! Onu geberteceğim! Ayrıca... Tamam kızma, seni aramadan önce etrafa bakınmak istedim. Bulamayınca da aradım işte. David... Bugün bana çıkma teklifi etti! Kızım havaya uçuyorum mutluluktan! Ve sen en mutlu anımda ortadan kaybolup eve gitmişsin! David’e söylüyorum, sana geliyoruz!”

“Emily! Nefes almayı dener misin?” diye uyardım onu. Son cümlesini idrak ettiğimde gözlerim açıldı. “Ne? Bu saatte mi? Hayır bana falan gelmiyorsunuz! Oyarım seni Emily, sakın! Ben... Uyuyorum tamam mı? Arayarak uykumu böldün zaten! Yarın konuşuruz, tamam mı? Senin için çok mutlu oldum, canım arkadaşım. Ama yine de sana kızgınlığımı bu şekilde örtbas edemeyeceğini bilmeni isterim. Her neyse ben uyuyorum, arama beni daha,

bana gelmeye falan kalkmayın kapıyı açmam!" Çünkü evde değilim...

"Ama gece kutlama yaparız diye düşünmüştüm-"

"Ne kutlaması be? Hayır, kesinlikle hayır! Zamanımı çalyorsun Emily, hadi uyudum ben!" diyerek sözünü kestim ve bir şeyler söylemesi için fırsat bırakmadan telefonu yüzüne kapattım.

Harry ile bakışlarımız çakıştığında derin bir nefes aldı. "Sinirlenince fazla güzel oluyorsun minik yalancı," Dedikleri üzerine gözlerim irice açılırken sinsi sinsi gülmeye başlamıştı. Buraya beni getirmek için ısrar eden kendisi değilmiş gibi bir de yalan söylemek zorunda kaldığım için rahatsız hissederken böyle konuşması çok sinir bozucuydu!

Dudaklarını büzdü ve gözlerime bakmaya devam ederken elimdeki telefonu anı şekilde elimden çekip aldı. Telefonumda bir yerlere girmiş karıştırırken, onu şaşkın bir biçimde izliyordum. Hadi ama. O marul kafa benim özelimi karıştırıyordu... "Ver şunu!" Şaşkınlığımı üzerimden atıp ona uzanmaya çalıştım ama elini daha yukarıya kaldırdı ve uzatmış olduğum elimin havada kalmasına sebep oldu. "Polisi arayıp aramadığına emin olmam gerek," dediğinde kaşlarımı çatıttım. "Ben yalan söylemem!" diye çıktım sinirle. Polise gitmeyeceğimi en başında söylemiştim! Neden her seferinde benim yalancı olduğum düşüncesiyle üstüme gelerek sınırlarımı bozmaya çalışıyordu ki?

Telefonumu almak için çabaladım ve birkaç başarısız denemenin sonucunda pes ettim. Derin nefes alarak dudaklarımı büzdüm. Telefonuma gülümseyerek bakan ifadesi sönülmüştü. Kaşlarını çatarken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Hey ne görmüştü?

gölümsemeye itti. Elindeki telefonu kapıp saniyesinde açtım.

“Alo?”

“Lanet olsun sen nerelerdesin! Seni arıyorum burada! Telefonuna neden cevap vermiyorsun?! Seni sürtük! Nasıl merak ettim bilemezsin...” O kadar çok bağıırıyordu ki telefonu uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Nefes almadan sürekli bir şeyler zırvalıyordu. “Ne saçmalıyorsun Emily? Asıl seni arayan bendim! Güya beni yalnız bırakmayacaktın! Sana güvenip oraya gelende kabahat zaten! David’i görünce resmen saniyede sattın beni. Bir kere bile aramadın, arasan duyardım. Ben de Eddie ile oyalandım ve sonra da...” Duraksayıp bakışlarımı Harry’e yönelttiğimde beni izlediğini gördüm. Yutkunup, bakışlarımı çevirerek pencereden dışarıya baktım. “Eve geldim.” Yalan söylemiş olmamı umursamıyordum. Çünkü o da beni aradığını söyleyerek bana yalan söylemişti. Bunu yutacağımı mı sanıyordu?

“Az önce Eddie’yi gördüm ama bana tek kelime bile etmedi! Onu geberteceğim! Ayrıca... Tamam kızma, seni aramadan önce etrafa bakınmak istedim. Bulamayınca da aradım işte. David... Bugün bana çıkma teklifi etti! Kızım havaya uçuyorum mutluluktan! Ve sen en mutlu anımda ortadan kaybolup eve gitmişsin! David’e söylüyorum, sana geliyoruz!”

“Emily! Nefes almayı dener misin?” diye uyardım onu. Son cümlesini idrak ettiğimde gözlerim açıldı. “Ne? Bu saatte mi? Hayır bana falan gelmiyorsunuz! Oyarım seni Emily, sakın! Ben... Uyuyorum tamam mı? Arayarak uykumu böldün zaten! Yarın konuşuruz, tamam mı? Senin için çok mutlu oldum, canım arkadaşım. Ama yine de sana kızgınlığımı bu şekilde örtbas edemeyeceğini bilmeni isterim. Her neyse ben uyuyorum, arama beni daha,

bana gelmeye falan kalkmayın kapıyı açmam!" Çünkü evde değilim...

"Ama gece kutlama yaparız diye düşünmüştüm-"

"Ne kutlaması be? Hayır, kesinlikle hayır! Zamanımı çalyorsun Emily, hadi uyudum ben!" diyerek sözünü kestim ve bir şeyler söylemesi için fırsat bırakmadan telefonu yüzüne kapattım.

Harry ile bakışlarımız çakıştığında derin bir nefes aldı. "Sinirlenince fazla güzel oluyorsun minik yalancı," Dedikleri üzerine gözlerim irice açılırken sinsi sinsi gülmeye başlamıştı. Buraya beni getirmek için ısrar eden kendisi değilmiş gibi bir de yalan söylemek zorunda kaldığım için rahatsız hissederken böyle konuşması çok sinir bozucuydu!

Dudaklarını büzdü ve gözlerime bakmaya devam ederken elimdeki telefonu ani şekilde elimden çekip aldı. Telefonumda bir yerlere girmiş karıştırırken, onu şaşkın bir biçimde izliyordum. Hadi ama. O marul kafa benim özelimi karıştırıyordu... "Ver şunu!" Şaşkınlığımı üzerimden atıp ona uzanmaya çalıştım ama elini daha yukarıya kaldırdı ve uzatmış olduğum elimin havada kalmasına sebep oldu. "Polisi arayıp aramadığına emin olmam gerek," dediğinde kaşlarımı çattım. "Ben yalan söylemem!" diye çıktım sinirle. Polise gitmeyeceğimi en başında söylemişim! Neden her seferinde benim yalancı olduğum düşüncesiyle üstüme gelerek sinirlerimi bozmaya çalışıyordu ki?

Telefonumu almak için çabaladım ve birkaç başarısız denemenin sonucunda pes ettim. Derin nefes alarak dudaklarımı büzdüm. Telefonuma gülümseyerek bakan ifadesi silinmişti. Kaşlarını çatarken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Hey ne görmüştü?

“Bu... piç-” Öksürüp bakışlarını telefonumun ekranından kaldırdı. “Bu çocuk kim?” dedi sıkılmış olduğu dişlerinin arasından ve telefonu kaldırıp gözümün önüne yaklaştırarak mesajı gösterdi. Numaraya baktığımda kayıtlı olmadığı için afalladım. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Bilmiyor musun? Mesajı oku o zaman!”

Dediğini yapıp mesajı okudum. “Selam Lexi, bu gece çok eğlenceliydi, iyi ki gelmişsin. Yarın yine buluşuruz diye düşünmüştüm, seni görmek isterim. Tabii sen de istersen. -E ” Kalbimin ritmi değişmişti. Aman tanrım! Eddie! Bu Eddie idi! Benimle buluşmak istiyordu! Buluşmak! Tanrım. Numaramı ona bu gece vermiştim ve bu kadar çabuk geri dönebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Bu büyük sürpriz olmuştu benim için!

“Şu yüzündeki gülümsemeyi hemen sil, oldukça sinir bozucu çünkü. ‘E’ kim? Şu hoşlandığın çocuk mu yoksa? Adı neydi? Eddie mi? O mu?” Sorularını ard arda sıraladığında, soru yağmuruna tutulduğum için gerildim. Tavır bir anda değişmiş, üslubu kabalaşmıştı. Neden karışıyordu ki? Neden merak ediyordu? Neden?

“Evet o.”

“Buluşmaya gidecek misin?” Yeni sorusu beni iyice afallatmıştı. Neden soruyordu ki? Tabii ki gidecektim!

“Elbette,” dediğimde burnundan derin ve sesli bir nefes verdi. “Ondan çok mu hoşlanıyorsun?”

Neydi bu bitmek tükenmek bilmeyen soruların ardında gizlenen sebep? “Neden merak ediyorsun?” diye sorduğumda avuçlarını dizlerine sürüp omuzlarını gerdi ve oturuşunu dikleştirdi.

“Merak etmiyorum, sorumu cevapla!” Bu nasıl bir cevaptı böyle?

“Evet, çok hoşlanıyorum.”

5. BÖLÜM

Harry benim cevabımdan sonra tek bir kelime etmeden odadan çıkmıştı. Bu tepkisini neye borçluyduk, çözememiştim ama merak da etmiyordum. Düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı... Eddie gibi... Yarın buluşmak amacıyla saat belirlemeye çalışırken buldum kendimi. Sonra çekinerek de olsa mesajına cevap yazdım.

Harry’i sabah görememiştim. Bir adamı itirazlarıma rağmen beni evimin önüne kadar bırakmıştı. Sonrasında hazırlanmış ve okula gitmiştim. Dersler bitmek bilememişti, çıkışta bir randevum olduğu için olabilir miydi? Şüphesiz!

Ve şimdi nihayet o koca gün boyunca -aslında dün geceden beri- beklediğim zaman gelmişti. Arabasıyla beni evimden aldığından beri kendimde değil gibiydim.

Hayır! Bu bir rüya değildi, Eddie canlı kanlı karşımda oturuyordu.

“Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler Lexi...” diye fısıldadı yavaşça düşüncelerimi bölerek.

Gözlerine bakarak gülümsedim. Masanın üzerinden eli mi kavradığında derin nefes aldım. “Önemli değil” diye mırıldandım belli belirsiz çıkan bir sesle. Kendim bile duymakta zorluk çekerken onun duyduğuna emin değildim. Ama umursamadım.

“Ne içersin?” diye sordu, hâlâ elini elimden çekmemişti.

Düşünecek halim yoktu. Onun eli benim elimin üzerindeyken düşünmekte zorlanıyordum.

“Şey... Sen ne içmek istersen, aynısından...” dedim hülyalı bir şekilde.

Başımızda dikilen çocuğu daha yeni fark edebilmiştim. “Pekala, o zaman bize iki tane white chocolate mocha,” demesi üzerine garson çocuk siparişlerimizi elindeki not defterine kaydedip yanımızdan ayrıldı.

Hava kararmak üzereydi. Sevdığım çocuk yanımdaydı ve dahası benim elimden tutuyordu. Tüm düşüncelerim ona yönelmişti, tüm algım ona çekilmişti. Sadece bu hayatta o ve ben varmışım gibi hissediyordum.

Garson çocuk elinde içeceklerimizle geri döndüğünde elimi istemeden de olsa onun elleri arasından çekerek kahvemi alıp önüme koydum. Aslına bakılırsa sabaha kadar bu şekilde durabilirdim ama Eddie’nin bir sülük-müşüm gibi düşünmesi bu hayatta en son isteyeceğim şeydi...

Kahvemi yudumlarken sohbet etmeye devam ettik. Birbirimizden bahsettik. O bana iki senedir yalnız yaşadığını, ailesinin Manchester’da yaşadıklarını, doktor olduklarını, iki kardeşinin olduğunu ve daha birçok şeyden bahsetti. Bense ailemden ayrı yaşadığımı söyleyip aile konusuna çok girmemeye özen göstererek daha çok kendim hakkında bir şeyler anlattım.

Kahvemi elimde tutarken Eddie karşımda oturduğu

sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktı. Yanımdaki sandalyeyi iyice yakınımaya yaklaştırıp oturdu. Onu gözlerimi kırpmadan izlerken, bu hareketi karşısında kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Yanaklarımın kızarmaya başladığını da hissedebiliyordum. Kahretsin... “Alexis, okulun haftaya düzenleyeceği kampa katılacak mısın? Ben düşündüm ki belki bana eşlik etmek istersin.” Kahve boğazımda kalırken öksürmeye başladım. Eddie sırtıma vurarak, “İyi misin?” diye sorduğunda zar zor yutkunup öksürüklerimi sonlandırabilmişim. Başımı belli belirsiz sallayıp derin nefes aldığımda şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Geliyor musun?” diye sordu meraklı gözlerle.

Elbette reddetmeyecektim... “Olabilir. Ne zaman? Benim hiç haberim olmadı bu kamp olayından?” diye sorup, kuruyan dudaklarımı yaladım ve oturduğum sandalyede iyice ona doğru döndüm.

“Dün çıkışta panolara asmışlardı. Görmemiş olmalısın. Haftaya Cuma günü. Cumartesi, pazar da orada kalacağız.” dedi sevinçle. “Anladım. Görmemişim evet.”

“Ee ne diyorsun? Bana eşlik edecek misin?” diye sordu içtenlikle gülümserken. Tereddüt etmeme bile gerek yoktu. “Eğer bir işim çıkmazsa ve bir sorun olmazsa neden olmasın?” dediğimde ellerini birbirine sürttü. Çok tatlı görünüyordu... Yanağıma eğilip küçük bir öpücük kondurduğunda elim ayağıma dolandı. Neye uğradığımı anlayamadan kahvemi üzerime boca ettim. Kahretsin! Sakarın tekisin Alexis! APTAL!

“Ah, iyi misin? Yandın mı? ” diye telaşla sorduğunda gülümsemeye çalıştım zorlukla. “Hayır, soğumuştum” dedim ve bu duruma içten içe şükrettim.

Peçeteyi alıp eteğime doğru değdirdiğinde elinden aldım. “Temizlemene yardım etmeme izin ver.”

“Gerek yok ben halledebilirim, hemen geliyorum,”

dediğimde ısrar etmek yerine başını beni onaylarcasına salladı ve az önce kalktığı sandalyesini çekerek geçmem için bana yol verdi. Kafenin lavabosunda üzerimi temizledikten sonra çok tuhaf bir görünüm yaratsa da, zar zor bir parça kurutmayı başardım. Sakarlığımdan nefret ediyordum.

Lavabodan çıktığımda kendi kendime söverken gözlerime çarpan sahne ile olduğum yerde çakılıp, gördüklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Onun... Onun burada... Ne işi vardı?

Harry, kalabalığın arasında olmanın onun için bir sorun teşkil etmediğini çok rahat bir şekilde yansıtıyordu. Eddie'nin yakalarından tutmuş onu ayağa kaldırmıştı.

Eddie'yi sarsarak geri ittiğinde çocuk dengesini kaybetti ve sandalyelerin üstüne düştü. Sandalyeleri de devirirken vücudumu ele geçiren şok eşliğinde ellerimle ağzımı kapattım.

Ne yapıyordu? Amacı neydi?!

Harry, Eddie'nin üstüne doğru yürürken az önce devrilen sandalyeleri ayaklarıyla tekmeledi ve yolunu açtı. İki elini yumruk yapmıştı ve çok vahşi görünüyordu. Korkumun iliklerime işlediğini hissediyordum. Eddie'nin üzerine doğru ufak adımlarla ilerlemeye devam ederken, kafenin içini inletecek bir gürlükte bağırdı: "Benim kızımı öpmek ha? Benim kızımı... Öpmek!?"

Sarf ettiği sözler de neydi böyle?

Beynim harekete geçmem için bana emirler veriyordu. Sonunda kendime gelmeyi başarıp tutukluk yapan bedenimi hareket ettirdim ve yanlarına koştum. Harry'nin önüne geçip onu tüm gücümle ittim. "Derdin ne? Lanet olsun ne yaptığını sanıyorsun?!" Yüzüme bile bakmadan beni kenara ittiğinde vücuduma aldığı baskı beni diğer masanın başına dek sürüklemişti. Ben yeniden yanlarına

gidene kadar Harry Eddie'nin karnına yumruk attı. Çığlık attım. "Güvenlik çağırın!" diye bağırdığımda Harry umursamadan Eddie'ye vurmaya devam etti. Gözyaşlarım yanaklarımı istila ederken, hızla öne atıldım ve koluna yapıştım. "Yapma," dedim cılız bir sesle. İnsanlar burada film çekiyormuşuz gibi sadece izlemekle yetiniyorlardı. "Kimse güvenliği çağırmayacak mıuu?!" diye haykırdım tüm gücümle.

"Harry! " Beni umursamamıştı. "Harry! Kendine gel!" diyerek ona ani şekilde tokat attım. Ah tanrım! Ben ona tokat attım. TOKAT... Sonunda ona vurmayı kesti, hareketleri kısıtlandı. Yüzünün her milimi gerildi. Eli yanağına giderken sinirli gözleri beni buldu. İşte dikkatini üzerimde toplamayı başarmıştım.

Dişlerini sıkıtlığının farkındaydım. Kulağıma doğru eğildiğinde gözlerimi kapattım. "Şimdi gidiyorum, ama bu mesele burada kapanmadı, bilesin. Daha sonra hesaplaşacağız Alexis Wichester." Duraksadı. "Ve o beyinsiz herifin ölümü benim elimden olacak, yakında... Hem de çok yakında..." diyerek arkasını döndü ve onu dışarıya çıkartmak için gelen güvenlik görevlilerine bakarak, "Yolu biliyorum," dedi korkutucu bir şekilde. Ardından güvenlik görevlilerine çarparak onların arasından sıyrılıp uzaklaşmaya başladı. Az önce şahit olduklarım... Aklım almıyordu. Ağzım açık arkasından bakakalmıştım. Eddie'yi öldürmekle mi tehdit etmişti? Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Eddie'nin gözleri şaşkınlıkla beni tararken ayağa kalktı. Hemen ona döndüm ve sıkıca sarıldım. "İyi misin?" diye sordum tereddütle. Ona nasıl vurduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. O darbelerden sonra nasıl iyi olabilirdi ki? Bu benim hatam değilse de dolaylı olarak sebep olduğumu zihnim derinlerde haykırıyordu.

“O kimdi? Neden bana hesap sordu? Sevgilin olduğu. nu bilmiyordum?” Ard arda dizdiği sorulara karşı gözle- rimi devirdim ve geri çekildim. şu anda sorularına yanıt veremeyeceğimi biliyordum çünkü yanıtlar ben de değil- di. “Sevgilim filan değil. Daha sonra açıklamama izin ver ve lütfen daha fazla soru sorma...” diye mırıldandım sa- kince. Başını salladığında rahatlamıştım.

3 Gün Sonra (Pazartesi)

“Alexis, dersin bittiği halde kütüphane de çalışmak da ne- yin nesi?”

Başımı kaşıyıp gözlerimi kaçırdım. “Çünkü çalışmam gerekiyor da ondan...” Cevabıma karşın kıkırdadı. “Ah tamam tamam. Benim çok uykum var, eve gider gitmez uyuyacağım.” diye söylendi huysuzca. Beraber kütüpha- nenin koridoruna kadar yürüdük.

“İyi çalışmalar, fazla yorma kendini.” Başımı salladım. “Teşekkür ederim, sonra görüşürüz.” Eddie’yi öpüp kü- tüphaneye girdim. Hava kararmak üzereydi. Görünürde kimse yoktu. “Hey, kimse var mı?” diye bağırdığımda sesim yankılanarak kulaklarıma geri dönmüştü. Gülüm- seyerek biyoloji için gerekli olan tüm kitapları bulup önü- me dizdim. Sessiz ve sakın ortamları fazla cazip buluyor- dum. Bu demek oluyor ki her gün bu saatlerde buraya gelip çalışacaktım... Bunu kafamın bir köşesine kazıdım.

Bir sayfa dolusu soru çıkarttığımda gururla gülümse- dim. Geriye bunları çözmek kalıyordu. Eğer bu soruları takılmadan çözebilirsem sınavdan A+ alacağım garanti

olurdu. Telefonuma baktığımda saat 20:45'di. Gözlerimi ovuşturarak notlarımı ve kitaplarımı çantama yerleştirdim. Kütüphaneye ait olan kitapları da sırasıyla yerlerine koyduktan sonra çantamı omzuma takıp kapıya ilerlemeye başladım. Kapının önüne geldiğimde aralık olan kapı hızla kapandı. Kilit sesini duyduğumda çığlık attım. "Hey, burada biri var!" diye bağırdım kapıyı yumruklayarak. "Açın kapıyı! İçeride biri var!"

Hiçbir ses gelmediğinde nefesimi yuttum. Lanet olsun, şaka mıydı bu? "Bakın, bu hiç komik değil açın şu kapıyı!"

Tanrım! Resmen kütüphanede kilitli kalmıştım...

Kapıyı yumruklayıp dışarıda birilerinin olmasını dileyip bağırırken, aniden ışıklar söndüğünde daha güçlü bir çığlık attım. Karanlıktan korkardım...

Hızla telefonumu çıkarmak için harekete geçtim. Tam o esnada enseme bir nefes hissettiğimde seslice yutkundum. "Demek karanlık fobin var," Bu sesin sahibi korkumun daha çok katlanmasına sebep olmuştu. Ellerini belime sarıp beni kendine çektiğinde vücudum korkuyla sarsıldı. "Bırak beni!"

"Hiç bırakmaya niyetim yok," dedi alayla karışık bir şekilde.

"Korkuyorum..." diye fısıldadım. Histerik bir kahkaha attığında başımı hafifçe çevirdim şaşkınlıkla ay ışığı vuran yüzüne baktım. "Korkma, yanında ben varım." Aslında korkmamın bir diğer ana sebebi tamamen kendisiydi...Harry!

Korku ve karanlık üstüme üstüme geliyor ve nefesimi daraltıyordu. Göğsümdeki basıncını hissedebiliyordum. "Çıkalım, lütfen buradan çıkalım,"

"Çıkmak mı istiyorsun?" diye sorduğunda elleri daha

sıkı vücudumu kavramıştı. Başımı belli belirsiz sallayarak sorusunu onayladım. "Burada kilitli kaldım, aslında kaldık... Beni buradan çıkar lütfen," diye yalvardığımda ellerini üzerimden çekip beni serbest bıraktı.

"Sen yeter ki iste," dedi fısıldayarak. Yanımdan geçip karanlıkta ilerledi ve kapıya üç kere tıklattı. Saniyeler sonra kapı açıldığında bileğimden tutarak çekiştirmeye başladı. Kapının açılmasıyla beraber koridorun ışığı gözlerimi aydınlattığı için rahat bir nefes alabilmiştim. Kapının önünde duran adam dikkatimi çekti, bize kapıyı o açmıştı. Yani bu ne demek oluyordu? Harry bilerek mi bizi orada kilitli bırakmıştı? Bu onun işi miydi?

"Bizi oraya kilitleyen sen miydin?" Beni çekmeye son verip duraksadı ve bileğimi bırakıp bana döndü. "Aslında farklı planlarım vardı, fakat karanlık fobin tüm planlarımı dağıttı." Gözlerimi, sözlerinin uyandırdığı şaşkınlıkla büyüdü, büyüdü, büyüdü. Bunu nasıl yapardı?!

Ona sormam gereken başka şeyler vardı. "Eddie ile derdin ne? Ne istiyorsun ondan?" Sorularım onun dikkatini çekmiş gibi kaşlarını havalandırdı ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

Ardından hiç beklemediğim bir şekilde, hışımla beni tutup duvara itti. Ellerini iki yanıma yerleştirip yüzüme odaklandığında sertçe yutkundum. Kalbim maratonda koşmuşçasına hızlı, sert ve güçlü çarpıyordu.

"Bir derdim olmayacak, senden uzak durduğu takdirde." Ağzım bir karış aralanırken ellerimle göğsüne vurdum. "Ondan hoşlanıyorum! Ona zarar vermeni istemiyorum, beni tanııyorsun bile..."

Dudaklarıma yapıştığında vücudumun bir çikolata gibi eridiğini hissettim. Geri çekildi ve: "Seni yeterince tanıyorum ve dahası... Tanımak istiyorum." Sihirli kelimeleri söyler gibi fısıldadı dudaklarımın üstüne.

Bedenim kaskatı kesilmiş ve ellerim titriyordu. Bir kâtil beni tanımak istediğini söylüyordu ve az önce beni öpmüştü! Tanrım! Tanrım!!!

“Eddie’den uzak durursan, zarar görmez.”

Son sözleriyle birlikte beni yeniden kolumdan yakaladı ve çekiştirmeye kaldığı yerden devam etti. Onun baskısı olmasa yürüyemeyeceğimi biliyordum.

Arabasının önünde durduğumuzda okuldan ne ara çıktığımızı bile anlayamamıştım. Düşüncelerim dumanlıydı. Kolumu bırakıp kapıyı benim için açtı ve gözleri gözlerimi buldu. Sütlü kahverengi buklelerinden ellerini geçirerek onları düzeltti.

“Sanırım öpücüğümün etkisi altında en uzun süre kalan kız sensin.”

6. BÖLÜM

“Bu kadın beni deli ediyor!” diye cırladı kulağımın dibinde Emily.

“Ah Emily, duygularınız karşılıklı. Ama bence onun alıp veremediği sadece seninle. Kadının sevgilisinin kendinden on yaş küçük olduğunu herkesin önünde ifşa ettin.” diyerek onu ayıplarcasına cıkkladım.

“Ne var bunda? Sevgilisi olan herifin onu bırakması için bunu yaptığımı biliyorsun. O kadına fazla gelirdi o taş çocuk. ” diyerek iç çekti. “Hey David’e ne oldu?” diye sordum bilerek meraklı görünmeye çalışırcasına bir edayla onu süzerken. “Ya o benim için bir tane biliyorsun,” dediğinde kıkırdadım. “Bilmem miiii...”

“Çok özledim. Biliyor musun partiden sonra görüşmedik...” dedi üzüntüsünü belli ederek.

“Belki de işleri var-” Sözümü kesen Emily’nin çalan telefonu olmuştu.

Telefonu bana doğru çevirerek çığlık attı. David arıyordu. Sevincini biraz uzatınca, “Aç hadi!” diye ciyakladığımda başını sallayarak öksürdü. “Trip atacağım, benimle görüşmedi, doğru dürüst aramadı da. Trip attığımı anlamalı, o yüzden geç açacağım. Ben bekledim, şimdi de o beklesin,” dedi kararlı bir sesle. Yürü be arkadaşım, kim tutar seni...

“Ses kontrol. 1,2,3. Öhüüöömm.” Elimi daha neler dercesine sallarken bana göz kırptı. “Tamam, açıyorum.” Ve aramaya nihayet cevap verdi. “Efendim?” Sesindeki mesafeyi korumaya çalışıyordu, başarıyordu da yelloz.

“Olur, bu akşam mı?” Ah hadi ama! Sözlerimin hepsini geri alıyorum. Bu ne canım?

“Süper süper!” Ah gerçekten Emily’nin saniyeler içerisinde 180 derece dönüşüne daha fazla tanıklık edemeyecektim. Konuşurken kendinden geçen arkadaşımı omzundan dürttüm. “Ben gidiyorum,” diye mırıldandım elimle yolu işaret ederek. Hızla başını salladığında onu orada bıraktım ve koridordan çıkıp kantine indim.

Bir tost ve meyve suyu alıp boş olan bir masaya geçtim. Tostumdan birkaç ısırık aldığımda Eddie görüş alanıma girdi. Heyecan yok, heyecan yok...

Hızla ağzımdakini çiğneyerek yuttum. Hızlıca Dişlerimi dilim yardımıyla temizlediğimde yanıma ulaşmıştı. Tam zamanında!

“Hey, oturabilir miyim?” Bakışları önce boş olan sandalyede daha sonra da tostumda gezinmiş, en sonunda gözlerime yükselbilmişti.

“Tabii ki,” dedim kibar olmaya çalışarak ve başımla yanıma oturması için işaret verdim. Gülümseyerek yanıma geçti. “Cuma günü gidiyoruz değil mi?”

“Nereye?”

“Ah, unuttuğunu söyleme bana Lexi... Kampa?” diye soludu hafifçe...

Ah aptal kafam! Başıma vurdum. “Üzgünüm, aklımdan tamamen çıkmış. Elbette gidi-” Sözümü yarıda kesmemi sağlayan Harry ile yaşadıklarım olmuştu. Eddie’den uzak durursam onun zarar görmeyeceğini söylemişti. Ama bu kampa onunla gitmeyi çok istiyordum... Neden bir katil aniden hayatıma girip benim meselelerime karış-

maya başlamıştı ki? Anlam veremiyordum... Sadece yapmak istemiyordum. Eddie'den uzak durmak istemiyordum. Üstelik bu kadar birbirimize yakınlaşmışken bunu yapmam aptallık olurdu... Ama ona zarar gelmesini de istemiyordum. Arada sıkışıp kaldığım için patlayacakmış kadar şiddetli bir şekilde iç çektim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak fakat yüzünün düştüğünü anlamamak mümkün değildi. Onu üzmemek istemiyordum. Sadece bu kampa gitmek istiyordum ve Eddie ile birlikte olmak istiyordum.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sorun yok. Gidiyoruz." Vücudumu ele geçiren cesaretin etkisi bu sözlerin dudaklarımdan dökülmesine yol açmıştı. Bir şekilde katlanabilirdim. Eddie'ye benim yüzümden zarar gelmesini engelleyebilirdim. Bu benim özel hayatımdı ve bir katilin özel hayatıma karışarak beni tehdit etmesi... Gerçekten berbattı.

Eddie'nin neşesi yerine gelirken, dudaklarına tatlı bir gülümseme asıldı. "Sabırsızlıkla bekliyorum." Sesinden bile heyecan akıyordu ve heyecanı sözlerinden, gözlerine dek yansımıştı.

Dersten çıktığımda hava kararmıştı. Yolda ilerlerken arkamdan bir ses işittim. Arkamı dönüp baktığımda gülümsedim. "Hey Eddie,"

"Seni bekliyordum, ama az kalsın kaçırıyordum," dedi soluk soluğa. Arkamdan koşmuş muydu yani?

"Ne için?" diye sordum. Ah ne kadar da kabayım!!!

"Şey, belki bir yerlere gideriz diye düşündüm, işin yoksa tabii?" Bu çocuğun adıma kararlar almasını seviyordum. "İşim yok, olabilir." dedim sevecen bir tavırla.

"Tamam o zaman nereye gidiyoruz?" diye sordu. Eli ni koluma geçirdiğinde nefesim kesildi. Derin nefes alıp

gözlerimi kapattım. "Alışveriş merkezine ne dersin, bî şeyler atıştırır, dolaşırız?" diye sordu tek kaşını kaldırarak ve cevap vermemi bekledi.

Bakışlarımız çakıştığında karnımdaki kelebekler hareketlendi. Kendime geldim ve: "Olur," diyerek, kısa ve net bir şekilde onu onayladım.

Çikolatalı milkshake'im elimde gezinirken gülmekten yerlere yapışmak üzereydim. Onunla birlikteyken çok mutlu hissediyordum. Çok sempatik ve içten olmasından ziyade komikti de.

Birkaç mağaza gezip bir şeyler bakındım. Tabii denememiştim. Kıyafetleri deneyip onu sıkmak istememiştim açıkçası.

"Gidelim mi? Geç oldu," diye mırıldandım saatime göz gezdirirken. O da kolunu kaldırıp saatine baktığında başıyla onay verdi. "Ne çabuk zaman geçti böyle? Mağazalar kapanmak üzere ve biz farkına varmamışız," dedi içtenlikle. Kesinlikle, onunlayken hayattan tamamen kopduğum yalanlanamaz bir gerçektir.

Arabasının yanında dikilmiş eve girmek için ona veda etmeye devam ediyordum. Neden ondan ayrılmak istemiyordum ki? Kaç saattir yanımda olmasına rağmen hem de. Bu normal miydi?

"Alexis..."

Arkamdan gelen boğuk sesle başımı çevirdim. Harry, yavaş adımlarla yanıma ulaştığında gözlerim büyüdü. Terlemişti. Bitkin gözüküyordu. Çok fazla bitkin gözüküyordu hem de. Ayakta durmakta zorluk çektiği anlaşılıyordu. Neden böyle gözüküyordu? Afallamıştım. İlk defa onu bu şekilde görüyordum. "Kaybol," diye fısıldadı, yorgun bakışları yanımda dikilen Eddie'ye çevrildiğinde, ama kuvvetle muhtemel kendi dediğini bile duyamamıştı.

“Seni... Öldürmemi... İstemiyorsan... Kaybol... Buradan... Eddie... Eddie Oswald.” Her kelime üzerinde duraksayıp nefes almıştı. Sesine tehditkarlık yaymak istemişti, fakat kesik kesik çıkan sözleri buna engel olmuştu. Zar zor tamamladığı cümleden sonra ayağını yerde sürüdü ve bir adım attı, ama ikinci adımını atamadan yere yığıldığında şokla kalakaldım. Aman tanrım!

“Harry!”

Karın boşluğundaki ıslaklık dikkatimi çekince dizimin üzerine çöküp incelemeye başladım. Kan! Bu kandan başka bir şey değildi!

Kalkmaya çalıştığında onu ellerimle durdurdum. “B-bu nasıl oldu?” diye sorduğumda ayağa kalkmak için ısrarla direniyordu. “Lanet olsun, hareket etme!” diye bağırdım. Elim ayağıma dolanmıştı ve ne yapacağımı bilemiyordum. “Eddie, yardım et lütfen!” dediğimde Eddie hızla yanıma eğildi. “O... Siktiğimin... Çocuğu... bana-ah... dokunmayın!” Dişlerini kırmak istercesine sıkarken zar zor konuşmuştu.

“Kapa çeneni lanet olsun. Sus. Bir daha konuşmaya veya kalkmaya kalkışırsan seni... ”

“Ne beni? Ne yaparsın?” dedi sözümü bölerek ve ardından gülmeye çalıştı ama zorlanıyordu. Ne salağım... Ne diyeceğim şimdi? Ne yapabilirim ki ben ona? O bir katil!

“Dövdürtürüm!” diye çıktım aklıma gelen ilk düşüncüyü saçmlarken. Koluna girdiğimde başımla Eddie’ye işaret verdim. O da diğer koluna girdiğinde Harry öldürücü bakışlarını Eddie’nin üzerinde sabitlemişti. Kim bilir ne planlar kuruyordu kafasında...

Dizlerimin üzerinden doğrulup Harry’nin elini omzuma attım ve belinden kavradım. Eddie ise sadece kolundan tutmuştu. Onu sarsmamaya çalışarak kaldırdık. Eve

doğru sürüklemeye başladığımızda kesik kesik güldüğünü farkettim. "Ölü gibi ağırsın Harry!"

Kapıyı açmak için Harry'i Eddie'nin kollarına bıraktığımda homurdandı. Ama ona kulak asmak yerine kapıyı açtım ve geri dönüp Eddie'ye yardım ettim. Harry'i koltuğa oturttuğumuzda bacaklarından çekip yatar pozisyona getirdim hızla. "O... gitsin!" Harry'nin bakışları üzerimizde gidip gelirken ofladım.

"Kan kaybediyorsun, bırak da yardım etsin!" diye tısladım. "İstemiyorum yardımını filan... Hemen... Gidecek... Bu evden dedim!"

"Tamam lanet olsun tamam!" diye bağırarak Eddie'ye gelmesi için elimle işaret ettim. "Her şey için üzgünüm, hepsini açıklayacağım sana... Yardımın için çokook teşekkür ederim," dedim içtenlikle gülümserken. Böylesine panik yapmış ve gerginliğim had safhaya yükselmişken içten bir şekilde gülme konusunda ne kadar başarılı olabildim orası meçhuldü. "Peki, iyi geceler" diyerek çıktı ve kapıyı da kendisi kapattı. Kırılmıştı işte... Kendimi nasıl affettirecektim şimdi ben? Hepsi Harry'nin yüzündendi!

Merdivenlere koşarak odama girdim. İlk yardım çantasının içinde ne varsa hepsini kapıp aşağıya indim. Üzerindeki gömleği çıkardığımda dövmelerine bakamadan edememiştim. Daha fazla oyalanmadan yarasını temizledim. Sanırım bıçaklanmıştı, ama yarası derin değildi. Hastaneye gitmemiz gerektiğini söyleyip durmama rağmen ısrarla benim yapmamı hastaneye gerek olmadığını dile getirmişti. Bu yüzden mecburen dediğini yapmak zorunda kalmıştım.

Yarasını güzelce temizleyip pansuman yaptıktan sonra sargı beziyle de güzelce sardım. Arkasına iki tane minik yastık yerleştirdim ve oturmasını dikleştirerek sırtını iyice yaslaması için omuzlarından onu ittirdim.

Hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyordu. En azından bir teşekkür etmesini beklemiştim. Bu kadar kaba olmak zorunda değildi. Ben bir katile yardım etmiştim... Ve kim bilir ne olmuştu da bu duruma gelmişti? Başka katillerin saldırısına mı uğramıştı? Ya da içki içen, kokain çeken sokak serserilerinin mi? Belki de o öldürdüğü kadının ailesinden biri onu bulmuştu?

“Ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda zihnime dizilen ihtimalleri bir rafa kaldırıp ona baktım. Yanağımdan bir damla yaş süzüldüğünde beceriksizce silip gözlerimi devirdim.

“Neden ağlıyorsun?”

Ağlıyorum çünkü görmek istemediğim bir şey gördüğüm için büyük bir belayı başıma sardım. Katil sürekli peşimde ve sevdiğim çocuktan uzak durmamı istiyor. Bunu yapmadığım takdirde onun zarar göreceğini söylüyor. Bense çaresizce hoşlandığım çocuk ile birlikte vakit geçirmek istiyorum. Ona kavuşamamışken kopmak istemiyorum. Bu sözleri söylemek istesem de yapamadım. Cesaretim yeterli değildi...

“Ben yatıyorum, iyi geceler,” diye mırıldanarak ayağa kalktım. Kolumdan kavrayarak üzerine çektiğinde dengemi sağlayamadan üzerine düştüm. Ağzından hırıltıyla karışık bir ses çıktığında kalkmak için harekete geçtim hızla. Ama o beni durdurup kalkmama engel oldu. “Ne yapıyorsun? Yaran!” diye soludum hemen. “Bir sorunun var ve bana söylemeden gidemezsin.” Başlı başına sorunu yaratan kişi bunu nasıl sorabilir?!

“Pekala, daha sonra da söyleyebilirsin. Şimdi ne yapmak istersin?” Ha?

“Ne?”

“Beni gayet iyi duydun,” dedi iğneleyici bir sesle.

“B-ben uyumak istiyorum.” Sessizce fısıldadım. Göz-

lerindeki parıltı içimi aydınlatacak cinstendi. Fakat aydınlatmak yerine daha çok karartıyordu. Dibe batıyordum. Gün ışığına çıkmak için çabalasam da gözlerinin derinliklerinde boğulup kalıyordum. Neden beni tanıyormuş gibi davranıyordu? Katil olduğu için ondan korktuğumu bildiği halde neden bana yakın olmaya çalışıyordu?

"Pekala, uyu öyleyse," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. Aniden belimde olan eliyle beni kendine çektiğinde başım omzuna çarptı.

Vücuduma sinen şaşkınlığım beraberinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ne yapıyordu bu aptal? Yaralı haliyle beni üzerinde mi tutacaktı yani? Üstünde uyumamı bekliyordu benden?!

"Harry," diye soludum.

"Ne var?"

"Ben yatağımda uyumaktan bahsetmiştim," dedim. bilmiş bir edayla.

"Sadece çeneni kapayıp uyumayı deneyemez misin?" diye çıkıştığında birkaç dakika sessiz kaldım. "Harry..." Üzerinde kıpırdandım. "Yine ne var?!" diye hırladığında irkildim.

"Sen yaralısın ve dahası ben bu şekilde uyuyamam!" diyerek sesimi yükselttim.

"Uyuyup uyumaman umurumda değil aslında, ama şu an kucacağında yatmanı istiyorum ve bitmiştir. Şimdi o gözlerini oymadan uyu!" diye bağırdı bir kez daha. O gözlerini oymadan uyu... Ne?

"Var mı bir itirazın?" diye sorduğunda hızla başımı iki yana salladım. Korkumdan bir kedi yavrusu gibi titriyordum.

Çalan alarmımla yatağımın hemen yanındaki komodini aradım. Ama yoktu. Çünkü odamda değildim. Harry'nin üzerindeydim... Bunu fark ettiğim anda düşü-

yormuş gibi hissederek, Harry'e tutundum.

Her tarafım tutulmuştu. Bu şekilde uyuduğumuza inanamıyordum... Başımı iyice kaldırıp yüzüne baktığımda kapalı olan gözleri, hafif aralanmış ağzı ile huzurlu bir şekilde uyuduğunu gördüm. Tanrım! Uyurken ne kadar da masum gözüküyordu böyle? Ona bakmaya devam ederken karnımda bir baskı hissettiğim an yere yapıştım. Ah! Resmen beni üzerinden itti!

"Üzerimde ne işin var!? Ne halt elmeye beni izliyorsun?!" diye bağırdı. Koltuğun kenarından destek alarak ayağa kalktım ve ellerimi göğsümde birleştirdim. Tanrı aşkına! Gerçekten mi?! Bu çocuk şaka gibi...

"Ne saçmalıyorsun? Zorla üzerinde uyumamı söyleyen sendin!" diye cırladım. Resmen benimle alay ediyordu...

"Hayır, demek istediğim o değil. Madem uyandın ne diye beni inceliyorsun?" diye kükredi. Sabahları uykusundan uyandığında ne kadar aksi olduğunu şimdi görebilmiştim. Ellerimi kulaklarıma siper edip kapattığımda: "Bağırma" diye fısıldadım.

Ellerimi kulaklarımdan çekip ayağa kalktığımda, beni inceliyordu. "Ben bağırmiyorum!" Sesi sözlerini itinayla yalanlıyordu.

Gitmesini istiyordum. "B-benim hazırlanmam gerekiyor, sen de artık evine gitsen iyi olacak," diye mırıldandım, kendim bile duymakta zorluk çekerken onun duyduğuna emin değildim.

"Ben bırakacağım seni," dedi kuru bir sesle, ardından boğazını temizledi ve koltuktan kalktı. "Hayır!" diye itiraz ettim. Bir de okuluma gelmesini istemiyordum! Ona ihtiyacım yoktu, kendim gidebilirdim...

Kollarını gerip esnerken sözlerimle birlikte duraksadı ve zemine sabitlediği gözleri gözlerime yükseldi. "Ne

lice yutkundum. Sinirlenmesini istemiyordum, normal halinden bile korkarken, sinirlendiğindeki halini görmek istemiyordum. Sanırım karşı koymak onu daha fazla öfkeli kelmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bu yüzden başımı önüme eğdim. "Peki" diyerek basitçe kabul ettim ve odama çıktım. Üzerimi müthiş bir hızla değiştirdikten sonra saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıp aşağı indim. Bugün duş almak için zamanım yoktu.

Merdiven sahanlığına geldiğimde Harry'nin sokak kapısının önünde dikildiğini gördüm. Beni gördüğü an kapıyı açıp çıktı. Ben de ardından çıktım ve kapıyı kilitledim. Arabasına doğru isteksiz adımlarla ilerleyip koltuğa yerleştim.

Okulun önüne geldiğimizde durdu. Tam arabadan inecektim ki kapıları kilitledi. "O herifi bir daha senin yanında görmeyeyim." dedi yarı ciddi yarı alaylı ifadesiyle. Eddie ile görüşmeme karışmaya ne hakkı vardı? Duygularım infilak etmek için sınırlarımı zorluyordu. "Derse yetişmem gerekiyor," diye söylendim, onu umursamadığımı bildiren bir edayla.

"Öpücüğümü vermedin?" Ha? Ne? Ne dedi o? Ne öpücüğü? "Öpücük derken?" diye sordum afalladığımı doğrudan yansıtan bir şekilde. Başı öne doğru uzandı ve dudakları dudaklarıma sertçe bir baskıda bulunduktan sonra geri çekildi. "İşte bu!" dedi kendini beğenmiş bir havayla. Beni ikinci kez öpmesinin öfkesi içimde kabarıken ellerimi yumruk yaptım. Sinirime dokunmuştu. Canı istediği zaman beni öpemezdi! Buna hakkı yoktu! Üstelik benim hoşlandığım biri vardı!

"Bunu bir daha yapma," diye fısıldadığımda başını geriye atıp kahkaha patlattı.

"Aç şu kapıyı!" Başını olumsuz anlamda salladığında

sinirimden burnumdan soluyordum. Benimle alay mı ediyordu sahiden?

“Amacın ne? Geç kalacağım,” diye yakındığımda dudaklarını büzdü. “Neyse, derse geç kalmanı istemeyiz, değil mi?” İkimiz adına konuşması çok sinir bozucuydu ama sessizliğimi korumayı başardım.

“Daha sonra görüşürüz Alexis.” Nihayet kilit sesi duydum. Yüzüne bile bakmadan aşağı inip hızlı adımlarla okula doğru adımladım. Ben bir rüyada mıydım? Bitmek bilmeyen ve haddinden fazla uzun süren bir rüyaydı bu değil mi? Uyandığımda her şey geçecekti, tüm her şey bitecekti. Harry adı altında bir katille tanışmamış olacaktım. Tüm bu yaşananlar aslında yaşanmamış olacaktı ve Eddie ile mutlu olacaktık...

7. BÖLÜM

Harry'nin Eddie'den uzak durmam gerektiğini söyleyişi zihnimde çalkalanıp başıma mutlak bir sancı yayarken sessizce yutkundum.

Yaklaşık yarım saattir Eddie ile birlikte spor salonunda kilitli kalmıştık. Sadece ikimiz... Ah ne güzel. Yanımda olduğu için güzel şeyler düşünmem gerekirken Harry'nin söyledikleri bir alacaklı gibi gırtlığıma yapıştığı için bu mümkün olmuyordu. Hadi ama, benim telefonuma GPS yerleştirmiş olabilir, adamları beni takip ediyor olabilir ama hepsi okulun dışında bir yerlerde olmalılar... Okula kolayca giremezler ki... Öyle değil mi?

Yine de içimi sürüngeçenler gibi kemiren endişemden kopamıyordum. Duvarın köşesine oturup ayaklarımı karnıma çektim. "Buradan çıkmamız gerekiyor..."

"Okul boş Lexi... Herkes gitti,"

"Lanet olsun! Bizi buraya nasıl kilitlerler?" Duraksadım. "Bir dakika... Düşmanın var mı?" diye sordum kuşkuyla.

"Düşman mı?" Soruma soruyla karşılık verip kahkaha attı. "Hey ne var? Ne gülüyorsun?" Ona deliymiş gibi baktığımda toparladı ve gülmeyi kesti. "Tamam, kızma. Düşmanın yok. Belki de vardır, ama benim haberim

yok,” diyerek yanına oturup aynı şekilde dizlerini karnına çekti. Yanına oturmasıyla beraber parfümünün çekici kokusu beynimi uyuşturdu.

“Lexi,”

“Efendim?” Başımı ona çevirip ne söyleyeceğini beklemeye başladım. Gözleri gözlerimden dudaklarıma indiğinde nefesimin teklediğini hissettim. Vücudumu sarmalayan sıcaklık aklımı başımdan almaya yüz tutarken yutkundum. Bu süreç boyunca gözleri dudaklarımdan bir saniye olsun ayrılmamıştı. Lütfen dudaklarıma bakmasın... Ağzını araladı fakat bir şey diyemeden geri kapattı. Ne diyecekti?

Bana doğru eğilmeye başladığında kalbimin ritmi değişti. Lütfen daha fazla yaklaşmasın. Kalbim dayanmaz... Yoo hayır. Öpemez... Öpe- düşüncelerimi bölen yumuşacık dudakları olmuştu. Tanrım! Bütün bedenim ateş keşildiği ve aynı zamanda tir tir titrediği halde ona karşılık verdim. Sırtım soğuk zeminle buluştuğunda nazik öpücükleri bir mum gibi erimemi sağlıyordu. Aman tanrım! Karnımdaki kelebeklerin hepsi uçuşa geçmişti. Kulaklarımdaki uğuldama da neyin nesiydi? Şu an bulutların üzerindeymiş gibi hafif hissediyordum kendimi.

Kapının önünden gelen gürültü ile irkilerek dudaklarımızı ayırdığımda bakışlarımız kapıya odaklanmıştı. Kapı büyük bir gümbürtü içerisinde yere düşüp sürüklendiğinde ağzım şokla aralandı. İçimi saran endişe, Harry’nin kırdığı kapıdan içeriye girmesiyle birlikte zirveye ulaştı. Bu, düşüncelerin en tatlı anında uykuya dalıp korkutucu bir kâbus görmek gibiydi. Ya da muhteşem bir rüyanın en güzel anında uykudan uyanmak gibi işkenceliydi. Aklıma gelen başıma gelmişti işte... O buradaydı, okula bile kolaylıkla girebilmişti. Burada kilitli kaldığımızı öğrenmişti. Bir şekilde bunu öğrenmişti. Ve şimdi burada,

bize ölümcül derecede kötü bakıyordu. Tüm heybetiyle, tüm karanlık asaletiyle karşımızda dikiliyordu. Öpüştüğümüzü görememiş olsa bile, birbirimize fazla yakın olduğumuzu görmüştü. Ve bunu fark ettiğim an Eddie'yi göğsünden iterek kendimden uzaklaştırdım. İşte şimdi mahvolmuştum..

Yavaşça ayağa kalktım. Gözleri sinirden o kadar karar-mıştı ki. Derin nefesler alıyordu. Elleri iki yanında yumruk halindeyken yüz hatları kasılmış, dudakları düz bir çizgi halini almışlardı. Sertçe yutkundum. Bir adım öne attığımda sanki bunu bekliyormuş gibi kapının önünde dikilmeye son verip üzerimize yürümeye başladı. Korkumdan titriyordum. Nasıl öğrenebilmişti? "Alexis çık dışarı!" diye kükredi. Eddie afallamış bir şekilde ikimizi izliyordu. "Alexis, neden sana sürekli kaşıyor? Kim bu herif? Bana sevgilin olmadığını söyledin..." Harry, Eddie'nin sözlerini duyduktan sonra olduğu yerde duraksadı ve yumruklarını sıktı. Sus kahretsin sus!

Harry'nin öfke fışkıran bakışları beni bulduğunda delip geçebilecek güce sahip olan gözleri iyice koyulaşmıştı. "K-kuzenim," deyiverdim bir anda. Daha iyi, daha sağlam bir yalana ihtiyacım vardı, fakat zamanım kısıtlı olduğu için ve üstümdeki korku, gerginlik, tedirginlik karışımı hisler vücuduma işkence ederken ancak böyle bir yalan dökülüvermişti dudaklarımdan. Ve geri alamayacağım bir yalandı bu... Lanet olsun. Korkarak bakışlarımı kaskatı kesilen yüzüne çevirdiğimde, bakışları daha çok sertleşti. Beni ezip geçebilecekmiş, yok edip dünyadan silebilecekmiş gibi bakıyordu. Bu çok ürkütücüydü. Başını hafif yana kaydırıp sertçe çevirdiğinde boynundan çıkan kıırtı sesiyle yüzümü buruşturdum. Ortamdaki gerginlik elle tutulur cinstendi.

Tekrar yürümeye başladığında vücudumu kuşatan çaresizlikle saçlarımı çekiştirdim. Zaten aramızdaki mesafeyi az önce azalttığından, hızlı ve temkinli adımları onu kolayca önüme ulaştırdığında kolumdan kavradı. Yüzüme bile bakmadan beni çekerek kenara ittiğinde hızla yere savrulurken acı içinde çığlık attım. Yerden kalkmam biraz zaman almıştı. Harry Eddie'nin önünde durduğunda vücuduma ekstra bir güç eklenmiş gibi ayağa fırladım ve Harry'nin kolunu tutup bütün gücümü heba edebilecek şekilde onu geriye çektim.

Ama onu yerinden bile kıpırdatamazken nasıl olduysa kendim geriye doğru tökezledim ve yeniden kış üstü yere çakıldım. Başımı kaldırıp onlara baktığımda, Harry o korktuğum şeyi yapmış, Eddie'nin burnuna sertçe yumruğunu geçirmişti. Ellerimle ağzımı kapatıp çığlık attım. Günler önce Eddie ile buluştuğumuzda randevumuzu mahvetmiş ve yetmiyormuş gibi Eddie'yi tekmelemişti ama en azından yüzüne vurmamıştı. Ve şimdi... Eddie'nin yüzüne, tam da ufak burnuna yumruğunu geçirmişti...

Bunun etkisinden çıkmam birkaç saniyemi almıştı. Aslında beni tetikleyen ve kendime getiren Harry'nin yeniden Eddie'ye vurması olmuştu. Ayağa kalkıp Harry'i bir kez daha tutmaya çalıştım. Ama onu zapt edebilmek neredeyse imkânsız gibi geliyordu. Çok güçlüydü. Harry beni kendinden uzaklaştırmak için iterken, "Çekil şuradan!" diye bağırmayı ihmal etmemişti. Geriye doğru sendelesen de dengemi kurmayı başarmış ve yere düşmekten kıl payı kurtulmuştum. Eddie, onun bu anından faydalanıp yaralı olduğunu bildiği bölgesine yumruk attığında Harry'nin karnını tuttu ve ağzı aralandı. Hayır hayır hayır! Bunu yapmamalıydı. Kahretsin. Onu öldürecek. Tanrım!

Aldığı darbe üzerine geriye doğru sendelerken ağzından hırıltıyla karışık bir inleme çıkmıştı. “Eddie kaç!” diye bağırdım. Ama orada dikilmiş, bir bana bir Harry’e bakıyordu. “Sana kaç dedim!” diye yeniden bağırdım ve onu ittim. Nihayet harekete geçtiğinde Harry’nin önüne geçip kollarından kavradım. Benden kolayca kurtularak ayağa kalktı ve çoktan spor salonundan çıkmış olan Eddie’nin peşinden koşmaya başladı. Eddie yakalanırsa çok kötü olacaktı... Ama er ya da geç onu bulabileceğini bilmek dehşet vericiydi. Belki de öfkesi dinerse ona zarar vermezdi? Ah lanet olsun, o bana Eddie’den uzak durmamı söylemişti, ama ben yapmamıştım. Düşünmekten beynim sancıyordu...

“Harry! Dur.”

Düşüncelerimden sıyrılıp peşlerinden koşmaya başladım. Okul kapısının önüne geldiğimde Eddie yoldan geçen bir taksiyi çevirdi ve atlayıp gitti. Oh kurtulmuştu... En azından şimdilik... Harry, Eddie’nin peşinden koşmayı bırakıp durduğunda zemine boş bir tekme savurdu.

“İt herif! Seni öldüreceğim. Şerefsiz!!” diye bağırdığını duyduğumda içimde kaynayan korku kazanı taşmak üzereydi. Vücuduma gönderilen uyarıyla birlikte geriye doğru adımlar atmaya başladım. Beni fark etmeden sıvışabilirdim belki?

Arkasını döndüğünde beni gördü. Gördüğü an durakladım. Bana doğru adımlar atmaya başladığında tekrar geri geri gittim. “Sakın! Kalkışma bile!” diye kükrediğinde durdum. Kıpırdamadan öylece durdum. Saniyeler içerisinde yanıma ulaştığında ensemden kavrayarak beni arabasına doğru sürükledi. Ensemdeki uzun, kemikli parmaklarının varlığı bile beynime matkapla delikler açılıyormuş hissi uyandırmaya yetiyordu. Baskı uygulasa nasıl hissederdim, tahmin etmeye hayal gücüm dahi yetmiyordu.

Arabasının önüne vardığımızda kapıyı açtı ve bekledi. Beni koltuğa fırlattığında acıyla inledim. Kapımı sertçe kapatıp kendi de bindikten sonra gaza yüklendi. Başım cama çarpınca dudağımı ısırarak yetindim. Ve elimle başımı ovaladım. Sesimi çıkaramazdım. Fazla sinirliydim... Ve fazla tehlikeli... Şu anda onun sessiz olmasından bile deli gibi korkuyordum... Onun varlığından, hatta onun nefes alışından bile korkuyordum.

Ani frenle durduğunda onun evine geldiğimizi anladım. Seslice yutkunup o arabadan sürükleyip indirmeden önce kendim indim. Fakat buna rağmen beni kolumdan tutup çekiştirmeye başladı. "Canım acıyor," diye mırıldandığımda başını çevirip bana baktı. Hâlâ sinirli gözüküyordu... Bahse girerim bileğimi sıktığının farkında bile değildi.

Eve girdiğimizde ayağıyla kapıyı kapatıp beni çekiştirmeye devam etti. Merdivenlere ulaştığımızda beklemeden hızlıca çıkmaya başladı. Basamakları çıkarken korkudan yere yığılmamak için insanüstü bir çaba sarf ediyordum. Kapısını açıp beni yatağa attığında soluğum kesildi.

Boğazımdaki yumruyu geri yollayabilmek umuduyla yutkundum. Hafif aralanmış ağzı ve çatık kaşlarıyla öylece bana bakıyordu. "Neden uyarılarıma kulak asmayı denemiyorsun?!" diye kükredi adeta bir aslan gibi. Neden hayatıma burnunu sokuyordu? Haddine miydi bu? Onunla görüşmeme nasıl izin vermezdi?

"Bana cevap ver Alexis!" Ayağını yatağın kenarına vurduğunda üstünde bulunduğum yatak sarsıldı ve bedenimin sarsıntısı da ona eşlik etti. "Bana neden karşıyorsun? Senden korkuyorum, evet senden deli gibi korkuyorum, aklımı kaçıracak kadar korkuyorum. Ve sen... Bunu kullanıyorsun. Beni tanıımıyorsun, ama beni tanımayan biri

olarak hayatıma müdahale ediyorsun. Sevdığım erkekten uzak duramadım, çünkü seviyorum anladın mı?! Seviyorum işte... Bu yaptığın başlı başına haksızlık değil de ne, söyler misin? Tanımadığın birini neden dövüyorsun? Onun iyi biri olduğunu bile bilmiyorsun..."

Sözlerim üzerine çenesi kasıldı ve çenesindeki kası seğirdi. "Gördün mü? Cevabın yok. Bunu sadece isteğin için yapıyorsun, ama yapma. Lütfen yapma. Çünkü ben o çocuğu seviyorum."

Yumruklarını sıktı ve derin bir nefes aldı. "Kapa çeneni Alexis! Evet, istedim ve hayatına müdahale ettim. Şu anda evimdesin çünkü ben öyle istedim. Sürekli seni tanımadığımı söyleyip durma bana çünkü her geçen gün hakkında yeni bilgiler ediniyorum. Seni sen farkında olmadan tanımaya çalışıyorum ve evet, o从小 uzak durmanı istiyorum. Uzak durmazsan zarar göreceğini söylüyorum ve sözlerimin arkasındayım. İnadından vazgeçmezsen, zarar gören kişi sevdiğin çocuk olacak,"

"Her neyse şimdi aşağı iniyorum. Sen de beni çok bekletmeden gel, evine bırakacağım."

Bir katilin oyuncağı olmuştum. Resmen benimle oynuyordu... Tek çarenin Eddie'den uzak durmak olduğunu biliyordum ama kalbim bunu dinlemiyor, buna uymak istemiyordu. Beni sınırlamıştı. Beni Eddie'den uzak durmak konusunda sınırlamıştı... Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Büyük bir girdaba kapılmışım ve nereye gittiğimi bilmiyordum.

Kararından vazgeçer korkusuyla hızla yataktan kalktım ve odadan çıktım. Aşağı indiğimde sokak kapısını açmış telefon ile konuşuyordu. Beni fark ettiğinde kenara çekildi.

Dışarıya çıkmam ile rüzgârın vücuduma işlemesi bir olmuştu. Arabasına doğru gitmek için bahçeden çıkmayı

planladığım sırada kolumdan tutarak beni durdurdu. Başımla çevirip yüzüne baktım. Kaşları çatılmıştı. "Tamam." Yüzüme bakarak konuştuktan sonra telefonu kapattığında orada sap gibi dikilmiş kolumu tutan kişiye bakıyordum. "Ne oldu?" diye sorduğumda derin nefes aldı ve gözlerini yumdu. "Şu kamp. Eddie'nin seni davet ettiği... Bana bundan bahsetmemenin sebebi, gitmeyecek olmandı, değil mi?" Ah! Kahretsin ben bunu tamamen unuttum... "Ben..."

"Üşüyorum, artık gidebilir miyiz?" Sözlerimi son anda değiştirdiğimde tek kaşını kaldırdı ve hâlâ bileğimi tutan parmakları bir kelepçe gibi kolumu sıkıca sarmaladı. Boşta olan elini yumruk haline getirdiğinde yutkundum. "Sana bir soru sordum!" diye bağırduğında gözlerimi kapatıp ritmi değişen kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bir süre sonra gözlerimi açıp yüzüne baktığımda tehditkâr bakışlar ile karşı karşıya kaldım. "B-bilmiyorum." Bileğimdeki elini çekti ve omuzlarımdan tutarak bedenimi sarstı. "Nasıl bilmiyorsun?! Bunda bilmeyecek bir şey yok Alexis! Gitmeyeceksin!"

Vücudumu sarsmaya devam ederken başımın döndüğünü hissettim. "G-gitmeyeceğim," diye mırıldandığımda omuzlarımla sarsan elleri duraksadı "İşte böyle Alexis, İşte böyle!"

"Eddie ile daha konuşmadım bile Emily, gelemem diyorum sana..." Oturduğum sırada kollarımı gererek esnedim. "Sen gelmezsen ben de gitmem!" diye yakındı.

"Ne saçmalıyorsun sen? David seni davet etmiş aptal. Bu fırsatı asla tepemezsin sen. Biliyorum seni, ama bu sefer cidden gelemem." diye sıkıntıyla soludum cama

doğru. “Ciddiyim. Eğer gelmezsen gitmeyeceğim, hatta şimdi ona arayıp haber vereceğim.”

Telefonunu çıkarıp David’in numarasını bulduğunda beklemeden arayıp kulağına dayadı. Gözlerim irice açılırken hızla uzanarak telefonunu elinden çekip aldığımda bilmem kaç kere kapat tuşuna bastım ve iç çektim. Ah! Bu kız gerçekten şapşal!

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?!” diye tısladığımda sırttı. “Beni durdurdun. Yani bu da demek oluyor ki geliyorsun...” dedi pişkince. “Hayır!” diye hayıflanarak itiraz ettiğimde Eddie sınıftan içeriye girdi. Yüzüm şekilden şekile girerken, o çoktan yanıma oturmuştu bile. Burnundaki morluğu görmek ateşte ısınmış bir demir parçasını göğsüme saplıyorlarmış gibi hissettiriyordu. Bu duruma gelmesine ben sebep olduğum için üzüntüm kat kat artıyordu. Kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum...

“Alexis geliyorsun, değil mi?” Derin bir soluk aldığımda başını çevirip Emily’e baktı. Sonra bakışlarımızı yeniden buluşturduğunda ince dudaklarını yavaşça araladı. “Yine unutmadın umarım,” diye fısıldadığında dudağımı ısırdım. Unutmamıştım, aslında evet Emily söylemeden önce unutmuştum. Ama... Neden anlamıyorlardı ki?

“Aaa Eddie, Alexis kampı unuttur mu hiççç. Tabii ki geliyor! ” diye ciyakladığında aralanan ağzımı kapama gereksinimi duymadan Emily’e ölümcül bakışlar attım. Tanrım! Gidemem! Harry beni öldürür!

“Ben aslında...” diye başlamıştım ki öğretmen içeri girdi. Bu son dersti. Ve çıkışta gidiyorduk.

Tamam... Önce sakın olmalıydım. Bir şekilde Emily ve Eddie’yi atlatıp ortadan kaybolacaktım. O arbedede bunun kolay olacağını umut ediyordum. Bunun için bana çok kızacak ve darılacaklardı ama başka çarem yoktu...

8. BÖLÜM

“Lexi?” Lanet olsun! Bir kaçış planını bile beceremeyen mankafanın tekiyim...

“Nereye gidiyorsun? Her yerde seni aradım,” diye söylendi soluk soluğa. Ah, hadi ama zaten yeterince suçlu hissediyorum, yapma bunu. “Şey... Ben aslında...”

“Alexis geç kalıyoruz. Bizi bekliyorlar, hadi.” dediğinde elini tutmam için uzatmıştı. Uzattığı eline elim değdiği an içim ürperdi. Elimini sıkıca kavrayarak beni hızlı adımlar atmaya zorladı. Başım dönüyordu. Elimden tutuyordum.. Elimden! Bıraksa yere yapışacak durumdaydım... Sakin olmalıyım. Ne yapacağım?

Okulun bahçesine ulaştığımızda üç tane kocaman otobüs girdi görüş alanıma. Diğerleri harekete geçtiğinde bir tanesi hâlâ duruyordu. Eddie beni o otobüse doğru çekirtmeye devam ederken sesimi çıkarmadan onu takip ediyordum. Benim bu arabaya binmemem gerekiyordu. Binersem Harry’e karşı çıkmış olacaktım. Bir kez daha... Hayır gidemem!

“Eddie,”

“Bir sorun mu var? ” diye sorduğunda bakışlarına şüphe tohumları eklenmişti.

“Evet var,” dedim gergince saçlarımı düzeltirken.

Rüzgar ters yönden geldiği için saçlarımı mahvetmişti. Otobüsün önünde duruyorduk. Başını belli belirsiz salladı. "Söyle," dedi gözlerime odaklanarak. Tam o anda kor- na sesi kulaklarımı delip geçerken şoförün sinirli sesini işittim. "Sabaha kadar sizi beklemeyeceğiz!" diye çıkış- sertçe. Eddie adama sert bir bakış attıktan sonra belim- den kavrayarak kulağıma eğildi ve bu yaptığıyla nefesim ciddi anlamda kesildi. "Arabada anlatırsın, şu herife kıl oldum," diye fısıldadı. İçim titriyordu. Onun nefesini kulağımın üzerinde hissetmek çok tuhaftı. Çok farklı- dı. Yerlerimize geçerken bizi izleyen gözleri görmezden gelmeye çalıştım. Şu anda geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim ve bunun gerginliği içimi yiyip bitiriyordu. Terlemeye başlamıştım.

Eddie arkasına yaslandı. "Evet, seni dinliyorum," de- diğinde bana doğru dönmüştü. "Ne?"

"Bir sorun olduğunu söyledin, sorun ne?" diye sordu- ğunda ne diyeceğimi bilemedim. Ben zaten dönülmez bir yolun içerisindeydim şu an. Ve bu durumu Eddie'ye an- latsam dudağı uçuklardı...

"Yok, hiçbir şey demeyecektim. Sorun yok yani..." diye zırladığımda tebessüm etti. Moraran, şişik burnu dikkatimi dağıttığında içimin burkulduğunu hissettim. Pislik Harry!

Burnunu göstererek yüzümü buruşturdum. "Acıyor mu?"

"Yok acımıyor, merak etme. Ama kuzenin fazla sert çıktı." dedi gülümsemeye çalışan bir ifadeyle. Sözleriyle koltuğa iyice büzüştüm. Ne kuzen amaaaa!

Derin bir iç çekerek başımı cama doğru çevirdim ve dışarıyı izlemeye koyuldum. Arkamdan cırlayan bir ses işittiğimde gözlerimi kısarak arkama döndüm. Emily kol- tuğun kenarından kafasını çıkarmıştı. "Çok eğleneceğiz!"

Sen onu külahıma anlat... Kendimi ve Eddie'yi Harry'den korumanın bir yöntemini bulmam gerekiyordu. Ama bunu nasıl ve ne şekilde bulabileceğimi bilmiyordum.

Emily'nin coşkısına karşılık olarak anlamsız şeyler mırıldandığımda Eddie bacaklarımın üzerinde duran elimi kavradı ve beni kendi bedenine çekerek, başımı göğsüne yaslamamı sağladı. Bu yaptığı vücuduma bir kırbacla vurulmuş gibi bedenimin sarsılmasını sağlarken bunu Eddie'ye belli etmemem gerektiğini düşünüp başımı göğsüne gömdüm. Güzel kokusu ciğerlerime dolarken gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Umarım kalp atışlarımı duymuyordur.

Süren uzun yolculukta başımı bir an olsun onun göğsünden kaldırmamıştım. Mola verdiğimizde bile oturmayı tercih etmiştik. Ben halimden o kadar memnundum ki. Bir ömür boyu bu şekilde burada oturmaya razıydım. Bu huzurun içindeki hesap verme korkusu ise bütün tadımı kaçıırıyordu.

Geldiğimizde herkes birbirine rehberlik yapmıştı. Beraber çadırları kurmaya başladığımızda gülmekten kırıldık. Resmen çadırı ters kurmuştuk. Eddie, Emily ve ben üçümüz birbirimizden beterdik.

Herkes bize gülerken bende Eddie'ye yardım eden ve işi kurtaran David'i izliyordum. David işe el attığında çok geçmeden çadırı kurmayı bitirebilmişlerdi.

Hava iyice kararmıştı. David, Eddie ve diğer erkekler büyük bir ateş yakmışlardı. Ateşe bu kadar yakın oturmak çok tuhaf hissettirmişti. Ama artık üşümüyordum. Bizim grubun olduğu kampın yapıldığı orman daha büyüktü. Bunu David Emily'e söylerken duymuştum. Her otobüs farklı bir gruptu ve 3 gruba ayrılmıştık.

Çoğu kişi dağılıp kendi aralarında sohbet edebilmek için farklı gruplar oluşturduğunda bizimkiler dışında geriye kalan birkaç kişi daha vardı. Onlar da gitarlarını çıkarıp şarkı söylemeye başladıklarında bağdaş kurduğum bacaklarımı uzattım. Uyuşmuşlardı. Yerimde kıpırdadığımda Eddie beni kolumdan tutarak kendi göğsüne yasladı. Ellerini omuzlarımdan sarıp göğsümün altında birleştirdi. Eli vücuduma değdiği an içime elektrik akımı yayılmış gibi ürperiyordum. Yanaklarıma vuran sıcaklık beni mahvediyordu. Nefesi... Nefesini yanağımın üzerinde hissediyordum.

Gitar çalanlara katılmak için şarkı söyledik ve yemek yiyip dans ettik. Birkaç saat bu şekilde eğlendikten sonra bazıları keşfe çıkmış; bazıları yorgun olduklarını söyleyerek çadırlarına çekilmişlerdi.

“Lexi, biz biraz gezeceğiz,” diyerek gözleriyle David’i işaret etti Emily. “İyi eğlenceler,” diyerek Emily’e göz kırptım. O da bana tebessüm ederek David’in koluna girdi. Heyecanlı görünüyordu. Gözden kaybolana dek onları izledim. Birbirlerine gerçekten aşıklardı...

“Lexi, eğer Emily, David ile birlikte kalmak isterse biz de birlikte kalmak zorundayız.” Eddie düşüncelerimi böldüğünde gözlerimi yoldan çekip ona odakladım. Sözlerini idrak ettiğim an gözlerimi irice açtım. “Hey sadece birlikte uyuyacağız, ne var bunda?” diye sorduğunda itiraz etmek için açılan ağzımı kapattım. Gözlerimi kısarak ona bilmiş bir edayla baktım, ardından gülümsedim. “Şey, pekâlâ, sorun olmaz,” dedim sakın olmaya çalışarak. Derin nefes aldım. Emily kuvvetle muhtemel David ile birlikte kalmayı seçecekti. Bu yüzden Eddie ile aynı çadırda kalmamız kaçınılmaz gibi görünüyordu. Ofladım. Sanırım bunu bekleyerek zaman geçirerek delirmektense bir an önce çadıra geçip uyumak en iyisiydi. Tüm dü-

şüncelerimden uzağa çekilmek istiyordum. Bilhassa da Harry'nin doldurduğu düşüncelerden...

"Eddie, saat geç oldu. Artık yatayım ben," diye mırıldandığımda beni başıyla onayladı. "Tatlı uykular," Gü-lümsedim. "Sana da." Çadıra girdiğimde tekrar onun tanıdık sesini duydum. "Ben geleceğim birazdan Lexi, çadırdan çıkma,"

Yastığa gömülüp iç çektim. Gözlerimi dinlendirirken zihnimi kurcalayan düşüncelerden bir türlü sıyrılamıyordum.

Birkaç dakikanın ardından fermuarın açıldığını bildiren sesi duyduğumda gözlerimi araladım. Eddie gelmiş olmalıydı ve benim içimi büyük bir tedirginlik kaplamıştı. Şu küçücük çadırın içinde onun ile birlikte kalacak olma düşüncesi kalbimi uyuşturuyordu...

"Bakın burada kim varmış?" O tanıdık ses kulaklarıma aksettiğinde yerimden sıçradım. Başımı korkuyla kaldırdığımda göz bebeklerimin yuvalarından fırlamasına ramak kalmıştı. "S-sen," diye mırıldandım kesik kesik. Burada ne işi vardı? Tanrım buraya kadar nasıl gelmişti? Burayı nasıl bulmuştu?

"Evet, ben. Ne o? Başka birini mi bekliyordun yoksa?" Başımı iki yana salladım ve doğrularak ondan uzağa çekilmek için geriye kaçtım. "Ben seni sürüklemeyi geldim,"

Harry buradaysa... Az önce Eddie gittiyse... Onlar birbirleriyle karşılaştıysa? Tanrım! O an beynimden vurulmuşa döndüm. "Eddie... Eddie'ye bir şey yaptın mı?" Hızla öne atılıp yakasına yapıştığımda kaşlarını çattı. Ve bileklerimden yakalayarak beni dışarıya çekti. "Bırak beni, çığlık atarım! Bırak!"

"İstediğin kadar çığlık at, tüm öğrencileri öldürmem

uzun sürmez.” Gözlerim sözlerinin dehşetiyle aralanır. ken titreyen vücudum kolayca ona doğru çekildi. Gözlerim dolmaya başlamıştı. “Eddie’ye bir şey yapmadın değil mi?” diye sordum vücuduma sinen korku eşliğinde.

“Hiçbir sorun çıkarmadan benimle gelirsen, bugünlük ona dokunmayacağım,” Yani bu da demek oluyordu ki Eddie güvendedi. Tanrım, şükürler olsun! Fakat... Ona inanabilir miydim?

“Yalan söylemediğini nereden bilebilirim?!”

“Seni inandırmak zorunda olduğumu hiç sanmıyorum, ister inan ister inanma,”

Beni ittiğinde öne doğru tökezledim. “Yürü,” dedi ve bir kez daha beni itti. Bu defa daha sert ittiği için toprak ayağımın altından kaymıştı. Kendimi yerde bulmam bir sürpriz değildi.

Telefonum çadırın içinde kaldığı için lanetler savurdum. Harry’den bir şekilde kaçıp Eddie’yi bulabilirdim. Ona zarar vermediğini kendi gözlerimle görmeden gidemezdim.

Ayağa kalktığım an, düşünme gereği bile duymadan koşmaya başladığımda arkamdan bağırmadı. Peşimden geldiğine bile emin değildim ama bunu düşünmek yerine daha hızlı koştum ve daha dikkatli olmaya çalışarak Eddie’yi aradım. Karanlık bana hiç de yardımcı olmuyordu. Bir gölün başında durdum. Eddie’den eser yoktu. Tanrım! Gerçekten ona zarar vermiş olmalıydı!

“Alexis, yakalanacağını bildiğin halde ne bu azim? Nereye kaçabileceksin?!” diye bağırdığında içimden lanetler okuyup nereye kaçacağımı düşündüm. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Önümü ve sağ tarafımı kaplayan göl; sol tarafımda ise Harry vardı. Bu da demek oluyordu ki benim peşimden gelmişti fakat farklı bir yoldan önüme çıkmıştı. Geldiğim yolu geri dönersem aramızdaki me-

safeden ötürü beni kolaylıkla yakalayabilirdi. Sol tarafa doğru koşarsam da resmen onun kucağına kendi ayakla-
rıyla gidecektim. İşte şimdi sıkışıp kalmıştım.

Elimi havaya kaldırıp çaresizce mırıldandım. "Gel-
me!"

"Düşeceksin, gel buraya!" diye kükrediğinde seslice
yutkundum. Başımı olumsuz anlamda salladığım da ağ-
zını tekrar konuşmak için araladı. "Bak Alexis, benden
kaçamayacağını kabul et artık. Şimdi beni delirtmeden
yanıma gel!" diye tısladı. "Gelemem."

"Nasıl gelemem?!"

"Duydun işte, eğer yaklaşırsan atlarım!" diyerek bir
adım daha geriledim. Bir adım daha atamazdım, atarsam
düşerdim. "Bak, Lexi. Nefes nefeselin. Çok koştu. Bu
halde düşersen çıkamazsın o gölden!"

"Umurumda değil. Eddie'ye zarar verdin değil mi?
Bana yalan söyledin. Yalan söyleyip beni buradan götür-
mek istiyorsun... Ama gelmeyeceğim. Şimdi söyle, Eddie
nerede? Ona ne yaptın?!" dediğimde bana doğru bir adım
daha attı. "Sana yaklaşma dedim!"

Beni dinlemeden üstüme gelmeye devam ettiğinde pa-
nikledim. "Eddie'nin bekçisi değilim, nerede olduğunu
bilmiyorum. Ve ona dokunmadım, onu görmedim bile!"

"İstedığın zaman nerede olduğunu öğreniyorsun
ama! Şimdi de öğrenebilirsin!" Üstüme yürümeye devam
ederken boş bulundum ve bir anlığına arkamdaki gölü
unutarak bir adım daha geriledim. Adımım havada asılı
kalırken bedenim boşluğa doğru süzüldü. Sadece tek bir
saniyede kendimi soğuk suyun içine gömülürken buldu-
ğumda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Bedenim buz gibi suda çırpınırken bir türlü yüzeye
çıkamıyordum. Kollarım çırpınmaktan yorulmuştu. Göz-
lerim açık olmasına rağmen etraf kapkaranlıktı. Tanrım!

Ölmek istemiyorum. Nefesim tükenmek üzereydi ve ben tüm çırpınışımlarıma rağmen dibe batıyordum.

Her şeyin bittiğini düşünürken, güçlü bir el belimi kavradı ve beni çekmeye başladı. Çok geçmeden yüzeye çekilmiştim. Hava alabilmek için can atan ciğerlerim delicesine sızlarken öksürüklere boğulmuştum. Gözlerim buğulu görüyor ve yanıyordu. Sinirli bakışları üzerime sabitlenmişti. Yine beni delip geçebilecek şekilde gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu. Islanan saçları alnına yapışmıştı. Boğazım öksürmekten yanıyordu. Yutkunamıyordum bile.

Harry beni yere yatırdığında bir yandan nefes almaya çalışıyor, bir yandan da öksürmeye devam ediyordum.

“Lanet olsun... Beni dinlesen ölecek misin? Bir kere şu siktüğimin sözlerimi dinle, dinle, dinle!!!”

Öksürmem nihayet aralandığında önündeki ağaca tekme attı. “Sen gerçekten beni çileden çıkarıyorsun, Alexis!”

Kıyafetlerim ıslandığı için üşüyordum. “Şimdi gidiyorum, ama eğer yarın geri dönmezsen... İşte o zaman geri gelir ve seni sürükleyerek götürürüm, bilesin!” Sert kükreyişi içimi titretti.

Son söyledikleri bu olurken, ormanın içinde ilerledi ve çok geçmeden gözden kayboldu. Tek başıma kalmıştım. Gözlerim korkuyla karanlık ormanda dolandı. Sanırım bu ürkütücü yerden bir an önce gitmem gerekiyordu. Yavaşça ayağa kalktım. “Eddie?” diye mırıldandım. Baykuşların ve gece böceklerinin ürkütücü seslerinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Dümdüz yürümeye başladığımda ilerideki çalılıkların hareketlendiğini fark ettim. Korkumdan yerimden sıçrarken geriye doğru bir adım attım. “K-kim var orada?” Ses gelmedi. “Orada kim var dedim!” diye bağırırken buldum kendimi. Sesim yankı yaparak kulaklarıma geri dönmüştü. Adım sesleri ve çı-

tırdamalar duyduğum da nefesimi tuttum. Adım sesleri yaklaştığında ayakta zor duruyordum. Tam koşacaktım ki önüme Eddie çıktı. Onu gördüğüm an derin bir oh çektim. Gayet iyi görünüyordu. Harry doğru söylemişti. Kacık bir katil olmasına rağmen doğru söylemişti.

“Tanrı aşkına, burada ne arıyorsun Alexis? Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var-” Gözleri üstümü taradığında sözlerini sonlandıramadan sustu. “S-sen... Sana ne oldu?” Koşarak yanıma geldiğinde boynuna sarıldım. Şimdi ona yalan söylemem gerekiyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

“Uyku tutmadı, biraz gezinip hava almak istemiştım.” Elleri teselli eder gibi sırtımı sıvazlarken iç geçirdim. “Peki, nasıl düştün? Başın mı döndü?” Göğsüne yasladığım başımı salladığımda derin bir nefes aldı. “İyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?”

Başımı göğsünden çekip endişeyle kaynayan sıcak bakışlarına odaklandım. “İyiyim ben, kaygılanma,”

“Titriyorsun,” Beni kendi vücudundan ayırdı ve üstündeki ceketini kollarımdan geçirdi. Beni kucağına aldığımda bacaklarımı beline iyice sararak bir bebek misali başımı göğsüne yasladım ve kokusunu içime çektim. Hâlâ genzim acıyordu.

Beni çadıra getirdiğinde dışarıda kalıp ıslak kıyafetlerimi değiştirmemi bekledi. Temiz kıyafetler giydikten sonra saçlarımı sıkı bir topuz yaptım ve fermuarı açıp çadırdan çıktım.

“Yarın dönebilir miyiz?” dedim çekinerek. “Neden? Bir sorun mu var?” Hızla uzandı ve birbirine geçirdiğim parmaklarımı aralayıp kendi avuçlarına hapsetti. “Hayır, sadece... Böyle yerler bana göre değil. En başından gelmek istememiştım fakat sizi kıramadığım için geldim. Ve bir gece kalacağım. Ama daha fazla kalmak istemiyorum

burada. Bu yüzden lütfen yarın gitmiyim.

“Alexis gidemeyiz, otobüsler burada değil.”

Haval kırıklığıyla ayağımı yere vurduğumda avucu arasındaki ellerimi sıkı hafifçe. “Tamam, madem gitmek istiyorsun başka bir çare buluruz. Şimdi arkadaşımı arayacağım ve yarın sabah arabamı getirip getiremeyeceğini soracağım. Umarım ters gününde değildir ve getirir. Sonra da hemen gideriz tamam mı?” Ellerimi serbest bırakıp vücudumu sarmaladı ve güven verici bir şekilde sırtımı sıvazladı. Bu iyi hissettirmişti. Başım la onu onayladığımda çadıra girdi telefonunu alıp arkadaşını aradı. “Şanslısın! Gelebileceğini söyledi,” Elimi kalbime götürüp derin bir nefes aldım. Gerçekten çok rahatlamıştım. Şimdi tek yapmam gereken çadıra girip Eddie ile birlikte güzel bir uyku çekmektir. Belki de Eddie ile olan son gecemizdi...

Sonunda evime gelebilmişim.

Evime girdiğimde salona uğramadan direkt odama çıktım. Odama girdiğim an yatağında oturan birini görünce gırtlığım yırtılacak şekilde çığlık attım. “S-sen evime n-nasıl girebildin?!” diye soludum şok içerisinde. Elimi kalbime götürerek sakinleşebilmek için derin nefesler aldım. “Sana diyorum Harry! Evime nasıl girdin?” diye bağırdığımda yatağımdan kalkarak önümde dikildi. “Bu yatak hiç rahat değil, sen nasıl uyuyorsun?”

“Soruma cevap ver?”

“Benim, istediğim her şeyi kolayca yapabileceğimi öğrenemedin mi daha?” Saçlarının ön kısmını parmaklarının arasına alıp karıştırarak sola doğru yatırdı.

“Gelelim dün geceye. Sana o kampa gitmemeni söylediğimi hatırlıyorum ve dahası senin de gitmeyeceğini

söylediğini de hatırlıyorum. Pekala, ne ters gitti de beni umursamadın ve kendi sözünü de çiğneyip oraya gittin?!" diye tısladığında gözlerimi kapattım. "Gitmeyecektim, son ana kadar kaçma planı bile hazırladım fakat başarılı olamadım. Arkadaşlarımı yarı yolda bırakmak istemedim." Cevabım karşısında dudaklarını büzüp ısıklık aldı. "Neler neler... İlk günün sonunda dönerek arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmış olmadın mı? Bu kez sözümü dinlemenin sebebi neydi?"

Onu dinlediğim halde sebebini sorması saçma değil miydi?!

"Eddie beni getirdi ve Emily'nin haberi vardı. Bu yüzden hayal kırıklığına uğramadılar. En azından bir gün kaldım."

Ellerini cebine soktu ve omuzlarını dikleştirdi. "Bak sen... Benim içim rahat değil ama, onu ne yapacağız?"

Sözleriyle birlikte kaşlarım havalandı. Neden bahsediyordu? "Nasıl yani?"

"Şöyle yani: Sen sözümü ezip geçerek ve benim tabirimde beni hiç sayarak o kampa gittin, bundan memnun değilim,"

"Ama geri döndüm!" Omzunu umursamaz bir tavırla silkti. "Ama bir kere gittin, hiç gitmeyecektin,"

Cevabı karşısında sessiz kaldım. Verebileceğim bir yanıtım yoktu. "Öyleyse yere yat!" dediğinde ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Ne?"

"Yerinde olsam şansımı zorlamadan dediğimi yapardım." diye öneride bulunurcasına konuştu. Harekete geçmediğimi görünce sırtıttı ve önüme gelip omuzlarımdan çevirerek ona arkamı dönmemi sağladı. Ardından omuzlarıma baskı uygulayarak dizlerimin üstüne düşmemi sağladı. Arkamda durduğu için ona bakamıyordum. "Otuz tane mekik çek," Duraksadı. "Yirmi tane de şınav

çek," diye eklediğinde vücuduma yıldırım topu çarpmış-
çasına bir hızda ayağa kalktım. "Bunu yapmayacağım!"
diye bağırdığımda gözleri alayla bedenimi süzdü. "Şınav
da otuz oldu!"

"Hayır yapmayacağım!" Kaşları alayla inip kalkarken
ellerini göğsünde çaprazladı. "Birazdan elli olacaklar!"
diye bağırdı tehditkar bir havayla. "Ama-" diye başlamış-
tım ki sözümü böldü. "Ve sen itiraz ettikçe çoğalacaklar,"
Sertçe yutkundum, kaderime razı mı gelecektim yoksa
karşı mı koyacaktım? Fakat karşı koymam sadece sayı-
ları yükseltmeye yarayacaktı. Bu yüzden kendi iyiliğim
açısından ağzımı açmamak en iyisiydi. Başımı sallayarak
yere yattım ve mekik çekmeye başladım.

Otuz mekiği tamamlamışım, fakat sınav mekikten
çok daha zorlayıcı geldiği için tükenmişim. Hem nefesim
tıkanmıştı hem de kol kaslarım acıyordu. "Lanet olsun
lütfen ölmek üzereyim, yeter bu kadar!" dedim isyankar
bir havayla nefes nefese konuştuğumda gülmeye başladı.
"Daha on bile olmadı!"

Kollarımın üstünden doğrulurken, "Dayanamayaca-
ğım," diye mırıldandım ve ondan bir yanıt alamadan lap
diye yere yapıştım. Ellerimi ve ayaklarımı yere boylu bo-
yunca sermişim.

Elini çenesinin üzerine götürüp gözlerini avizeye dik-
ti ve düşünmeye başladı. O esnada ben de iki seksen bir
halde yerde soluklanıyordum. Midemin altında varlığın-
dan habersiz olduğum kaslarım bile acıyordu. Aslında
vücudumdaki tüm kaslarım acıyordu. Bakışlarımı ona
çevirdiğimde elini önüme doğru uzatmış olduğunu gör-
düm. Kaşlarıyla elini tutmam için işaret verirken derin
bir nefes alıp dudaklarını yaladı. "Pekâlâ, bu kadar yeter
hadi kalk."

9. B Ö L Ü M

1 Hafta Sonra

“Günaydınıın!” Telefonun diğer ucundan çığıran Emily’i boğmak istiyordum! “Bu saatte aramanın ve benim güzel uykumu piç etmenin amacı nedir acaba?” diye bağırdım.

“Bu gece Eddie seni yemeğe çıkarmayı planlıyormuş!” Gözlerimi devirdim. “Diyeceğin bu muydu yani Emily? Bravo sana bra-” Ne? Ne dedi o? “Duyduklarım doğru mu yoksa kulaklarım bana oyun mu oynadı?” diye ci-yakladım. “Evet, doğru duydun. Kaldır koca kıcını ve git alışveriş yap!” Heyecandan yataktan düştüm. “Hey ne oluyor orada?” diye sorduğunda kaşlarımı çattım. “Yataktan düştüm ve sanırım kıcım kırıldı,” dedim ciddi bir sesle. Kulağıma kahkahası dolarken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Tamam, ben kapatıyorum Em. Daha uyumam lazım,” diye söylendim. “Hayır, hemen kalkıp alış-veriše g--” Daha fazlasını dinlemeden yüzüne kapattım ve yatağıma oturdum. Tanrım uyuyamazdım ki! Bu kadar heyecanlıyken nasıl uyuyabilirdim? Ama her şeyden önce... Harry, Eddie ile görüşmeme karşı çıkarken onunla buluşmam doğru olur muydu? Böyle düşünmekten nefret ediyordum! Tanımadığım kaçık bir psikopata hesap

vermekten nefret ediyordum! Onun bir anda hayatıma girip müdahale etmesinden nefret ediyordum!

Bir haftadır ortalıkta görünmüyordu. Eddie ile okulda görüşüyordum, onun dışında üç gün önce Eddie bir kafe de kahve içmek istediğini söylediğinde Harry yüzünde reddetmiştim. Ona zarar gelmesini elbette istemiyordum ama yanımdayken bile onu soğuk davranmak ağırına gidiyordu, kaldıramıyordum. Beni ilk defa yemeğe davet edecekti ve bu kez kayıtsız kalmak istemiyordum... İçimde çatışma vardı! Zihnimin derinlerinde gitmemi haykıran yanımlar ve ona kafa tutan, gitmemem konusunda ısrarcı olan tarafım birbirini yiyordu. Eğer Eddie beni gerçekten yemeğe davet ederse gidecektim. Harry'e aldırış ettiğim sürece üstüme geleceğini biliyordum.

Onu aklımdan çıkardım ve Eddie'yi düşündüm. Belki de bu yemekte bana bir teklifte bulunurdu! Düşüncesi bile muhteşem hissettiriyordu...

Tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve Eddie'nin bana çıkma teklifi edişini hayal edip bulutlara yükseldim. Ayağa kalkıp dans etmeye başladım. Kalbimin çarpışını duyuyordum. Nefes nefese kaldığımda şarkıyı kapatıp banyoya ilerledim. Yüzümü yıkayıp topuz yaptığım saçımı açtım. Odama ilerleyip rahat kıyafetler seçip banyoya geri döndüm. Üzerimdeki kirli pijamaları sepete atıp suyu açtım ve elimi suya değdirip ısındığına emin olduğumda küvete girdim.

Tanrım! Başım dönmüştü. Emily'nin attığı yirminci mesajdan sonra dayanamamış alışveriş merkezine gelmiştim. Girdiğim ilk butik olmasına rağmen daha şimdiden yorulmuş ve sıkılmışım. Burada kendi zevkime uygun bir şey beğenemediğim için başka butiğe doğru yürüme-

ve başladım.

Eddie, daha bana haber vermeden ben alışverişe çıkmıştım. Ya kendi kendime gelin güvey oluyorsam? Ya Emily salağı onu yanlış anlamışsa ve ortalıkta buluşma falan yoksa? Ya buluşma olsa bile yine reddedeceğimi düşünüp vazgeçerse?

Yok canım okula gidince söyleyecektir. Eminim. Söyler değil mi? Ama neden bana mesaj atma gereği duymadı? Belki de sürpriz yapmak istiyor? Siyah, ip askılı bir elbise gözüme çarptığında düşüncelerimi kenara fırlatıp reyona doğru resmen uçtum. O benim olmalı! Elime aldığımda yüzümü buruşturdum. Uzaktan uzun gözüküyordu ama fazla miniydi. Yine de aklıma giren tilkilikler nedeniyle elbiseyi geri bırakmak yerine etrafa bakınarak kabinleri aradım. Belki üzerimde gördüğümde fikrim değişirdi. Boş olan kabine girip üzerimdeki şortu ve tişörtü çıkarıp astım. Elbiseyi üstüme geçirip aynaya baktım. Vay canına. Çok güzel olmuştu.

Kabin küçük olduğu için daralmıştım. Vücuduma tam oturan elbiseyi incelemeye son verdim ve elbisenin kenarındaki fermuarı açmaya başladığım sırada bir ses işittim. Kapıya tıklatılmıştı. "Bayan, burada sizi görmek isteyen bir beyefendi var," Ne? Bu da ne şimdi? Yanlış kabinin kapısına mı tıklattı? Sanırım... Bana dememiştir canım. Sonuçta Eddie'nin buraya gelme ihtimali yüz üzerinden sıfır. Emily'de beyefendi olmadığına göre?

Kapı yeniden çalındığında yerimden sıçradım. "Kapıyı aç!" Tam bir haftadır yüzünü bile görmediğim adam kapının önünde miydi? Sahiden mi? Tanrım! Burada ne işi vardı ki?! Neden bir şey yapmaya heveslendiğimde ortaya çıkıyordu?! Ben bu çocuktan hiç kurtulamayacak mıyım?

"Alexis, sana kapıyı aç dedim!" diye tısladı sessizce.

Sanki görüyormuş gibi başımı hayır anlamında salladım. Sonra kendime gelip ağzımı açabildim sonunda. "Açmayacağım!"

"Aç... Şu... Lanet... Kapıyı!" Öfkesini örtmeye çalışır bir vaziyette dişlerinin arasından tısladı bu defa. Sinirlenmeye başladığının farkındaydım ama açamazdım. Onu görmek istemiyordum. Üstelik üstümdeki elbiseyi çıkarmadan kapıyı asla açamazdım! Beni bu elbiseyle görmesini istemiyordum. Çünkü bu elbiseyi görürse bana hesap soracaktı! Sadece deniyordum dersem de inanmayacağına adım gibi emindim. Ondan kurtuluş yok muydu?

"Şu siktiğimin kapısını kırmadan hemen aç!" Sesini yükseltmişti. Dudağımı ısırp geriye doğru bir adım attım. Açmayacaktım. Elbisemin yarı yarıya açtığım fermuarını geri çektim.

"Lexi, üçe kadar sayıyorum açmazsan, kıracağım!"

Kapıyı kırmayacağını umuyordum. Kapıyı kırarsa olay çıkardı. Ama o olay çıkarmadan önce durup düşünen biri değildi. Kaçgын tekiydi! Yapabilirdi!

"Bir... İki..." Elim hemen kilide ulaşmış ve kapıyı hızla açmıştı. Dudakları beğeniyle kıvrıldığında gamzeleri ile merhabalaştık.

Ben dışarı çıkmak için adım atacağım sırada beni içeri itti ve kendi içeri dalıp kapıyı kapattığı gibi kilitlediğinde bir adım daha geriledim. Gözlerim dehşetle büyümüştü. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bu kabin tek kişilik! Üstelik kadınlar için yapılan kabi-" Baş parmağını dudağıma bastırıp, beni biraz daha geriye itti. Sırtım aynayla buluştuğunda yutkundum. "Seni boş bıraktığım için benden kurtulacağını mı sandın? Yemekten haberim var. Telefonun dinleniyor. Gitmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünüyorum." Kulağıma iyice eğilmişti. Nefesi boynumu sıyrıyordu. Telefonum mu dinleniyor? Tanrım bu çocuk

gerçekten istihbarattan gibiydi! Bir katilin böyle işler yapabilmesi... Gerçekten işinde usta olmalıydı... Yakalanmadığına göre... Hatta belki aranmıyordu bile... Elleri belimi kavrayarak beni ayna ve kendi arasında sıkıştırdı. "Tabii buraya seni uyarmaktan ziyade özlediğim için geldim. Elbise çok yakışmış, ama alamazsın."

Gözlerimi devirip onu itmeye çalıştım. Ama gücüm ona ve kaslarına işlemiyordu. Belimdeki ellerinden birini çeneme getirerek yüzüne bakmamı sağladı. Yüzüne tükürmemek için kendimi zor tutuyordum. Gözleri gözlerimi ilk defa görüyormuş gibi derinlemesine incelerken derin bir nefes aldım. "Harry, git"

"Ne o? Sen beni özlemedin mi?" Öyle bir özledim ki, özlemimden midem bulanıyor...

"Söylediklerimi umursamanı öneririm," dedi ve yanağıma öpücük bırakıp kabinden çıktı. Yüzümü buruşturarak yanağımı hızla sildim. Elbiseyi çıkarıp kıyafetlerimi giyerek o daracık kabinden kendimi hızla dışarı attım. Elbiseyi almayacaktım. Ama Eddie bana gerçekten randevuya çıkma teklifinde bulunursa onu nasıl reddedeceğimi bilmiyordum. Bu karmaşadan, Harry'nin üstümde yarattığı otoriteden ve ondan nefret ediyorum!

"Kızım son bir ders kaldı!" diye ciyakladı Emily. Tamam kabul ediyorum heyecanlıydım ama o böyle davranarak daha çok heyecanlanmamı sağlıyordu. "Heyecan var mı heyecan?" diye sordu sabırsız bir edayla. Parmaklarımla oynamayı kestim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Hem de nasıl!" Dudağımı ısırduğımda kahkaha attı. Eddie düşündüğüm gibi mesaj atmak yerine yüzüme gelip buluşmak istediğini söylemişti. Tabii o an dizlerimin bağı çözülür

gibi olsa da toparlayarak ayakta durmayı becerebilmiş-tim. Çıkışta beni okulun karşısındaki parkta bekleyeceğini söylemiş ve gitmişti. Gitmek ve gitmemek arasındaki o ufak çizgide sallantıdaydım. Yukarı tükürsem bıyık, aşağı tükürsem sakal...

Zil çaldığında çantamı elime alıp Emily'i çabucak öpüp sınıftan çıktım. O da David ile sınıfın önünde buluşacağı için bekleyecekti. O yüzden koşar adımlarla kalabalığı yarararak koridordan çıktım. Tuvalette üzerimi değiştirip hızla kıyafetlerimi çantama tıktırdım. Evet yanıma kıyafet aldım!

Ardından koridora çıkıp adımlarımı yavaşlattım ve derin nefes aldım. Heyecan yok... Heyecan yok... Şu anda gerçek anlamda Eddie ile buluşacaktım... Bunun bilincinde olmak aklıma hemen Harry'i getiriyor ve bu bedenimde oluşan gerginliği katbekat arttırıyordu. Ama ders esnasında çok düşünmüştüm. Bir başkasının hayatıma karışmaya hakkı yoktu. Bu kişi katil, psikopat bir kaçık olsa dahi hayatıma karışmaya hakkı yoktu!

Eğer olur da yine karşımıza çıkıp her şeyi mahvetmeye kalkışırsa... Bu sefer gerçek anlamda onunla yüzleşecektim. Korkumdan dolayı söyleyemediklerimi ona söyleyecektim. Sonucunda zararlı çıksam dahi susmayacaktım. Eddie'ye de dokunmasına izin vermeyecektim. Sevdığım erkeği korumak zorundaydım! Bir daha benim yüzümden Harry'den dayak yemesine göz yumamazdım. Ya da bunun gerginliğiyle yaşayamazdım. İçimde oluşan stres patlamaya yakın bir yanardağı gibiydi. Ve benim infilak etmeme az kalmıştı...

Okuldan çıkıp karşıya baktığımda orada beklediğini gördüm. O kıyafetlerini değiştirmemişti, bugün giydiği kot pantolon ve gömleğiyle duruyordu kaldırımın karşısında... Kalbimin ritmi değişirken vücut ısım yükselmiş-

ti. Buz gibi ellerimi yanaklarıma götürerek sakinleşmeye çalıştım. Yolu kontrol edip karşıya geçtiğimde parkın önü kalabalıklaşmıştı bile. Görüş alanıma tekrar girdiğinde hızla yanına ulaştım.

“Lexi!” Sarılıp yanağımdan öptüğünde yanağımın içini dişledim. “Selam Ed!” Gülümsemeye çabaladığımı ve zorlandığımı fark etmemesi için dualar ederken sesini içtım. “Kıyafetlerini değiştirmişsin,” diyerek beni süzdü. “Gerçekten göz kamaştırıyorsun.” Utancımdan kıpkırmızı kesilirken yerin dibine girmek üzereydim. Kendimi toparlayıp boğazımı temizledim ve gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedim. Kekelemediğim için şükrettim. “Rica ederim, arabam yolun sonunda hadi gidelim.” Başımı salladığımda kolunu önüme doğru uzattı. Önce koluna daha sonra yüzüne baktım. Derin bir soluk alıp koluna girdiğimde kıkırdadı. Yanaklarımdan kıpkırmızı kesildiğine adım gibi emindim...

“Yemekler gerçekten çok güzeldi, her şey için teşekkürler Eddie,” diyerek yanağına öpücük kondurduğumda elini yanağına götürüp dudaklarını yaladı. Ah yapma şunu!

“O kadar güzel vakit geçirdim ki, beni kırmayıp geldiğin için asıl ben teşekkür ederim Lexi.” Bu çocuk beni mahvediyordu. O çok kibardı. Hem de çok. Kızlara karşı nasıl davranacağını biliyordu. Başımı sağa sola sallayıp aklımdaki düşünceyi attım. Kızlar mı dedim ben? Tanrım! Onu başkasıyla paylaşma duygusu beni öldürürdü! Bana eğildiğini fark ettiğim an kalbim tekledi. Çekici parfümü başımı döndürüyordu. Ayakta zor duruyordum, bunda giydiğim topuklu ayakkabıların rolü büyüktü. Eğilmeye devam ettiğinde gözlerimi kapattım. Dudaklarımı öpmesini beklerken yanağıma öpmüştü. Yine de soluğum kesildi. Ne kadar beklediğimi yapmasa da yanağıma öpmesi

bile kalp ritmimi değiştiriyordu. "İyi geceler Lexi," diye fısıldadığında içten bir şekilde gülümsedim. "İyi geceler Eddie." Ona el salladım ve her ne kadar ondan ayrılmak istemesem de eve doğru hülyalı adımlarla ilerledim. Vücudum bir kuş kadar hafiflemişti sanki. Bulutların üstüne yükseldiğimi hissedebiliyordum... Beni her öptüğünde böyle mi hissedecektim?

Arabasının motor sesini duyduğumda çok geçmeden gaza bastı. Döndüm ve gözden kaybolana kadar onu izledim. Önüme döndüğüm an gözlerim dehşetle açıldı. Bana doğru gelen kıvrıcık saçların sahibini tanıyordum. Başımı iki yana sallayarak geri adımlar atmaya başladım. Çok geçmeden sesi kulağımda yankılandı. "Yemek nasıldı?" Sertçe yutkunarak ayakkabılarımı hızlı bir hamlede ayaklarımdan çıkardım. Beni izliyordu. Biraz daha yaklaştı. Ay ışığı yüz hatlarını gölgelendiriyordu. O bana doğru yürürken ben de geri geri gitmeye devam ediyordum. Aramızdaki mesafeyi koruyordum. Sözde onunla hesaplaşmaya karar vermiştim. Ama onun bu öldürücü bakışlarına maruz kalınca cesaretim ortadan ikiye kırılmış ve parçalara ayrılına dek ezilmişti. Onunla nasıl ve ne şekilde başa çıkacağımı bilmiyordum. Kaçmak fayda değildi, ama sanırım yine kaçmak zorundaydım.

Onun dikkatini dağıtıp kaçabilmek için hızla yerdeki topukluları sırasıyla ona attım. İlkini tutturamasam da ikincisini tutturmuştum. Göğsüne gelen topuklunun darbesiyle inleyerek geri çekildi. Tam isabet! Bu bana zaman kazandıracaktı. Hiç vakit kaybetmeden önüme dönüp vücudumdaki tüm gücü ayaklarıma aktararak koşmaya başladım. "Daha hızlı. Daha hızlı..." diye tekrarladım içimden kendi kendime.

"Gel buraya küçük salak. Gel!"

10. B Ö L Ü M

Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda peşimden koştuğunu anlamam uzun sürmedi. Elbette ki gelecekti... Psikopat manyak!

“Yakalayacağım, o yüzden uğraştırma beni!” demesi üzerine yavaşladım. Cesaretim nereye kaçmıştı? Hesaplaşmam gerekirken, ne diye kaçıyordum ki? Artık zamanıydı. Daha fazla koşup kendimi yormadan durdum. Derin nefes alırken arkamı dönüp ona doğru yürümeye başladım. Kaşları havaya kalkmıştı. O da koşmayı bırakmış öylece dikiliyordu. Bu tepkiyi beklemediği gözlerinden okunuyordu. Şaşkın halini sevmiştim. Her neyse... “Tamam, kaçmıyorum. Bak buradayım!” diye bağırdım ellerimi havaya kaldırırken. Birkaç saniye tepkisiz kaldıktan sonra yanıma yürümeye başladı. Temkinli adımları sonucu yanıma ulaştı ve tam önümde durdu.

“Ben seninle ne yapacağım?” Sorduğu soru üzerine gözlerim irileşirken ağzımı araladım. “Pardon?” Sırıttı ve ani şekilde beni kucığına aldı. “Hey, bırak beni!” diye ciyakladığımda gözümün içine öyle sert baktı ki gıkımı çıkaramadım.

Evime girdiğimizde beklemeden merdivenlerden çıkmaya başladı. Odama bodoslama daldı ve yatağa doğru adımlayarak beni yavaşça yatağa bıraktı.

“Bana bak!” Gözlerimi onun gözlerinden kaçırıp aşına olduğum tüm odayı izlemeye başladım. Cesaret toplamam gerekiyordu. Beni kışkırtırsa bu daha kolay olabilirdi. Fakat her şeyden önce zihnen onunla gerçek bir hesaplaşma yapmaya hazır değildim, henüz...

“Sana bana bak dedim!”

Sertçe çenemden kavrayarak ona bakmam için zorladı. Bu ani ve kaba hareketiyle boynumda bir sızı oluşmuş ve bir kısırtı duyulmuştu. Acıyla inleyip elini hızla ittim.

“Acıdı mı?”

Şaka mı bu çocuk? Elimi boynuma götürerek ovuşturup yavaşça hareket ettirdim. Uyuşmuştu. Alışkın olmadığım ani hareket canımı gerçekten yakmıştı. Ona cevap vermedim. Hızla dudağıma yapıştığında neye uğradığımı şaşırdım. İtmeye çalıştım ama etki etmemişti. Son çare olarak dudağını ısırdığımda inleyerek geri çekildi. “Siktir!” İfadesizce yüzüme bakıyordu. Gözleri koyulaştığında beklemeden dişlerini sıkmaya başladı. O kadar sıkıyordu ki gamzeleri belli oluyordu. Gülmemek için yanağımı dişledim. Kuruyan dudaklarını ısırdığım için dudağının kenarı hafiften kanamaya başlamıştı. Dudağını elinin tersiyle sertçe sildiğinde bir anlığına gözlerimden ayrıldığı bakışları yeniden yüzüme odaklandı. “Ne yaptığını zannediyorsun sen?!” diye kükrediğinde yutkundum. Sanırım şimdi gerçek anlamda konuşmaya başlamamın zamanıydı. Her ne kadar zihnen hazır hissetmesem de, konuşmam gerekiyordu. “Ben senin sevgilin değilim; hayır... Ben senin hiçbir şeyin değilim. Üstelik başka birinden hoşlanıyorum, buna rağmen beni özgürce istediğin zaman öpüyorsun, yapma bunu. Buna hakkın yok.”

Yataktan kalkıp başıma dikildi ve kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını hafifçe kaldırdı.. “Öyle mi dersin?” diye sordu ima dolu bir sesle. Sözlerime gerçek anlamda aldırış etmeyen bir kaçık vardı karşımda. Fakat bunu göz önünde bulundurup susamazdım. Bu defa olmazdı. Zaten yeterince yapmıştım bunu. Omuzlarımı dikleştirdim ve derin bir nefes aldım. Cesaret nefesiydi bu. Ardından sonucunda neler olacağını umursamadan konuşmaya başladım.

“Ben görmemem gereken şeyleri gördüm. Ve sonra başıma büyük puslu bir kara bulut bulaştırdım. Ben sırf kendimi korumak için yapmam gereken şeyi yapmadım; polise gitmedim. Fakat buna rağmen peşimi bırakmadın, bırakmıyorsun. Benden ne istiyorsun? Seninle görüşmek istemiyorum. Anlamıyorsun... Ben başkasına aşıkken onunla görüşmeme izin vermiyorsun. Buna hakkın olmadığı halde hayatıma karışyorsun. Üstelik bunu beni tanımadan yapıyorsun. Ben bunu istemiyorum. Senin dediklerini uygulamak istemiyorum. Bana emretmenden nefret ediyorum, bana kaba davranmandan nefret ediyorum, hayatıma karışmandan nefret ediyorum ve dahası sevdiğim erkeğe zarar vermenden nefret ediyorum. Ne var biliyor musun Harry? Evet, ben senden korkuyorum. Bu zamana dek sessiz kalmamın tek sebebi buydu. Ama artık sessiz kalamayacağım. Bu benim hayatım Harry, anladın mı? Bir anda hayatımın en ortasına dalıp kendini merkezde görmek hiç adil değil. Benim yerime koy kendini. Bir katilsin. Sen bir katilsin. Ve benim senden korkmam için bu yeterli. Hem de fazlasıyla yeterli. Artık böyle yaşamak istemiyorum. böyle stres altında nefes almak istemiyorum, gerginliğimin vücudumu alt etmesini izlemek istemiyorum. Her şeyden önce de benimle ilgileniyormuşsun gibi etratımda olmanı istemiyorum. Sadece

kendi yollarımıza gidemez miyiz? Lütfen... Ben özgür bir bireyim, bana karışmaya hakkın olmadığını bilmen gerekir," Kaşlarını çatmış aralanan ağzıyla beni izliyordu.

Gözyaşlarım gözlerimden yanaklarıma inerken iç çektim. "Söylesene bunları hak edecek ne yaptım ben? Sevdüğim insandan uzak durmamı sağlamaya çalışmak çok mu eğlendiriyor seni? Ve bu sayede mahvolmam? Güçsüz gözükmem? Artık lütfen bırak peşimizi. Biz... Eddie ile ben bunu hak etmiyoruz Harry..."

Sözlerim bittiği an bakışlarını üzerimden aldı ve odanın içinde turlamaya başlarken ellerini boynuna götürüp ovuşturdu. Ardından saçlarına çıkardı ve onları karıştırarak dağıttı.

Duvarın önüne gidip duvara yumruk attığında yatağımdan sıçradım. "Lanet olsun! Neden sadece bana şans vermeyi denemiyorsun? Israrla seni tanımadığımı söylemen durumu değiştirmiyor Alexis! Evet ben bir katilim! Ve evet benden korktuğunu da biliyorum... Ama korkmanı istemiyorum. Benden korkmanı istemiyorum anladın mı?! Seni kendim istediğim için o çocuktan uzak durmanı istiyorum. Bunu anlamayacak kadar saf mısın?!" Kükre-yişi kulaklarımda cınlamıştı.

Bir katilin beni istemesi!

Bu saçmalıktı. Sadece benimle oynuyordu. Benimle kafa buluyordu! Bir katilden nasıl korkmam beklenmezdi? Üstüne üstlük bu katil adam gözümün önünde birinin canına kıymıştı! Kulaklarımı kapatıp gitmesi için bekledim. Ama hâlâ ayakta dikilip bana bakıyordu... Gözleri... Gözleri çok fazla koyulaşmıştı. Ve beni yok etmek istercesine vahşice bakıyordu. Bu korkunçtu.

"Git!" diye bağıırırken buldum kendimi. İstemiyordum onu. Bir katilin çatımın altında olmasını istemiyordum!

Tepkime sanki hiç beklemediği bir şeyi söylemişim

gibi şaşkınlıkla karşılık verirken aniden döndü ve çalışma masamın üzerindeki kitaplarımı yere fırlattı. Yatak başlığına sinmiş korkuyla onu izliyordum. Hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu. Masanın üzerindeki yere savururken masayı da kaldırıp karşı duvara fırlattı. Korkumdan çığlık attığımda bana dönüp bakmadan odanın kapısını kırarcasına çarpıp gitti. O vahşi bir adamdı. O öfkesini kontrol edemeyen bir katildi. Ve ben ondan ölesiye korkuyordum...

"Niall, mekânı hazırla. Bugün dövüleceğim!"

Önümdeki kum torbasına soluksuz vurmaya devam ederken ter içinde kalmıştım.

"Neyin var senin?!" Louis'in sesini duyduğumda ona aldirış etmeden kum torbasına vurmaya devam ettim. Nefes alıp geri çekildim. Hızla dönerek kum torbasına tekme attığımda geriye gitti. Tutup sabitledikten sonra yumruk atmaya devam ettim.

Omuzlarımdan tutarak beni sertçe çektiğinde ifadesizce yüziine baktım. Tek kaşımı kaldırıp konuşmasını bekledim. Gerçi ne diyeceğini iyi biliyordum ama, her neyse...

"Ne bok yiyorsun seni serseri?!" diye bağırduğında sırtıma başladım. Bırakması için karnına yumruk atmıştım. Onu umursamadan Niall'a döndüm.

"Hazır!" dediğinde başımla onaylayıp elimdeki eldivenleri koltuğa attım. Bodrumdan çıkarak odama ilerledim. Hızlı bir duş alıp evden çıktım.

"Hoşgeldiniz Bay Blackworth," derken içime düşen sürtüğü itip Jason'un odasına ilerledim. Kapıyı çalmadan açtığımda üzerindeki kızların kulağına bir şeyler fısıldadı. Ardından kızlar yanımdan geçerek kapıdan çıktı.

"Ne vardı Blackworth?"

"Bugün kaç kişi dövülecek?"

"İki kişi dövülecek, seninle birlikte üç"

"Tamam Chris'in dışında dövülecek olan diğer kişiyle de dövüleceğim. Sinirimi atmam gerekiyor, onu benim için ayarlarsın!" diyerek odadan çıktım. Soyunma odasına ilerleyip dolaplardan bir tane şort kapıp üzerine geçirdim. Kıyafetlerimi kenara savurup boks eldivenlerimi giyerek ringe doğru yürümeye başladım. Alkışlar yükselirken iplere çıktım ve tarafsız görünen seyircilere selam verip yerime geçtim.

Dövüleceğim dallama da geldiğinde onun selam vermesini izledim. Ardından hakem başlamanız için komut verdi. Komutu duyduğum an üzerine saldırdım. Chris ile daha önceden dövüşmüşlüğümden vardı. Sağlamdı ama beni pek zorlayabileceğini sanmıyordum. Bu hızlı çıkışımla birlikte afallasa da karşılık vermeye başlamıştı. Ellerimle yüzümü korudum ve aynı zamanda yumruklarımı da bloke etmeye çalıştım.

Üstüme doğru yürüyüp eğilerek karnıma vurmaya çalıştı, yumruklarını savurup kenara kaçarak kurtuldum. Ama bir tane yumruğu isabet etmişti. Onu iyice yorduğumu anlayınca üstüne saldırdım. Yüzüne, karnına, tekrar yüzüne kroşelerimi geçirdim. Darbelerim sayesinde gerilemiş ve ringin ortasına gelmiştik. Geri çekilerek tek bir sıçrama da ringin başına çıktım. Üzerime doğru gelirken beklediği gibi üzerine atlamak yerine arkasına atlayıp onu yumruklayarak ringin köşesinde sıkıştırdım. Yumruklarımı yüzüne indirirken yavaşlayıp bacağımın iç kısmına tekme attım. Yere yığıldığında başından çekerek ringin halatlarının arasına sıkıştırdım. Hakem oyunu durdurdu. "Üzgünüm dostum," dedim ve elimi uzatıp onu yerden kaldırdım.

Üçüncü raundun sonunda kazanan ben olmuştum. Seyirciler büyük tezahüratlar yaparlarken ringde yeni rakibimi beklemeye başladım. Dişliğini çıkartıp ağzımı çalkaladım ve kovaya tükür-

düm. Tekrar dışlığı taktığımda, ringde olduğum halde ismim söylendi. Ardından rakibimin ismi anons edildi. Alex Strong ile ilk defa dövüşecektim, onu tanımıyordum ve tekniğini bilmiyordum. Ama benim kadar hızlı olmadığını düşünüyordum. Yenilsem de sorun olmazdı, üst üste dövüşecektim sonuçta. Ben sadece yumruk sallayarak öfkemi atmaya çalışıyordum. Az da olsa işe yaradığı söylenebilirdi.

Dışlığımi geri takıp rakibimin ringe gelmesini bekledim. Seyircilere selam verdi ve büyük bir tezahüratın ardından yerine geçebildi. Belli ki iyi bir dövüşçüydü. Ben sadece canımı istediği zamanlarda gelir dövüşürdüm. Ciddi anlamda dövüş eğitimi almışlığım yoktu. Sadece döverek, dövülerek büyüdüğüm için sanırım alışkındım.

Hakem uyarılarını yapıp maçı başlattığında direkt üzerine atıldım ama refleksleri çok kuvvetli olmalı ki hemen kenara çekildi. Hamlemi kaçırdığım için başımı salladım ve gülüp ilk hamleyi yapması için bekledim. Bu sayede nasıl bir giriş yaptığımı görebilir ve tekniği açısından bir şeyler çıkarabilirdim.

Üzerime doğru koştuğunda kolayca kenara çekilip başından çevirerek kendime döndürdüm. Belli ki o da benim gibi hızı seviyordu. Hızlı girişleri her daim sevmiştim.

Sağdan ve soldan yumruklarımı yüzüne indirirken karnıma tekme attığında geri çekildim. Bundan faydalanarak ringin köşesine çıkıp üzerime atladı. Geriledim ve dengemi bulamadan iplere çarpıp yere yapıştım. Vay canına, bu iyiydi.

Ağzımdan gelen kanı tükürürken ayağa kalkmak için hamle yapacağım sırada onu gördüm. Alexis'i. Seyircilerin arasından sıyrılmış ringe doğru koşuyordu. Dikkatimi tamamen dağılmıştı. Karnıma yediğim yumrukla öksürmeye başladım. Yüzüme yumruklar savurmaya giriştiğinde görüş alanım beyazlaşmaya başlamıştı.

"Harry! Kalk ve onu mahvet!" Alexis'in sesi kulaklarıma

dolarken hâlâ yumruk yiyordum.

“Yapabilirsin, hadi ayağa kalk ve onu indir!” demesi üzerine bacaklarımdan yardım alıp onu diğer köşeye fırlattığımda ayağa kalkıp üzerine koştum. Bu illegal bir dövüş olduğu için kurallara kulak asmama gerek yoktu.

Kenara çekildiği için ringin köşesindeki iplere çarpmıştım. Öfkeyle dişlerimi sıktım. Döndüm ve rakibimin üstüne atılıp omuzlarından kavrayarak ters takla atıp yere yığılmasını sağladım. Ayağa kalktığında hâlâ yerde yatmaya devam ederken ayaklarımla bedenini sarıp onu geriye doğru çektim. Dizlerinin üzerine çökmek üzereyken kerpeten gibi vücudunu saran ayaklarımla onu yere fırlattım. Büyük bir gürültüyle yere yığılırken gözlerim hemen Alexis’i aradı ama yoktu. Kalabalık gittikçe artıyordu. Belki de hiç gelmemiştii. O zaman bu gördüğüm neydi? Haliisinasyon mu?

‘ Üçüncü raundun sonunda yine galip gelmeyi başarmış ve seyircilerin bağırışları eşliğinde ringden inmiştim.

Tüm kemiklerim ve kaslarım ağrıyordu. Soyunma odasına gittiğimde gözlerime çarpan kişi duraksamamı sağladı. Alexis... Hadi ama bu da mı hayal?

Koltukta oturuyor ve bana bakıyordu. Yanında Niall ve Louis’de vardı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Niall ve Louis omzuma vurup beni tebrik ettikten sonra odadan çıktılar.

Alexis hâlâ koltukta oturuyor ve bana bakmaya devam ediyordu. Gerçekten de buradaydı!

“Neden buradasın?” diye sordum karşıdaki koltuğa geçerken. “Hep sen benim karşımda bitiverecek değilsin. Ben de denemek istedim. Dayak yemeni görmek hoşuma gider diye düşünmüştümdür belki de...” dedi sıkıntıyla. Söyledikleriyle tavrı birbirine uymuyordu sanki. Burada olduğumu dövüştüğümü kimden öğrenmiş olabilirdi ki?

Aklımdan geçen soruyu duymuş gibi cevapladı. “Buranın sahibi, arkadaşlarımdan birinin abisi olur. Onlar konuşurken

bir gecede beş kişiyle birden dövüşecek biri olduğunu duydum. Üstelik adı Harry idi. Bunu yapabilecek bir tek Harry biliyordum. Emin olmak istedim.”

“Beş mi dedin?” diye sordum kesik kesik. Dövüşten geldiğim için nefes nefeseydim. Beni başıyla onayladığında histerik bir kahkaha attım. Ah! Tanrı aşkına...

Hemen ciddi halime geri döndüm ve boğazımı temizledim. Benim bu hale gelmemi sağlayan bu kızdı ve buraya gelip beni bu durumda görmek isteyen de yine oydu.

Bir havlu kapıp yüzümü sildim. “Git buradan Lexi!” Sesim en son görüşmemizdeki kırılganlığımla örtbas edebilecek kadar otoriterdi yine.

“Gitmeyeceğim!” diye inatlaştığında derin bir nefes verdim. “Sana buradan gitmeni söyledim!” Boşta olan elimi yumruk yaptığımda gözleri elime kaydı. Anında dehşete kapılmışçasına gözleri büyürken benim de gözlerim istemsizce elime kaydı. “Elin...” Hızla ayağa kalkıp yanıma geldi ve elimi avuçlarının arasına aldığımda beklemeden geri çektim. “Bir şey yok!”

Benim için endişelenmiş miydi? Yoksa bundan zevk mi almıştı?

“Ben dövüşe çıkıyorum, buradan hemen gidiyorsun yoksa kötü olacak!” Her ne kadar başka dövüşüm olmasa da onun gitmesini sağlamalıyım. Burası onun için tehlikeli bir yerdi.

“Hayır, dövüşmeyeceksin!”

Ha? Ne?

“Bana emir vermek ha? Burada benim emirlerim geçerli, Alexis. Git şimdi.”

Zaten dövüştüğüm için bütün kanımı kaynıyordu ve sinirimi tam olarak üstümden atamamıştım. Üstüne bir de inatlaşarak daha çok damarıma bastığının farkında değil miydi?

Hareket etmeden bana bakmaya devam ettiğinde iç geçirdim ve kollarını kavrayıp onu kapının tarafına doğru çevirdim ve

iterek dışarı çıkardım.

“Burası sana göre değil Alexis, burada olmaman gerekiyor.”
Çünkü fazla tehlikeli...

Onu kapının dışına çıkardığımda bana dönüp göğsüme parmağını bastırdı. Gözleri dolmuştu. “Ne halt edersen et, tamam mı?! Umurumda değilsin!” Bana arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Bir süre onun gidişini izledim. Gözleri dolmuştu, neden? Benim için endişeleniyor muydu gerçekten? Mümkün müydü? Neyse ki toparlandım ve güldüm. Tabii ki umurunda değildim... Buraya sadece dayak yediğimi görmek ve bundan mutlu olmak için gelmişti.

Saçlarımı çekiştirdim. Mekânın bulunduğu tehlikeli sokaklardan geçerek nasıl gelmişti ve nasıl geri dönecekti? Neden düşünüyorum ki? Neden beni umursamayan bir kızı düşünüyorum! Başımı ellerimin arasına aldım ve inledim. Sonra duvara dayandım ve ellerimi başımdan çektim, yaralı elime baktım. Parmak boğumlarım parçalanmıştı. Bu boks sırasında olmamıştı. Birkaç saat önce çıplak ellerle kavga ettiğim için olmuştu.

Elimi değil Lexi’yi düşünüyordum aslında. Ya yolda ona bulaşırlarsa? Apar topar sokağa çıktığımda etrafı sigara ve içki içen insanların sardığını gördüm.

Gözlerimi kısıp sokak lambasının bile zar zor aydınlattığı caddede Alexis’e dair bir iz aradım.

Çok geçmeden de gördüm. İki şerefsiz etrafını sarmış ve onu köşeye sıkıştırmışlardı. Vücutuma akın eden endişe ve öfke orta yolda çarpışıp büyük bir patlama yaratırken hızla onlara doğru koşmaya başladım. Alexis kollarından kavrayan adamlardan çaresizce kurtulmaya çalışıyordu. “Bırakın beni!” Bu sahneyi gördüğüm an kafamda yıldırımlar çaktı. Benim kızıma dokunuyorlardı. Benim kızıma!

“Sizi orospu çocukları!” diye kükrediğimde afallayarak geri çekildiler. Hiç karşı koymadan kaçmaya başladıklarında gözle-

rim irileşti.

Peşlerinden gideceğim sırada bileğimi tutup beni durdurdu.

"Gitme."

Bu 'gitme'... Kalbime işlemişti.

"Geberteceğim onları!" diye soludum aceleci bir tavırla. Dudaklarını yaladı, ağzını araladı ama bir şey diyemedi. Başımı önüme çevirip uzaklaşan adamlara baktım ve Alexis'in bir şey söylemeyeceğini anlayarak peşlerinden koşmaya başladım. "Gitme! Korkuyorum!" diye bağırdığında durdum ve gözlerimi kapattım. Benim miniğim korkuyor...

Gözlerimi araladım ve derin bir nefes aldım. Ardından ona dönerek hiç beklemeden açtığım mesafeyi kapattım.

Yanına vardığım an bakışlarını yüzüme sabitledi. Gerçekten çok korkmuş olmalıydı...

"Beni eve bırakır mısın?" diye rica ettiğinde başımı salladım hemen. Ama bir duraksama yaşamıştım. Aklıma gelen fikirle gülümsedim. Kendimi bir şekilde affettirmem gerekiyordu, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ufak bir adım atmak istiyordum.

"Bir şartla,"

"Ne?"

"Benim evime gelersen..."

Sözlerimi ile birlikte başını iki yana hızla salladı. Kesin şu an fırsatçı olduğumu düşünüyor...

"Hayır! Senden bir şey isteyende kabahat zaten! Ben kendim giderim!" diye yaygaracı bir şekilde bağıırıp arkasını döndü. Ben arkasından ona bakarken hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Önüne başka bir herif çıktığında duraksadı. Ellerimi göğsümün altında birleştirip keyifle izlemeye başladım. Burası ona göre bir mekân değildi. Hiç gelmemeliydi. Adam ona asılmaya başladığında kendimi kontrol etmeye çalıştım. Hayır, karışma Harry...

Ne tepki vereceğini merak ediyordum. Ellerimi ceplerime yerleştirip sırtımı dikleştirdim. Başımı kaldırıp gökyüzünün

ihtişamlı görüntüsünü izledim bir süre.

O süre zarfında Alexis adamın elinden kurtulmak için çırpınıp bağıırıyordu. "Ben onunlayım!" diyerek beni işaret etti. Dudaklarım yavaşça yukarıya kıvrılırken onlara doğru yürümeye başladım. Piç herif hemen geri çekildi ve olay çıkarmak yerine önüne dönüp ilerlemeye başladı. Eğer o ellerini bir saniye geç çekseydin kıracak ve sana yedirecektim il herif.

Alexis'in yanına vardım ve hiç beklemeden ilerlemeye devam ederken, "Ben gidiyorum!" dedim. Açıkçası nasıl bir tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum.

Çok geçmeden sesi kulaklarıma çaldı: "Dur! Ben de seninle geliyorum."

11. BÖLÜM

Harry'nin evine geldiğimizde odasına çıktı ve üstüne bir şeyler giyip geri geldi. Her ne kadar buraya adımımı atmak istemesem de bugün beni o serserilerin elinden kurtarmıştı. Bir gün gelip de bir katilden yardım isteyeceğim aklımın ucuna gelmezdi. Acaba en son görüşmemizden sonra söylediklerim hakkında düşünmüş müydü? Belki de beni buraya çağırmasının sebebi buydu. Harry karşıma geçip oturduğunda derin bir iç geçirdi.

"Senin peşini bırakmamı istiyorsun, değil mi?"

Konuya orta yerden dalarak beni şaşırtmıştı. Ellerini koltuğun başlığına yaslayıp bacak bacak üstüne attı. Aslında bu konuda gayet açık konuştuğumu düşünmüştüm, fakat buna rağmen sormuştu.

"Evet, peşimizi bırakmanı istiyorum." diye vurguladım pürüzlü bir sesle, ardından öksürerek boğazımı temizledim. Başımı geriye yatırdı ve bakışlarını tavandan sarkan kristal avizeye kaldırdı.

"Ne yazık ki bu imkânsız Alexis."

Sözleri zihnime işlediğinde vücudumu bir ürperti sardı. Kaşlarımı çatarak koltukta doğruldum ve bana bakmasını sağlayabilecek şekilde dik dik baktım.

"Bu da ne demek?"

“Gerçekten anlamadın mı yoksa anlamak mı istemiyorsun?”

Sertçe yutkundum ve göz temasımızı bozmadan kuryan dudaklarımı araladım. “Bunun bir sebebi olmalı, böyle olması için mantıklı bir sebebin olmalı!”

Tek elini bacağına indirip dizini ovuştururken, parmak boğumlarındaki yaralara kaydı gözlerim. Ardından bunun beni ilgilendirmediğini hatırlayarak bakışlarımı çevirdim.

“Zaten sebebi var ve dahası sen de biliyorsun,”

Sebebi neydi? Gerçekten beni mi istiyordu? Peşimizi bırakmamasının ve Eddie ile aramıza girmesinin sebebi bu muydu?

“Bu çok saçma, beni tanımadan hoşlanmaya mı başladın yani? Buna inanmamı mı bekliyorsun benden?”

“Bir katilin senden hoşlanması hoşuna gitmedi mi? Bu mümkün olamaz mı? Bir katilin duyguları, hisleri olamaz mı?” diye sorularını sıraladı kuru bir sesle. Sözleri neredeyse aşağılayıcıydı.

Ben gerçekten böyle bir şey söylemesini beklememiştim.

“Ben duygularının olmadığını söylemedim. Herkesin hisleri vardır, düşünceleri ve duyguları olduğu gibi... Sana şöyle açıklayabilirim: Hiçbir kız katil bir sevgilisi olmasını istemez. Yani en azından ben istemem... Kaldı ki zaten sevdiğim başka biri var,”

Başını önüne eğdi, gözlerini yumdu ve elini havaya kaldırdı.

“Söyleme! Öyle söyleme...”

Birini sevdiğimi söylemek onu kırıyor muydu?

Elini indirdi ve öne doğru eğilerek başını elleri arasına aldı. “Senden hoşlandığımı söylemem senin için hiçbir anlam ifade etmiyor...” diye mırıldandı belli belirsiz.

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. "Bak, her zaman hoşlandığın insanlar senden hoşlanmazlar. Buna mecbur da değillerdir. Onları zorlayamazsın Harry, buna hakkın yok."

"Kapa çeneni! Ben... Ben..." Sustu ve ayağa fırladı. San-ki koltukta oturan başka birisiymiş gibi anında gözlerini öfke ve kin bürüdü. Kırgın ve üzgün görünen adam bir anda kaybolmuştu. "Siz güzel laftan anlamıyorsanız, ben de zoru oynarım Alexis, benden hoşlanacaksın. Benden hoşlanacaksın, anladın mı? Ben bunu sağlayacağım." Sözlerini idrak etmeye çalışırken buldum kendimi.

"Şimdi umurunda olmayan adamın evinde durmana gerek yok, gidebilirsin. Ama şunu unutma: Vazgeçmeyeceğim, asla vazgeçmeyeceğim."

Yağan yağmurun altında yavaşça ilerlerken sıırıslıklam olduğumun bile farkında değildim. Çünkü yanımda Eddie vardı. O benim yanımdayken hayattan tamamen bağımlı koparıyordum. Elimden kavradığında parmak uçlarımdan bedenime yükselen elektrik akımıyla beraber ellerinin yumuşaklığına kapılıp gitmiştim. Yağmur yavaşça dinerken kafe ve kırtasiyenin olduğu ara sokağa doğru ilerlemeye başladık. Ellerimi kavrayarak beni yavaşça duvara yasladığında dudağımı ısırdım. Alev alan yanaklarımın üzerinde yumuşacık kadifemsi dokunuşunu hissettiğimde gözlerimi kapadım. Eli yanaklarım ve çenem arasında nazıkçe dolaşırken parmakları dudaklarımı buldu. Parmağına minik bir öpücük kondurduğumda kıkırdadı. Gözlerimi aralayıp utancımdan başımı ayaklarıma sabitledim. Az önce ben ne yapmıştım?

"Utandığında çok tatlı oluyorsun."

Çenemi tutarak ona bakmam için başımı kaldırmıştı. Gözlerimiz buluştuğunda içimin eridiğini; içten içe kendimden geçtiğimi ve iliklerime işleyen nefis kokusunun derinliklerime kadar ulaştığını hissedebiliyordum. Ciğerlerimi dolduran parfüm kokusu başımı döndürüyordu. O, mükemmeldi.

“Lexi, beni seviyor musun?” Sorduğu soru karşısında ağzım aralanırken gözlerimi ona şaşkınlıkla dikmiş ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadan öylece bakıyordum. “B-ben...” Ya ona olan aşkıma kabul ettiğimde beni bırakır giderse? Bu kuşku da neyin nesiydi şimdi? Korkuyordum, içten içe gerçeği öğrendiğinde gideceği ihtimalinden korkuyordum.

“Evet. Sen?” Kaşlarını havaya dikmiş meraklı gözlerle beni süzerken iç çekti ve başını iki yana salladı. “Biliyorum, bana âşık değilsin. Ama ben senden çok hoşlanıyorum Lexi. Hiçbir zaman cesaretimi toplayamadım. Sana açılmak için yollar aradım, denedim ama yapamadım. Şimdi söylesem de bir şey farketmeyecek. Bunu anladım. Çünkü sen beni bir arkadaşın gibi görürken ben seni o şekilde göremedim. Vazgeçmek için çabaladım ama başarılı olamadım. Biliyorum aptalın tekiyim, arkadaşını sevmeye başlayacak kadar pislik bir varlığım ama bu senden hoşlandığım gerçeğini ne yazık ki değiştirmiyor... Ve biliyor musun? Tam tersi sana olan aşkıma daha fazla artırıyor ve h--” Şok olan bedenimi kontrol altına alıp dudaklarımı onu susturmak için dudaklarına mühürlerken gözlerimi kapattım. Tanrım! Sevdığım adam... Az önce benden hoşlandığını itiraf etmişti... Ve ben şu anda hayallerimin adamıyla öpüşüyordum. Hayallerimin erkeğiyle... Benim erkeğim... Bu rüya gibiydi. Hiç uyanmak istemeyeceğim türde mükemmel bir rüya gibiydi...

Eli bel oyuntuma doğru seyahate çıktığında beni kendi

bedenine bastırđı. Ağzına doğru boğuk bir şekilde inlediğimde daha fazla ileriye gitmeden dudaklarımızı ayırmayı tercih etti. Alnını alnımda dinlendirdiğinde nefesimi kontrol altına almak için derin nefesler almaya başladım.

Gözlerimi kırpmadan mavi-yeşil tonlarındaki gözlerine bakarken boğazımın kuruduğunu fark ettim ve yutkundum. Alnını yavaşça alnımdan çekerken burnuma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. Heyecandan gebermek üzereydim. Aklıma esen fikirle elini tutup kalbime bastırdım. Gözlerinden geçen parıltıyı gördüğümde mideme bir ağrı saplandı. Melodik kalp atışlarımı dinlerken çarpık bir şekilde gülümsedi. Çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Ağzımı zorlukla da olsa araladım. “Bu kalbi nasıl da heyecanlandırdığına bak,” Gözleri büyülenmişçesine şehvetle bana odaklanmışken elini yavaşça kalbimden çekip dudaklarıma eğildi ve beklemediğim bir şekilde uzun bir öpücük için dudakları dudaklarım ile buluştu.

Geri çekildiğinde utancımın gözlerimi kaçırdım. “Yani, biz şimdi şeyy... Şey mi olacağız?” Ah ne saçmalıyorum ben?

Yanaklarımı çekingen bir tavırla avuçlarının içine alıp okşadı.

“Sevgilim olur musun Lexi?”

Onun bu kadar masum olması benim kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Tıpkı benim gibi utangaç olması onu sevmemin sebeplerinden sadece bir tanesiydi.

Elini saçlarıma götürüp gözlerime düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra cevap beklercesine bir adım geriledi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki. Ben hiç bu anı düşünmemiştim. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki kabul edecektim. Tereddüt etmemin tek sebebi Harry’nin en son sarf ettiği sözlerdi...

Onun mutluluğu için kendi mutluluğumdan ödün vermem saçmalıktı. Burada tek düşünmem gereken kendim olmalıydım. Ben ve benim mutluluğum...

Gözlerim boşluğa takılıp kalırken ağzımı konuşmak için aralıyor fakat bir halt diyemeden kapatıyordum. Dilim tutulmuştu, sanki konuşma yetim elimden alınmıştı. Heyecanımdan içim içime sığmıyordu. Ellerimi avuçlarına hapsedtiğinde sıcak elleri içimi ısıttı. “Şaşırdığını biliyorum Lexi... İnan bana ben de hâlâ inanamıyorum. Sonunda itiraf edebildim, inan içim şu an da o kadar rahat ki. Bu... Bu paha biçilemez bir duyguymuş.” Kelimeleri tek tek zihnime işlerken büyüleniyordum. Heyecanımdan midem bulanmaya başlamıştı.

“Teklifimi kabul ediyor musun?” diye sordu nazik bir edayla. Dudakları yukarıya doğru kıvrılırken diliyle kurumuş dudaklarının üzerinden geçerek ıslattı. Onu soluksuz izlerken yutkundum. “B-ben...” diye başlamıştım ki neredeyse yeri delecek şekilde sertçe ilerleyen ayak sesleriyle dikkatim dağıldı ve bakışlarım o tarafa dönerken, söyleyeceklerim dudaklarımdan arasına hapsoldü. Gözlerime çarpan kişi midemde sıkı bir yumruk etkisi yarattı. Eddie nereye baktığımı merak edip başını çevirdi ve o da aynı şekilde kalakaldı.

O boğuk ve sert ses kulaklarıma dolduğunda elimdeki çantam yere düştü.

“Kabul etmiyor, çünkü zaten bir sevgilisi var!”

12. BÖLÜM

Harry bir anda ortaya çıkıp bu akıl almaz sözleri sarf ederek benim feleğimi şaşırtırken, içimi saran öfke dalgası başımı döndürdü.

“Ne saçmalıyorsun?!” diye soludum mekanik bir hareketle. Ağzım aralanmış, dişlerimin arasından kesik kesik nefesler alıyordum. Bakışları gözlerime değdiğinde dudakları şeytani bir sırıtişla kıvrıldı. Ardından sözlerimi dikkate almayarak, ifadesiz bir şekilde hafifçe omzunu silkip gözlerime ‘sana söylemiştim’ dercesine baktı. Bakışlarını üzerimden çekip Eddie’ye döndü. “Yoksa haberin yok muydu?” diye sordu küçümseyici bir şekilde. Onun bu genişliği ve sınırsız olduğuna kanaat getirdiğim hayal dünyasının bu hadsiz davranışları için onu tetikliyor ve kasıtlı bir biçimde hayatımı mahvediyordu.

Eddie’nin afallayan bakışları benimkilerle buluştuğunda içimde bir şeyler koptu. Bakışlarının ardında çığlıklar atan hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bu derinlemesine yaralayıcıydı. Bir şeyler söylememi istercesine bekledi. Gözleri gözlerimin derinliğine dalarken sadece sessizce bekledi.

“Doğru mu söylüyor?” diye sordu Eddie kırık çıkan bir sesle. Az önceki neşeli sesini şimdi büyük bir belirsizlik sancısı kaplamıştı. Başımı iki yana salladım sessizce.

Bana inanmak ister gibi bakıyor ve bakışları içime işliyordu. "Kuzenin olduğunu söylemiştin... Yani yalan mı söyledin?" Sözleri telef olmamı sağlayacak güçteydi. Şu anda içinde bulunduğum durum öyle müşkül ve can yakıcıydı ki, ne söylesem deşifre edilecekmişim gibi hissediyordum.

"Hayır b-ben-"

"Ortada bir yanlış anlaşılmanın olduğunu göremiyor musun? Onun kuzeni olmadığımı göstermek için öpmem mi gerekiyor?"

Harry sözlerimi itinayla bölüp öfke kıvılcımlarımın alevlenmesini sağladı. Vücudum uğradığı şoku atlatamamıştı. Onun bu hadsizliği beni olduğum yere çivilemişti. Bu sözleri gerçek anlamda sınırı aşmıştı. "Yalan söylüyor Eddie, ona inanma!" dedim buğulanan bakışlarım eşliğinde, cılız bir sesle. Eddie bakışlarını gözlerimden kaçırıp başını sallayarak güldü. Bu, baştan aşağı sahte bir gülücüktü.

"Samimiyetine inanmak istemiştin, fakat sen benim duygularımı hiçe sayıp benimle dalga geçercesine buluşmayı kabul ettin... Bu da yetmiyormuş gibi gözlerin kapalı bir şekilde, hiç tereddüt etmeden bana yalan söyledin," Bu keskin sözleri boğazıma bir diken gibi takıldı.

Firar eden gözyaşlarım tenimi yarıp geçerken mırıldandım. "Yok... Yemin ederim öyle değil. Seni seviyorum ben... Ben gerçekten her zaman sana karşı samimiydim, seninle asla dalga geçmedim."

"Ama bana yalan söyledin, bir sevgilin olduğu halde bana umut vermeye devam ettin. Sevgilini bana kuzenin olarak tanıttın. Benimle kavgaya geldiğinde anlamış olmam gerekirdi, aptallık ettim. Benimle oynadın ve ben sesimi çıkarmadan izledim, sadece izledim..."

Jilet kadar keskin sözleri yüreğimi dağlıyordu.

Buna mecbur kaldım. Lanet olsun seni deli gibi sevdiğim için üstümde kurulmaya çalışılan baskıya bile karşı koyup kendimi riske attım. İstemedem bir belaya bulaştım, dipsiz, karanlık bir çukura sürüklendim. Ve seni de kuyuya çekmek zorunda kaldım. Özür dilerim Eddie. Kendimi düşündüm ve güvenliğini hiçe sayıp seni de kuyuya çektim. Şimdi beni yutan kuyu sana bir şans veriyor. Fakat sen gittiğinde o kuyu zifiri karanlığa bürünecek. Ve sen gidince Eddie... Sen gidince dipsiz kuyu kollarını çıkarıp beni boğacak. Boğulacağım Eddie. Sensizlikte boğulacağım. Karanlıkta kaybolacağım. Özür dilerim.

“Hadi bakalım Eddie, fazla drama yapma...”

Harry’nin o mağrur sözleri zihnime dizildiğinde damarlarımın yandığını hissettim. Neden yapıyordu bunu bana? Neden?

Eddie derin bir nefes aldı ve kalbimi, kelimelerden oluşan bir hançerle paramparça etti. “Mutluluklar dilerim Alexis,”

Harry memnun bir şekilde güldüğünde Eddie önüne döndü, Harry’nin omzuna çarparak uzaklaşmaya başladı. Nefesim kesilmiş, gözyaşlarım eşliğinde onun gidişini izliyordum. İçimde, onu durdurmam için yeri göğü inletecek güçte sesler vardı ama kırılan kalbimin çatırtısı onları kamufle ediyordu.

Sadece bir anda, sahtekâr biri tarafından kurgulanan, düzmece bir oyunun tam ortasında bulmuştum kendimi. Benim tertemiz duygularımı lekelemiş, asla içinde olmak istemeyeceğim bir ithamda bulunmuş, beni Eddie’nin gözünde yalancı çıkarmıştı. Öyle oyunbaz, öyle düzenbaz bir insandı ki, asla onun davranışlarını tahlil edemezdim.

“Neden?” diye mırıldandım içimi kemiren acımla birlikte ona dönerken.

“Ne neden?” Tek kaşını meraklı bir edayla havaya kaldırırken, sanki nedenini bilmiyormuş gibi davranması sinirlerime dokunmuştu.

“Neden yaptın bunu?” Konuşmakta zorluk çekiyordum. Nefesim gırtlığıma takılıyor ve boğulma hissi uyandırıyor.

“Senin için yaptım,” Doğru sözleri bulamamış gibi duraksayıp başını salladı. “Bizim için yaptım,” diye düzelttiğinde histerik bir şekilde kahkaha attım. Ta ki nefesim tükenene kadar...

“Bu mu senden hoşlanmamı sağlamaya çalışma yöntemin? Bu musun sen? Bu kadar basit biri misin? Bu kadar mı duyguları körelmiş bir insansın? Başkalarının duygu ve düşüncelerine önem vermez misin sen? Sadece kendini mi önemlersin? Nesin sen? Kimsin?” Kendimi kaybederek üstüne atıldım ve göğsünü yumruklamaya başladım. Darbelerim onu afallatmış ve bir-iki adım gerilemesini sağlamıştı.

“Beni bu şekilde mi kazanacaksın? Bu kadar mı çaresizsin!” Kollarım yorulana kadar göğsünü yumrukladım ve onu itekleyip durdum. Tek kelime etmiyor, sadece yüzüme bakıyordu. Beni durdurmaya çalışmıyor, ona vur-mama izin veriyordu.

“Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!” diye bağırımı ses tellerimi yerinden oynatacak bir güçle.

Kollarım yorulduğu için ayaklarımı kullanmaya başladım ve dizlerine tekmeler geçirirken ağlamaya devam ettim. “Neden girdin hayatıma? Neden? Bana bunları yaşatmaya ne hakkın vardı? Ne istedin mutluluğumdan? Ne istedin benden? Ne istedin bizden?!” Son tekmem bacak arasına indiğinde hırıltılı bir şekilde inleyip öne doğru eğildi ama bu beni durdurmadi. Karşımdaki kişinin bir katil olduğunu unutmuş, onu yumrukluyor, tekme-liyordum.

“Alexis, dur!” diye kükrediğinde ona aldırış etmedim. “Durmayacağım!” diye ciyakladım. Ve durmadım da, kol kaslarım acıyıp sızlayana kadar durmadım.

Sonunda müdahale etme gereği duymuş olmalı ki kol-larımdan kavrayarak sırtım duvara değene dek beni geriye itti. Bacaklarımı bacaklarının arasına alıp beni duvar ile kendi arasında bıraktığında gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı.

Burnumu çektiğimde burukça gülümsedi. “Sakin ol,” diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. “Sakinleş Alexis,”

“Biliyorum şu an kızgınsın. Ama benden nefret etme, hepsini ikimiz için yaptım. Beni sevmeni sağlayabilirim. Bunu yapabilirim, sadece bana bunun için bir şans tanı. İzin ver Alexis, izin ver seni mutlu edeyim,” diye soludu dingin sesiyle.

“Yapma. Bunu yapma. İstemiyorum, hayatımda senin gibi birine yer vermek istemiyorum, sana şans tanımak istemiyorum çünkü seni tanımak istemiyorum. Sadece hayatımdan uzak durmanı istiyorum. Çok mu zor? Sadece eski yaşantıma dönmeme izin veremez misin? Sadece hayatımdan öylece çıkıp gidemez misin?”

“Sözlerin canımı yakıyor Alexis, lütfen böyle söyleme. Mutlu olmanı sağlayacağıma yemin edebilirim, bunu yapabilirim. Hayatından çıkmak istemiyorum, üzgünüm. Belki doyumsuz biri olabilirim ama seni hayatımda istiyorum Alexis. Her gün uyandığımda senin tatlı, minik yüzünü görmek istiyorum. Güzel kokunu doyusya solu-mak istiyorum. Sen uyurken yanına yatıp seni izlemek istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum. Her şeyden önce... Kötü bir adam olmadığımı sana göstermek istiyorum... Yapamaz mısın Alexis? Kalbinin kapılarını benim için aralayamaz mısın?”

Parçalara ayrılan kalbimin onarılması imkânsızken nasıl onun için aralamamı bekliyordu? Nasıl bu kadar geniş olabiliyordu?

“Kalbim parçalandı Harry. Ve bunu sen sağladın. Nasıl benden böyle bir şey istemeye kalkışırsın? Hayatımı yeterince mahvetmedin mi? Bu kadarı senin için yeterli değil mi? Kaybettim. Onu kaybettim. Hem de kazanamadan kaybettim. Sevincimi bile yaşayamadan kaybettim.”

Tutmaya devam ettiği bileklerimi sallayarak beni sarstı ve boşluğa dalıp giden gözlerimin onun gözlerine yükselmesini sağladı. “Senin için en iyisi olabilirim. Bunun için çabalayabilirim, sadece izin verir-”

“İstemiyorum!” Kollarımı çekip parmakları arasından kurtardım ve yanından bir rüzgar savuruşu gibi geçip yerde duran çantamı alarak boynuma takıp ilerledim. Adımlarım hızlı olma konusunda hevesli olsa da vücudumun takatsizliği bacaklarımı etkiliyordu.

Ara sokaktan çıkamadan arkamdan gelen adım seslerini işittim. Çok geçmeden sokağın başında bileğimden kavrayarak durdurdu. Sinirle gözlerine baktığımda onun da gözlerinden fışkıran alevleri görebildim. Onun kontrollü öfkesi, benim öfkemi kendi etkisi altına alıp ezmeye çalışır gibiydi. O kadar derin bakıyordu gözlerime. “Nereye gittiğini sanıyorsun?!” diye tısladığında umursamaz bir tavırla omuz silkip elimi kolundan kurtarmak için hızlıca çektim. Başarılı da olmuşum. Yeniden ilerlemeye başladığımda burnundan soluduğunu duyabiliyorum. “Alexis, dur...” Onu umursamadan yürümeye devam ettim. Ama önüme geçip ellerini önüme doğru uzatarak beni durdurmaya çalışmaya devam etti. Yine onu görmezden gelmeyi seçip bir adım yana çekildim ve yanından geçip yürüdüm.

Tekrar önüme geçtiğinde bileklerimden de kavramıştı.

“Bak... İnsan gibi, durmanı söylüyorum, lütfen sözümü dinler misin?” diye soludu dişlerinin arasından. “Sen insan mısın? Hadi ya? Sen insan kılığına bürünmüş, duygusuz, acımasız, oyuncu, canavar kılıklı katilin tekisin...” diye yüzüne bağırdım mekanik bir şekilde. Kelimeler kontrolüm dışında aniden dökülivermişlerdi ağzımdan.

Yüzü söylediklerimin ağırlığı sayesinde şokla çarpılırken yutkundu. Burnundan kesik bir soluk salarken dudaklarını birbirine kapattı. Dudakları düz bir çizgi halini almış gözleri irileşmiş bir biçimde beni izliyordu. Kaşlarını çattı ve bana doğru bir adım attı. Bileklerimi kurtarıp ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silip bir adım geriledim. Bir adım daha atınca elimle ona durması için işaret ettim. “Sakin Harry, yaklaşma. Bir daha yüzünü dahi görmek istemiyorum! Uzak dur benden...” Son sözlerimi söyleyip yanından geçtim ve vücudumda kalan son gücü bacaklarıma vererek uzaklaştım. Caddeye çıktığımda bir taksi çevirip bindim.

Yaşadığım ızdırabın bilmem kaçınıcı saatinde dayanamamış Eddie’nin evinin adresini Emily’nin yardımıyla bulmuştum. Ona her şeyi açıklayacaktım. Üzerimde bir baskı olduğunu söyleyecektim. Harry’nin bir katil olduğunu ifşa edersem, Eddie asla durmaz ve polise giderdi. Ve polise giderse Harry ikimizi de bitirirdi. Onun katil olduğunu söylemeden nasıl bir açıklamada bulunacağıma karar veremiyordum. Zihnen hazır bile değildim ama içim içimi yerken oturup bekleyememiştim.

Taksi verdiğim adresin önünde durduğunda ücreti verip araçtan indim. Ellerim terlemeye başlamıştı ve gerginliğim kapının önüne doğru ilerlerken daha çok artmıştı.

Beni dinlemeyeceği korkusu içimi kaplarken nefesimi yuttum ve böyle düşünceleri zihnimden def ettim. Beni dinleyecekti. Dinlemek zorundaydı!

Elimi ağır çekimde havaya kaldırıp yavaşça kapıya tıkladım. Derin nefes alıp gözlerimi kapadım. Her şeyi anlatmam için öncelikle sakın olmam gerekiyordu. İçimden ona kadar saymaya başladım. Sakinim... Sakinim...

Eddie'nin benimle karşı karşıya kaldığı anda, o mükemmel yüzündeki burukluğu görünce mideme bir ağrı saplandı. Kalbim acıyordu. Onu bu şekilde üzdüğüm için kendimden tiksiniyordum. Ama ondan çok ben üzül-müştüm, ben mahvolmuştum. Benim suçum değildi bu. Hiçbir şey benim suçum değildi ki...

Beni gördüğü için yüzüne şaşkınlık ifadesini takındı. "Şey, içeri girebilir miyim?" Öylece tepki vermeden bana bakıyordu. "Lütfen," diye ısrar ettiğimde başını önüne eğip kapıyı iyice araladı ve kenara çekilip geçmem için bana yol verdi. İçeri birkaç adım atıp hol girişinde duraksadım ve ona döndüm. Kapıyı kapattı ve yüzüme bakmadan yanımdan geçip salona açılan çift kanatlı kapıya doğru yürüdü. Sessizce peşinden ilerlerken içimde ne fırtınalar kopuyordu...

"Evimin adresini nereden buldun?" diye sordu salona doğru yürürken. "Emily söyledi," diye itiraf ettiğimde sıkıntıyla soludu. "Tahmin ettim." Yüzüme bakmadan söylemişti, bu mideme bir sızı daha sapladı.

Salona geçtiğimizde masanın kenarına geçerek eliyle koltukları işaret etti. "Otursana." Tebessüm etmeye çalıştım ve gösterdiği yere oturdum. O da karşımdaki tekli koltuğa geçtiğinde sertçe yutkundum. "Evet, seni dinliyorum," Bu kadar soğuk davranması beni mahvediyordu. Kalbim sızlıyordu ve bunun geçmesi için Eddie'ye kendimi affettirmem gerektiğini biliyordum.

“B-ben nasıl başlayacağımı bilmiyorum.” diye mırıldandığımda parmaklarını saçlarından geçirerek karıştırdı. Belli ki zamanından çaldığım için rahatsızdı. Bir an önce lafa girmem gerekiyordu. Derin bir nefes çektim içime. Cesaret nefesiydi bu.

“Harry ile aramda hiçbir şey yok. Yemin ederim ki, yok. Hayatıma senden sonra -istemediğim halde- dahil olan biri. O, beni sahipleniyor... Yani bana âşık mı onu bile bilmiyorum... Cidden ne yapmaya çalıştığını ben bile kestiremiyorum, ama beni affet... Lütfen. Sana yalan söylemek zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum ama mecburdum. Gerçekten mecbur kalmıştım. Bana inan, yemin ederim yalan söylemiyorum. Seninle asla oynamadım, böyle bir şeyi asla yapmam Eddie. Seni, sevmem kuvvetle muhtemel senin benden hoşlanmaya başlamadan öncesine dayanıyor. Ben... Seni seviyorum.” Ayağa kalkıp ensesini kaşdı, kafası karışmış gibi görünüyordu. Haklıydı.

“Sen istemediğin halde seni nasıl sahiplenebilir? Buna neden izin verdin? Neden göz yumdun böyle bir şeye? Olayların bu noktaya gelmesini sen sağladın Lexi, farkında mısın? Sana inandım, en başında inandım. Ama bana bir kez yalan söyledin. Devamının gelmeyeceğini nasıl bilebilirim? Bir ilişkide sadakat ve güven çok önemlidir. Ve eğer ki ben şu saatten itibaren sana tam anlamıyla güvenmek konusunda şüphe ediyorsam bu ilişkinin hiç başlamaması gerekir.”

“Özür dilerim... Haklısın, gerçekten çok haklısın. Ama mecbur kalmasam asla yalan söylemezdim Eddie. O konu haricinde başka yalan söylemedim sana. Ve asla söylemeyeceğim de bundan sonra, söz veriyorum...”

“Birisi gelecekte yalan söylemeyeceği hakkında söz

vermemeli Lexi. Sözünde duramadığını görmek istemi-
yorum çünkü. Biraz düşünmeye ihtiyacım var... Şimdi,
yalnız bırakır mısın beni?"

"Ama Eddie bak anlamıyorsun..."

"Lütfen Lexi." Sözümlü kestiğinde gözümde süzülen
bir damla yaşı o görmeden sildim ve ayağa kalkıp kapıya
doğru ilerledim.

"Yolu biliyorsun."

Sözleri kanıma dokunmuştu. Gerçekten bana eşlik et-
mek için kapıya kadar bile gelme gereği duymuyordu.
Ama ona kızmaya hakkım yoktu. Tüm suçlu bendim. As-
lında burada -kendimden daha çok- suçlamam gereken
başka biri vardı. Harry... Başıma ne geldiyse onun yüzün-
dendi...

Kapının kolunu çevirdim. Geri dönmem için içimde
çıgıllıklar kopuyor, yangınlar çıkıyordu. İçgüdülerimle
verdiğim savaşı, dışarı adım atıp kapıyı çekmeyi başara-
rak kazanmıştım. Tenime çarpan rüzgar içime küçük çap-
lı bir ürperti dolmasını sağlamıştı. Kapıdan dışarı çıkma-
yı başararak bir savaş kazanmış ama besbelli ki sevdiğim
insanı kaybetmişim. Yenilginin kokusu ciğerlerimi dol-
dururken, çaresizliğin sessizliğine ilerledim. Gözlerime
akın eden gözyaşlarını serbest bıraktım. Kalbimdeki acı
çok fazlaydı ve ben dayanamayacak gibi hissediyordum.

13. B Ö L Ü M

Emily'nin Eddie ile olanlardan haberi vardı. Ona söylemek istemesem de inat etmiş ve anlatmazsam Eddie'den öğreneceğini söyleyerek zorla anlattırmıştı. Bu deli kız bir şey öğrenmek istediği zaman vahşileşebiliyor ve tırnaklarını çıkarabiliyordu. Bu yüzden ona olayları Eddie'ye aktardığım şekilde -ne bir eksik ne bir fazla- anlatmıştım. Tabii sonuç olarak Harry'yi de merak etmiş ve beni sıkıştırmaya devam etmişti. Hakkında bir şey bilmediğim için ona anlatamamıştım ki bu tamamen gerçektir. Neyse ki Emily samimiyetime inanmış ve beni daha fazla zorlamamıştı. Beni teselli etme çabaları fazla gülünçtü. Ve gülmek bana şu ara çok uzaktı...

On gün boyunca Eddie'yi okulda görememiştim. Ve o 10 gün içerisinde yanımda hep Emily vardı. Evinde parti verip beni eğlendirmeye çalışmasından, öğretmenlerle dalga geçip arkalarından dedikodu yapmasına ve iki kere üst üste beni okuldan kaçırıp alışveriş merkezine ve luna-parka götürmesine kadar türlü çeşit animasyonlar düzenlemişti. Hepsi beni mutlu etme çabasıydı fakat tüm azarı yiyen o olmuştu.

Okuldaki dersleri pür dikkat dinleyen ben, son on gündür not bile almayı bırakmıştım. Tek düşündüğüm Eddie

idi. Nihayet okula gelmiş ama beni gördüğünde yolunu değiştirmişti. Bu, ciğerlerime kızgın demir bastırılıyor-muş gibi hissettirmişti. Emily benim moralimi düzeltmek için 'Seni görmedi, o domuz önüne bile bakmıyor doğru dürüst' diyerek bana destek olmaya çalışmıştı. Üzülme-mi istemiyordu. Ve ben de onu böyle uğraştırıp yormak istemiyordum. O gerçek anlamda tek dostumdu. Ondan başka yanımda kimse yoktu. O olmasaydı gerçekten ne durumda olurduym biliyordum.

Hakkımda dolaşmaya başlayan dedikodular kulağıma gelmeye başlamıştı. Tüm kırgınlığımı yetmiyormuş gibi bir de böyle şeylere maruz kalıyordum. İnsanlar gerçekten acımasızdı. İyiliğimi isteyen tek kişi eminim ki Emily idi bu okulda. Tabii ki Eddie'nin de kötülüğümü isteyecek kadar kötü biri olmadığını biliyordum. Aramıza mesafe koymayı seçmişti, bu canımı yakıyordu. Ama yapabildiğim tek şey sessizce çaresizliğimde boğulmak oluyordu.

Çok düşünmüştüm. Harry hakkında da, Eddie hakkında da. Harry, ona şans vermemi istiyordu. Bir insanın, başka birinden hoşlanmaya başlaması için bir şeyler yaşaması gerekiyordu. Yaşamayı için de o kişi hakkında bilgi sahibi olması gerekiyordu. Harry beni tanıdığını, benim hakkımda bilgi topladığını söylese de buna inanmak gülünç geliyordu. Benden hoşlanması için hiçbir şey yapmamıştım, ona bu konu hakkında umut bile vermemiştim. Kaldı ki benden gerçek anlamda hoşlandığını sanmıyordum. Onun hoşlanma şekli bu muydu? Gözüne kestirdiğinde sadece kendi düşüncelerine mi ağırlık veriyordu? Karşısındakinin duygularını önemsemeden o kişiyi ne pahasına olursa olsun yanında mı tutmak istiyordu? Bu saçmalıktı. Ya fazla takıntılıydı ya da hoşlandığını zannederek kendini kandırıyordu. Bir başka ihtimal de; kızlar ile bu şekilde oynuyor olabilirdi. Ama ona sarf

ettiğim sözlerden sonra kalbi kırılmış ve canı yanmış gibi davranmıştı. Eğer duygularında samimi değilse gerçekten iyi bir oyuncuydu. Onu tanı mıyordum.

“Bir katilin senden hoşlanması hoşuna gitmedi mi? Bu mümkün olamaz mı? Bir katilin duyguları, hisleri olamaz mı?” demişti bana. O andaki samimiyetine inanmıştım. Onun duygularını yalanlayamazdım, buna hakkım yoktu. Kendi duygularını benden daha iyi bildiğine emin dim. Kendimi onun yerine koymaya çalışıyor ama işin içinden çıkamıyordum. Çok karış ıktı tüm bu yaşadıklar ım. Ve onun yaptıkları... Anlaş ılamayacak güçlükteydi.

Baş ka bir ihtimal daha vardı. Harry’nin şu an yaşad ığı bir tür saplantı olabilir di. Belki de beni elde ettikten sonra bu şekilde davranmaktan vazgeçecek ve benden uzaklaş acaktı. Hoşlandı ığı her kıza böyle davranıyor olma ihtimali vardı.

“Senin için en iyisi olabilir im. Bunun için çabalayabilirim,” demişti. Bunlar bir katilden duymayı bekleyebileceğim sözler değildi. Aslında bir katilin benden hoşlanması gerçeğini bile kaldıramıyordum. Şaka gibi geliyordu. Onunla geçirdiğim tüm zamanlar benim istemediğim bir rüyanın içine sıkış ıp kalmış gibi hissettirmi şti.

Diğ er yanda Eddie vardı. Eddie’ye olan hislerimin arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu anlamam üzerinden bir sene geçmişti. Ve ben bu süre boyunca sessizce, uzaktan sevmiş tim onu. Benim sevgim ona zarar vermeyecek kadar saf ve berraktı...

Ama Eddie’nin gerçek anlamda mutlu olmasını istemiş tim. Onu mutlu edebileceğ ime inanmış tım da. Hatta onu benim kadar mutlu edebilecek bir kız olmadığını bile düşünmüş tım. Eddie daha onbir gün önce bana duygularını açıkladı ığında bu dünya üzerinde benden mutlusu olamaz diye düşünmüş tım. Ama bu sözler im tanrının

gücüne gitmiş olmalı ki mutluluğumu yaşayamadım,
elimden çekip almıştı.

Yine de ben hâlâ bir şansımın olduğunu umut ediyordum. Eddie'ye zaman tanımalıydım. Düşünmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sadece sabırlı davranmam gerekiyordu.

Harry'i tanıdığım andan itibaren başımın tepesine büyük bir sis bulutu çöreklenmişti. Eğer o hayatımda olmaya devam ederse Eddie ile şansımın azalacağını biliyordum.

Yarım saattir David'in düzenlediği yarışa gitmemiz için Emily adeta bana yalvarıyordu. "Kızım, senin sevgilin yarışacak olan... Beni neden peşinden sürüklüyorsun ki?" diye isyankar bir tavırla çıkıştığımdaya yüzünü astı. "Kafanın dağılmasını sağlamaya çalıştığımı göremiyor musun Lex? Öff... Tamam gelme..."

Yüzünü asıp dudaklarını büzen arkadaşşıma bakıp omzuna vurdum. "Yapma şöyle!" diye şakacıktan kızdığımdaya aniden ayağa kalktı. "Gelsen öleceksin değil mi?! Gelme Lexi...Gelme istemiyorum!" diye bağırduğında ondan bu tepkiyi beklemediğim için ağzım açıldı.

"Emily..."

"Bırak ya," diyerek kestirip attığında yutkundum. Bir de en yakın dostumu kaybedemezdim. İşte buna kalbim dayanmazdı. "Tamam geliyorum, kızma bana... Eğer sen bana küser, darılırsan ben ne yaparım sensiz?" diye sordum üzgün bir sesle. Koşarak yanıma gelip sarıldı. İşte Emily'nin bu huyunu gerçekten çok seviyordum. Yumuşak kalbi anında affediyor, dargın kalmak yerine hemen barışmayı seçiyordu. "Ah! Emily... Kemiklerim" diye sız-

landığımda odada ikimizin kahkahaları yankılandı. "Seni seviyorum, Em. Her şey için teşekkür ederim, iyi ki varsın..."

"Ben de seni, baş belam benim, istesen de gitmem ki," diyerek kırkırdadı. "Her neyseeee. Sevgi pıtırıcıkları olmaya ara verip kıyafet seçelim, hadi... Senin yüzünden geç kalacağız!" diye bağırdı dolaba doğru koşarken. Elbiselerini teker teker önüme dizdiğinde bir tanesini seçtim aralarından. Saks mavisi sırt dekoltesi olan bir elbiseydi. O da onayladığında sıra bana gelmişti. Ah! Sanki üstüme ne giydiğimi unutmuş gibi bakışlarımı kendi kıyafetlerime düşürdüm. Üstüme salaş bir tişört, altımda ise siyah bir tayt giymiştim. "Emily ben böyle giderim..."

"Olmaz!" diye itiraz ettiğinde dudaklarımı şişirdim.

Benim için beyaz askılı bir elbise beğendiğinde ne kadar itiraz etsem de güçlü ikna edebilme kabiliyeti sayesinde kazanan o olmuştu.

Elbiseyi askısıyla birlikte Emily'nin elinden alıp boy aynasının önüne geçtim ve askısını çenem ve boynum arasına sıkıştırıp üzerimde nasıl duracağına ölçüp biçmek için baktım. Sonra Emily'nin telaşlı sesi yüzünden aceleyle elbiseyi üzerime geçirdim. Elbisenin ufak siyah dantel işlemeli detayları vardı göğüs kısmında. Onun dışında gayet sade ve gösterişsizdi. Dizlerimin tam üstünde bitiyordu.

Ben aynada kendimi süzmeye devam ederken Emily çoktan saçlarını yapmış makyajını tamamlıyordu. "Daha ne kadar kendine bakacaksın Lex? Gayet seksi görünüyorsun! O sade elbiseyi bile böyle güzel taşıdığın için seni kıskandım! Şu dolaptan siyah topukluları al da giy çabuk, geç kaldık!"

Ona eşlik ederken moralimi yerine getirebilen bir arkadaşaya sahip olduğum için içimden şükrettim. Sanırım bu konuda şanslıydım.

Kısa bir yolculuktan sonra yarışların yapılacağı mekâna ulaşmıştık. Emily arabayı park edip koluma girdi. Burası fazla kalabalıktı ve çok fazla gürültü vardı. Zaten kafam yeterince düşüncelerle yüklüydü bir de bu sese saatlerce maruz kalacağım düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. Ama mızıkçılık yapıp Emily’i bırakamayacağımı biliyordum. Bu yüzden sessizce etrafı gözetlemeye devam ettim. İnsanlar art arda dizilmiş ve etten, kemikten büyük bir insan denizi kurmuşlardı. Terkedilmiş limanın diğer kısmında sırayla dizilmiş lüks yarış arabaları vardı.

Emily, bu kalabalığın arasında David’i bulmak amacıyla etrafı tarıyordu. Karşıdan bir el görüş alanıma girdiğinde bunun David olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Bizim tarafımıza doğru ilerlerken kalabalığı yarıyor ve elini sallıyordu. Hemen Emily’i dürttüm. Ama o çoktan David’i görmüş ve kalabalığı önemsemeden ona doğru koşmaya başlamıştı.

Olduğum yerde durup ayakuçlarımda zıplayarak yola dizilen araçlara baktım. Muhtemelen bu araçlarla yarışacaklardı.

Gözlerim tanımadığım yüzlerde dolanırken görüş alanıma giren bir yüz nefesimin kesilmesine sebep oldu. Bu Eddie’den başkası değildi. Onun parlak, beyaz teni, onun sarı dalgalı saçları...

Buraya gelebileceğini hiç aklımdan geçirmemiştim. Emily bana bundan bahsetmemişti. Belki de düşüncelerimden Eddie’yi uzaklaştırmaya çalışan kendisi iken ondan bahsedip kafamın bulanmasını istememişti. Ya da gerçekten buraya geleceğinden haberi yoktu.

Eddie’nin hemen yanında hararetle bir şekilde konu-

şan kişiyi gördüğümde ağzım bir karış aralandı. Kıvırcık saçların sahibini çok iyi tanıyordum. Bu duruş, bu bakışlar... Ondan başkası değildi. Harry hâlâ Eddie'den ne istiyordu?

Eddie'nin de yarışta olacağını öğrendiğimde şaşırmıştım fakat bu hoşuma gitmişti. Onu yenmek zevkli olacaktı.

Onu alanda görünce ellerimi ceplerime sokup yanına doğru yürümeye başladım.

Önüne gelince beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmedi. Bu beni güldürdü. "Sen de mi yarışyorsun?" Emin olmak için sordum.

"Evet," diye kısa bir cevap verdiğinde aklıma gelen fikirle sinsice sırıttım. "Eddie, bak ben ne diyorum... Bir iddiaya ne dersin?"

"Ne iddiası?" Yüzünün rengi sözlerimle birlikte aniden atmıştı. Hey korktu mu bu ödle? "Lexi üzerine bir iddiaya girelim. Yenen Lexi'yi alır. Yenilen ise peşini bırakacak, ne dersin?" Önce tereddüt etti, çenesini kaşıyıp kısa bir süre düşündü. "İyi düşün Ed, vaktim bol. Şöyle ki eğer sen kazanırsan Lexi'nin peşini bırakacağım," Tabii ki bu imkânsızdı. Yenilmeyeceğimi biliyordum. Her ay düzenlenen yarışlara katılıyordum ve şu zamana dek bir elimin parmağını geçmeyecek kadar az yenilgim vardı. "Yenersem sözünde duracak mısın?" Bu imkânsız olsa da başımı salladım. Beni yenebileceğini düşünüyor muydu sahiden? Bu acemiliğiyle?

Sonunda kabul ettiğinde dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. "Doğru seçimin, adamını," Omzuma vurup yanından ayrıldım.

Çok geçmeden araç sahiplerinin arabalarının yanına geçmeleri için anons yapıldı. Hemen kalabalığı yarıp arabamın önüne geldim.

Yarış görevlisi yanıma geldiğinde, kulağına eğildim. "İlk Eddie ile ben yarışıyoruz." diye kısa ve net bir şekilde onu bilgi-

lendirdim. "Tamam dostum, hallediyorum. Arabalarınıza geçin siz," dediğinde ona başımı sallayıp yarışın yapıldığı, arabaların park edildiği yere ilerledim.

Beklemeden siyah Porsche 911 Turbo'na bindim. Diğer araçların sahiplerine bizim önden yarışacağımız bildirilirken arabamı diğer araçların yanından çıkarıp biraz daha öne park ettim. Çok geçmeden Eddie'de Beyaz Audi R8 ile yarışüyordu. Ne yapıp edip bu iddiayı kazanmam lazımdı. Alexis için yapmak zorundaydım.

Camları açarak ona doğru elimi salladım. "İddiayı unutma, şeytanın bol olsun!"

Sözsüz cevabı yerine ufak bir baş sallamasıyla cevap verdiğiğinde bakışlarımı önüme çevirip kemerini taktım ve dikiz aynasını ayarladım. Koltuğu biraz daha geriye doğru yatırdığımda işim tamamlandı.

Sarışın bir hatun iki arabanın ortasına geçti ve elindeki kuşağı sallamaya başladı. Ayağımı gaza yerleştirip beklemede kaldım. Diğer eliyle işaret verdiği an kuşağı yere bıraktı.

Gaza delicesine yüklenirken aracımı başlangıçta bu kadar hızlı başladığım için bağırıyordu.

Yan yana gitmek sıkıcı gelmeye başladığı için takviyelere başvurdum. Takviyeyi ikiye taktığımda onu geçtim ve önüne kırdım. Zemini delen lastik sesleri ve motorların bağırışları kulağıma müzik gibi geliyordu. Önüne geçtiğim için sürekli sağa ve sola kayıp duruyor önüme geçebilmek için çabalıyordu.

Kenara çekilerek ona yol verdiğimde beklemeden yanıma ulaştı. Önüme kırdığında takviyeyi hızla kapattım. Az kalsın çarpıyordum piçe.

Dönmeniz için yerleştirilen ışıklara ulaştığımda ayağımı gazdan hafifçe çekerek direksiyonu döndürdüm. Araba patinaj çekerken kontrolü kaybetmeden yeniden hızlandım.

Dikiz aynasından baktığımda Eddie arkamda kalmıştı. Yüzüme pişkin bir sırıtış yayıldı. Bu benim lehimeydi. Beklemeden

takviyeyi ie çıkardım ve aramızdaki mesafeyi iyice açtım.

Eğer bu hızla gidersem duramazdım. Bujiler yanar ve frenler patlardı, takviyeyi ikiye indirdim. Daha sonra tamamen kapatıp sadece gazı kkledim.

Bağırış ve çığlık sesleri derinden bir şekilde kulağıma doldu yavaşça. Bu da demek oluyor ki gelmek zereydik. Gazdan ayağımı yavaşça çekerek görüş alanıma giren kalabalığa göz attım. Aramızda çok az bir fark vardı. Pi kurusu! Beni yenebilmek için yırtınıyordu. Lexi'ye bu kadar âşık olduğunu bilmiyordum... "Avucunu yalarsın piç kurusu" diye bağırdım arabanın içerisinde, sanki beni duyabilecekmiş gibi. Gazdan ayağımı tamamen çektim ve frenin üzerine getirip hazırda bekledim. O esnada direksiyonu kontrol ediyordum ve aynı zamanda da dikiz aynasından yaklaşmakta olan araca bakıyordum. Ayağım hâla frenin üzerindeydi ama zamanını bekliliyordum. Freni kklediğimde çıkan ses mekanı sallanıştı. Büyük bir hızla sağa kırıp önüne geçtiğinde araba yeniden patinaj çekti ve gürültüyle durdu. Sarsılırken kakhaha attım. Kazanmıştım!

Gürültü ve çığlıklar artarken emniyet kemerimi çıkarıp arabadan indim. Eddie'nin arabasına doğru ilerledim. "Kız benim, iddiayı kaybettin." Başını onaylarcasına salladığında onun moraran suratını görmek çok fazla hoşuma gitmişti.

Yanıma tebrik etmek için gelen insanlara gülümsedim ve teşekkür ettini. O an kalabalığı şkeyle yarmakta olan bedene gözüm çarptı. Bu Alexis idi. Sevdieği erkeğin yenildiğini kendi gözleriyle grmşti. Vay canıma bu gerçekten iyi bir tesadüf olmuştu.

Alexis benim yanımdan transit geçip ilerlediğinde kaşlarını çatıldı. Yüzüme bile bakmamıştı...

Arabasından ıkan Eddie'nin yanına gitti ve önüne geçip onu itti. Kaşları çatılmış ve kızgın grnliyordu. Ağzını açıp kızgınlığını kusmaya başladı. Ama grltiden seslerini duyamıyordum. Sikeyim! Alexis Eddie'nin kolunu kavradığında

Eddie hızla kolunu kurtardı ve onu orada bırakıp uzaklaşmaya başladı. Aferin! Alexis ayaklarını yere vurdu ve arkasını dönüp ona seslendi. Ama Eddie durmamıştı.

Alexis ellerini saçlarından geçirip onları hafifçe çekiştirdi ve bakışları onu izleyen bakışlarımla çakıştığında gözlerini kıstı. Ve hızla harekete geçti. Siktir! Buraya mı geliyor?

Önüme geçen insanlara çarparak ilerliyordu. Gerçekten de buraya geliyor...

Ve geldi.

İrileşen gözlerini benimkilere dikmiş bir şekilde, "Sen ne yaptığını zannediyorsun?!" diye bağırdı bilmiş bir ifadeyle, gerçi bu güürültüyle sesi fısıltı gibi geliyordu. Ellerimi ceplerime tıktırdım ve dudağımı dişleyip gülümsedim. İddiayı kazandığım için çok keyifliydim.

"Yaptığımız bu lanet şey ne kadar tehlikeli, haberin var mı senin!?" Başımı 'evet, kesin öyledir' dercesine sallarken, tepkisini ölçmek ister gibi, dikkatle gözlerine baktım ve kaşlarımı alayla indirip kaldırdım. Bakışlarıma karşılık verirken, ani şekilde eli öne uzandı ve güçsüz parmakları koluma dolanıp elimi cebimden çıkararak kurtardı. Ve hiç tereddüt etmeden kolumdan çekiştirerek ilerlemeye başladı. Ağzım hafifçe aralanmış, kaşlarım çatılmış ve Alexis'in bu beklenmedik tepkisinden afallamıştım. Bu sayede beni çekiştirmesine izin verdim. Sahi, rolleri mi değişmiştik?

Tek elim cebimde, bir kızım peşinden sürüklenerek yürümünün nasıl bir şey olduğunu çözümlemeye çalışırken etrafıma bakındım. "Alexis, ne cehenneme gidiyoruz?" Sesimi tehditkâr ve sert bir şekilde yükselmişti. Bana kulak asıp soruma cevap verme gibi bir girişimde bulunmamış olması, içinde kabaran öfkemi gün yüzüne çıkarırken adımlarımı yavaşlattı ve ardından durdu. Duraksadığı an sıkıldığımı bildiren bir şekilde kolumu çekip kolaylıkla parmakları arasından kurtardım. Ne zannediyordu ki? Fazla bile müsaade etmişim kolumu çekiştirmesine.

"Bak, gerçekten neyi amaçladığını bilmiyorum ama yaptığın çok tehlikeliydi. Eddie... Eddie bunu nasıl kabul etti, ona ne söyleyip ikna ettin bilmiyorum. Ama bu yaptığın şey Eddie'ye zarar verebilirdi!"

Beni düşündüğünden değil de o it herifi düşündüğünden böyle endişelenmişti. Ne sanmıştım ki? Benim için kaygılandığını mı? Ah hadi ama! Onun Eddie hakkındaki endişesini yüziime çarparak çene çalışımı çekmeyecektim doğrusu. Bu biraz kalp kırıcıydı çünkü.

"Sahiden tek söyleyeceğin şey bu muydu? Bunun için mi beni buraya kadar getirdin?!" Dudaklarını aralayacak gibi olsa da söyleyecekleri her neyse söylememe kararına varmış olacak ki sadece sustu. Oflayıp elimi cebimden çıkardım ve saatime gözatar gibi yapıp ani şekilde onu göğsünden sertçe iterek duvara çarpmasını sağladım. Söylemekten vazgeçtiği şey her neyse merak etmiyordum! Vücuduna aldığı darbeye buruşturduğu yüzünden bakışlarımı alıp arkamı döndüm ve limanın girişine doğru büyük adımlarla ilerlemeye başladım. Onu orada bırakmış olmam umurumda değildi. Neden olsundu ki?

1 Hafta Sonra

Eddie'yi takip etmesi için Edrick'i görevlendirmiştim. Bir numaralı adamımı o it herifin peşine takmıştım. Ve son dakikalar da aldığım haberler bana büyük keyif vermişti.

Alexis'in endişelerinin ve onları ayırdığım için bana olan öfkesinin boşa çıktığını ve aynı zamanda hoşlandığı adamın ne halhlar yediğini kendi gözleriyle görmesini sağlayacaktım. Öte yandan Eddie'nin Alexis gibi birini kaybedişini izleyecektim. Zaten iddiayı kazanarak onu kaybetmişti ama şimdi gerçek anlamda, tamamen kaybedecekti. Bir taşla iki kuş!

Arabayı Alexis'in evine doğru sürerken keyfim yerinde olduğu için radyoyu açtım ve gazı bastım. Kestirme yolları tercih ettiğim için çok geçmeden varmıştım.

Arabadan hızla atlayıp bahçesine girdim, kapıyı çaldım. Bir elimle kapıya parmak boğumlarımı tıklatırken, diğer elimle cebimdeki telefonumu çıkarıp Edrick'i aradım.

"Beni dinle şimdi. Eddie'nin takıldığı kızı kenara çekiyorsunuz ve Eddie'ye yakın davranmaya devam etmesini söylüyorsunuz. O çocuğun masum olmadığını Alexis'e göstermem lazım, anladın mı beni? Nasıl bir herif olduğunu görmesi için bunu yapman gerekiyor. Ben yarım saate orada olurum. Oyalamaya bakın; ne yapın ne edin o sahnenin dağılmasına engel olun." Söyleyeceklerimi art arda dizip beklemeden telefonu kapattım. Kapı hâlâ açılmıyınca, zile bastım bu defa. Işıkları yanıyordu, evdeydi. Bilerek mi açmıyordu yoksa? Kapıyı kırmamı mı istiyordu?

Tam kapıyı kırma niyetindeyken, kapının ardından ufak adım sesleri işittim. Adım sesleri yaklaştı ve Alexis'e ait olduğunu bildiğim ince bir ses, "Geliyorum," diye bağırdı kapının diğer ucundan. Birkaç saniyenin ardından kapı ağır bir gıcırdamayla hafifçe açıldı ve Alexis'in başı göründü. Beni gördüğü an gözleri dehşetle irileşti. Ayağımla kapıya vurup kapının tamamen açılmasını sağlarken, Alexis'in refleks ile geriye doğru kaçtığını gördüm. O şaşkınlıkla olduğu yerde büzüşüp kalırken, keyifle sııttım. "İşimiz var." Söylediğim sözler karşısında kaşları çatılırken başını hafifçe yana doğru eğdi. "Ne işi? Ne saçmalıyorsun? Benim seninle hiçbir işim yok!"

"Sessiz ol da benimle gel," Yüzündeki bakışlarımı düşürüp pijamalarla olmasını dahi önemsemeden bileğinden kavrayarak hızla dışarıya çektim onu. Kapıyı çarpıp onu arabama bindirdim, ardından ben de bindiğimde kapıları kilitledim.

"Seninle gelmek istemiyorum, indir beni hemen! Ne sanıyorsun ki kendini?"

Kapıyı açmak için çabalamaya devam etti. "Boşuna uğraşma, açamazsın,"

"Beni nereye götürüyorsun?" Sözlerime kulak asmak yerine

soru yönelttiğinde gülererek arabayı çalıştırdım. "Soru sormayı bırak, Alexis,"

"Nasıl bırakayım? Nereye gidiyoruz dedim! Bana cevap vermek zorundasın..."

"Sana soru sorma dediğimi hatırlıyorum?!" dedim ağır ağır, beklediğimden çok daha sert çıkmıştım. Bu yüzden irkilerek oturduğu yerde kıpırdandı ve koltuğa gömüldü. Gergin görünüyordu. Birkaç saniye sonra yeniden konuştuğunda gülmek için yanağının içini dişledim. Durup cesaret toplamış olmalıydı. "En azından nereye gittiğimizi söylese-"

"Susacak mısın, yoksa ben mi susturayım?!"

"Nereye gittiğimizi bilmeye hakkım var!" diye söylendi ağzının içinde geveleyerek. Hemen sahte bir kahkaha attım. "Hayır, hakkın yok." dedim kendimden emin bir şekilde homurdanarak. O ise, ağzı bir karış aralanmış vaziyette bana bakıyordu. Yüziine bakmasam da bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bakışlarını yoldan ayırıp gözlerine sabitlediğimde gözlerinin sinirden parladığını fark ettim. Benim kızımı sinirlenmişti. Hem de bana...

Bara geldiğimizde arabayı park edip hızlıca indim. Ön kaputun etrafında dönüp yolcu koltuğumun kapısını açtığımda Alexis'in her an bana saldırabilecek gibi bir hali vardı. "Neden geldik buraya!" diye bağırırken sinsice sırttım. "Biraz sabırlı ol güzelim az sonra göreceksin,".

Cevabımı onu tatmin etmemiş olmalıydı, derince iç çekti ve başını kaldırıp barın dışını incelemeye başladı. O esnada kapıyı kapattım ve elimi beline doladım. Bunu yaptığım an kurtulmak için atak yaptı ama atağını beklediğim için buna kolayca engel oldum. Halinden şikâyetçi olduğunu bildirir bir şekilde dudaklarını büzerek oflayınca pişkince sırttım ve ona göz kırptım.

İçeriye girdiğimizde durup bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Çok geçmeden aradığımı kişiyi gördüm. Göz ucuyla yanımda duran Alexis'e baktım ve hafifçe ona doğru eğilerek, "Gel benimle," dedim. Komutuma karşı çıkmak yerine adımlarıma eşlik etti ve belini tutan elimi itmek için daha fazla çaba harcamadı. Sesini çıkarmadan benimle yürümeye devam etti. Eddie'nin takıldığı masanın önüne ulaştığımızda gördüğüm sahne karşısında kıkırdadım. Kucağında esmer bir hatun vardı. Esmer, Eddie'nin dudaklarına yapışmıştı ve beyimiz bundan hiç şikâyet eder gibi görünmüyordu. İşte bu! Alexis'e döndüğümde, önündeki çifti yeni fark etmiş olduğunu gördüm. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Sanki gözyaşları akmaya hazırmış gibi ani şekilde yanaklarına akın ettiğinde belindeki elimi biraz daha sıkılaştırdım. O sırada ağzından ufak bir hıçkırık kaçınca yüziümü buruşturdum. Gerçekten şimdi de onun için ağlıyormuydu yani?

Yavaşça ona doğru eğildim. "Demek ki neymiş, üzülmeye değmezmiş. Onun aşkı da bu kadarmış işte." Kulağına fısıltımı bırakıp geri çekildim. Eddie'nin üzerinde sabitlemiş olduğu bakışlarını yavaşça bana çevirdiğinde elleri titremeye başlamıştı. Yeniden o tarafa baktığımda ben de başımı çevirip baktım. O sırada Eddie bizi nihayet fark etmişti. Eh o da haklı şimdi kucağında esmer bomba gibi bir kız varken neden etrafına göz atsın ki?

Kızı hızla üzerinden itip ayağa fırladığımda gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Götü tutuşmuştu itin. Ne mal olduğunu Alexis de görmüştü işte.

Alexis kolumun arasından kurtulup ona doğru ilerlemeye başladı. Aralarında az bir mesafe olmasına rağmen Alexis'in adımları oldukça yavaş ve temkinsizdi. Aslında ne yapacağımı az çok tahmin edebiliyordum. Eddie'nin önüne ulaştığı an sağ elini havaya kaldırdı ve hiç beklemeden, korkusuzca bir tokat patlatarak beklediğini yaptı.

Eddie ise yediği tokat karşısında afallamış bir halde, geriye doğru sendeler gibi oldu. İkisinin de sessiz kalmasını beklemiyordum doğrusu. Alexis beni şaşırtarak, tek bir kelime etmeden, hızla yanımdan bir rüzgar gibi geçince Eddie'ye bakıp sırtıttım. Peşinden gitmek için hareket edeceği sırada omzundan tutarak onu durdurdum. "Sakin! Ondan uzak dur. Artık o benim. Her şey bitti, yeni manitanla mutluluklar koçum!" Gözlerimle arkasında oturan esmer kızı işaret ettim. Sırtına vurup onu ittim ve kızın üstüne düşmesine sebep oldum. Normalde bu sahneyi kaçırmazdım ama Alexis'i bulmam gerekiyordu, bu yüzden acele etmek zorundaydım.

Bardan çıktığımda alelacele etrafı kolaçan ettim. Neredeydi bu kız? Elimi enseme yerleştirip ovuşturduğumda sessizlikte yankı bırakan derin bir hıçkırık sesi kulaklarıma çalındı. Bacaklarım hiç tereddüt etmeden, otomatik olarak hıçkırık seslerinin geldiği tarafa doğru yöneldi. Merdivenlerin bulunduğu köşede küçük bir kedi yavrusu gibi sinmiş bir gölge vardı. Karanlığa saklanmış bir gölge...

Başını dizlerine gömmüş, ağlıyor ve boğuk hıçkırıklarını kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar mı acıtıyordu canını Eddie'yi başka bir kızla öpüşürken basmak? Yoksa onun da benim acımasız, duygusuz, canavar olduğumu söyleyip duygularımı hiçe saydığı zaman ki gibi mi acıyordu canı?

"Alexis," diye fısıldadığımda sesim benden habersiz kısıp çıkmıştı. Bacaklarının arasına sıkıştırdığı başını kaldırarak bana baktı. Gözleri kıpkırmızı kesilmişti.

"Git!"

Yanına yavaşça oturdum ve onun yaptığı gibi bacaklarını karnıma kadar çektim. "Sana git dedim... Neden yanımdasın?"

"Sakin ol!" Hıçkırıklarının arasından histerik bir kahkaha attı. Şu an içerisinde bulunduğu durum nedeniyle ondan böyle bir tepki beklememiştin doğrusu. Eliyle yüzünü gizleyip gülmeye devam ederken, kaşlarını çatmış onu dikkatle izliyordum.

Gözleri avcuna gömülüyken, "Güçsüz olmamdan zevk alıyor-
sun öyle değil mi? " diye mırıldandı, sesi titremişti.

Bu düşünceye nereden ve nasıl varmıştı bilmiyordum.
Uzandım ve ellerinden tutup ellerimizi kenetledim. Şaşırsa da
tek kelime söylemedi.

"Ağlama!"

"Canım acıyor, canımın ne kadar acıdığını tahmin bile ede-
mezsin! Bunu görmemi kasten istedin değil mi? Parçalara ay-
rıldığım yetmedi. kalbimin parçalarını kaybetmemi de sağlamak
istedin..." diye yakındığında, bezgince iç geçirdim.

Evet görmemi istedin çünkü üzülmene dayanamadım.

"Onun nasıl biri olduğunu görmen gerekiyordu, sandığın
kadar masum biri değildi," Başını bana inanmak istemezmiş
gibi iki yana salladı.

Tırnaklarını derime saplamaya başlamıştı. Tırnakları teni-
me bıçak gibi batarken, "Yalnız benim de canım acıyor," dedim
ima dolu bir sesle. Gözleri anlamsız bakışlar yollarken, kaşları
hafif bir belirginlikle çatılmıştı, bahse girerim elimi tırnakladığının farkında bile değildi. "Alexis, elim diyorum..." Kaşlarıyla
tırnaklarını geçirdiği elimi işaret ettiğinde bakışları hızla elime
düştü ve yaptığının farkına varınca hışımıyla ellerini geri çeke-
rek kucağına düşürdü. Ona arsız bir şekilde sırıtırken, "Ama
fantezini beğendim güzelim," dedim oyuncu bir şekilde. Alexis
başını önüne eğip sessiz kalmıca onun bu haline güldüm.

Daha sonra ona doğru uzanıp gözlerinin altını başparmak-
larımla sildim. Parmaklarımın uçları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.
Ardından çenesinden kavrıldığında eminim ağzımın aralandığının bile farkında değildi. Onun farkında olmadan bir şeyler
yapması hoşuma gitmişti. Dudaklarını yavaş yavaş dudakları-
na yaklaştırtırken tepkisini ölçmek için gözlerimi bir an olsun
gözlerinden ayırmadım. Hiçbir şey yapmadığı için özgüvenle
dudaklarımızı birleştirdim ve onu öpmeye başladım. Kızını iyi
hissettirmem gerekiyordu. Bana ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapatmıştı, gözyaşları akmaya devam ediyordu. Karşılık vermiyordu, ama geri çekilmem için itmiyordu da. Tam bunu içimden geçirdiğimde elleri güçsüzce göğsüme yerleşti ve beni itekledi. Zorlamak yerine geri çekilmeyi tercih ettiğimde avcunu ağzına dayadı ve dişlerini avcuna geçirdi.

Müdahale etmek üzereyken beni durdurdu. "Bu güçsüz halinden yararlanmaya çalışmayı bırak..."

Sözleri beni adeta bozguna uğrattı. Enseme balyoz yemişim gibi hissettim o an. Onun bu halinden yararlandığımı düşünüyorması... Gerçek anlamda acıtmıştı.

Onun yanında olmak ve yalnız olmadığını hissetmesini sağlamakla yetinmek zorunda olduğumu hatırlattım kendime. Sessizce yanında oturarak başımı gökyüzüne yükseltip yıldızları izlemeye koyuldum. Ay da bu eşsiz güzelliğe eşlik ediyordu.

Başımı çevirmeden ona göz attığımda aynı şekilde başını kaldırmış, gökyüzüne bakıyor olduğunu görünce gülümsedim. O başka kızlar gibi değildi. Zıt kutuplar olsak bile, onu bana çeken gücü hissedebiliyordum. Anlam veremesem de hissedebiliyordum...

Minik, basık ama sivri bir burnu, dolgun pembe dudakları ve iri mavi gözleri vardı. Sarı saçları rüzgârın darbelerinde usulca dalgalanıyordu. Ona baktığımı hissederek bakışlarını gökyüzünün görkemli görüntüsünden alıp bana çevirdi ve gözleri gözlerimde oyalanırken bakışları vücuduma indi. O an gözleri büyürken ağzı tutukluk yaparmış gibi titreyerek aralandı.

"H-Harry?" dedi tedirgin sesiyle ve işaret parmağı ile göğsümü işaret etti. Sözlerini idrak ettiğim an başımı önüme eğdim ve göğsümde dolanan kırmızı yutarlak ışığı gördüm.

Panikleyerek, "Siktir! Eğil bebeğim. Sakın ben kalk diyene kadar kalkma!" dedim ve hızla ayağa kalkıp silahımı belimden çıkardım. Hazırlıksız yakalanmıştım. Dikkatlerini dağıtmak amacıyla haraya ateş açtım ve hissimla Lexi'yi bileğinden kavrayarak ayağa kaldırdım. "Hemen arabaya koş güzelim, hadi!"

"A-ama sen?"

*"Alexis, zaman yok, arabaya koş dedim sana!" diye kükredi-
ğimde tereddüt etmeyi bıraktı ve hızla arabama doğru koşmaya
başladı. Arkasındaki ışığı gördüğümde küfürler savurarak ben
de onun peşinden koşmaya başladım. Yeterince vakit kazanama-
mıştım. Başka bir taktik uygulamaya ihtiyacım vardı. Endişe
dolu bir sesle, "Alexis yere yat!" diye bağırdım ardından. Et-
rafta olan evlerin çatısına aceleyle göz atarken, sessiz ve sinsice
arabanın camına isabet eden mermi camın gürültüyle dağılma-
sını sağlamıştı. Alexis'in çılgılığı da bu gürültüye katılınca
hızla başımı ona çevirdim. Sikeyim! Eline cam batmıştı. Dik-
katsiz aptal!*

*"Alexis, dinle beni güzelim. 3'e kadar sayacağım. Elin kapı-
da olsun. 3 dediğim de arabaya atlıyorsun, tamam mı?!"*

*"T-tamam" diye mırıldandığında beklemeden elini kapıya
yerleştirmişti. Aklımda başka bir şey vardı. Alexis arabaya at-
larken dikkati üstüme çekecektim. "1...2...3... Şimdi Alexis!"
Bağırışımla birlikte anında kapıyı açıp atladı ve kapıyı hemen
ardından kapattı. Şimdi dikkati üstüme çekme zamanıydı. Ar-
kamı dönerek etrafı kolaçan edip yavaş adımlarla geriye doğru
ilerlemeye başladım, adımlarımı hızlandırdım ve ani bir hare-
ketle yere yuvarlanıp takla attığımda hedefi ıskaladılar. Ardı
ardına kaldırım taşlarına yağmur gibi yağın mermiler bunun
göstergesiydi. Tek bir kişi olduğunu fark etmem zamanımı alsa
da artık daha geniş ve kontrollü davranabilirdim. Tekrar önüme
doğru koşar adımlarla ilerledim ve yanılarak hareket ettim. Çok
hızlıca arkamı dönüp arabama koşmaya başladım.*

*Büyük bir başarıyla arabama vardığımda ışık hızıyla kapıyı
açıp içeri atladım. Anahtarı cebimden çıkarıp arabayı çalıştır-
dım ama ardı arkası kesilmeyen mermiler arabanın tüm camla-
rını indirmişti. Koltukta iyice kayarken, Alexis'e baktım.*

*"İyice eğil, sakın başını kaldırayım deme!" diye bağırarak
uyardım. Gazı köklediğimde fazla ilerleyemeden lastiklerin pat-*

ladığını fark ettim. Ah ama sikeyim böyle işi.

Bu baskını düzenleyen kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Ama Alexis yanımdayken gerçekleşmesi çok kanıma dokunmuştu. Onun nasıl korktuğunu biliyordum. Kahretsin...

Barın hemen yanındaki benzin istasyonunda arabayı durdurdum. Alexis ellerini siper ettiği başını hafifçe kaldırıp korkuyla bana baktı. Arka koltuktaydı ve tir tir titriyordu. Böyle olduğu için özür dilerim. Korktuğun için özür dilerim...

Düşmanların durup durup bir anda ortaya çıkıyorlar ve beni tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Az önceki saldırı bir uyarıydı. Peşimizden gelmeyeceklerini biliyordum. Sadece gıdıklayıcı bir uyarıda bulunmak istemiştiler. Bu saldırıyı kimin düzenlediğini bulmam gerekiyordu.

"Alexis, korkma. Artık tehlike geçti," Ona sarılmak istiyordum, ama beni itip reddedeceğini bildiğim için yapamadım.

Başının üzerine yerleştirdiği titrek ellerini yavaşça indirdi ve başını kaldırıp önce bana, ardından arabanın içinden etrafa bakındı.

Onu arabada bırakıp tekerleklerle göz atmak için indim. İki tanesi iş görmez durumdaydı. Saçlarını sinirle çekiştirip patlayan ön tekerleğe tekme savurduğunda Alexis arabanın içinde, sessizce bana bakıyordu. Telefonumu çıkardım ve Liam'ı aradım. Elimin ucuyla Alexis'e içeri geçmesi için işaret verirken, "Cam kırıklarına dikkat et," dedim. O an zaten eline cam battığını anımsadığımda adımlarımı ona yönelttim.

"Alo, Liam. Baskın düzenlediler. Ben benzincideyim şimdi, araba gönder bana acil. Adresi mesaj atacağım,"

Telefonu kapatıp hızla cebime yerleştirdiğimde önünde durduğum arka koltuğun kapısını açtım ve eğilip içeri uzanarak Alexis'in elini tuttum. Gözlerimi kısarak eline batan cam kırığına baktım. Çok derine batmamıştı, hafifçe etini sıyırmıştı. Baş parmağım ve işaret parmağımla cam kırığının ucundan tuttum ve soğukkanlılıkla çekip çıkardığımda Alexis'in ağzından bir

inleme yükseldi. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Göz kapaklarını öpmek istesem de kendimi durdurdum ve nefes aldım.

“Tamam, bitti. Bir şey yok gözlerini açabilirsin,” diye ho-
murdandığımda gözlerim ince bir şerit halinde dirseğinden bi-
leğine uzanan kan tabakasına odaklıydı.

Gözlerini tereddüt ederek de olsa araladı ve kolundan sızan
kanı görünce öğürdü. Onun bu hali beni güldürmüştü. Neden
bu kadar tatlı olmak zorundaydı?

“Burada bekle. Malzeme alıp geleceğim eve gidince pansu-
man yaparız,” Göz kırptığımda ağzı tedirgince aralandı. Belli ki
onu evime götüreceğimi anlamıştı. Ama onun bir şey söylemesi
için fırsat bırakmadan kendimi geriye çekip kapıyı kapattım ve
elimdeki cam parçasını yere fırlatarak markete doğru ilerledim.
Bu zorlu anı ona yaşattığım için üzgündüm. Ama ona zarar
gelmediği için Tanrıya şükretmem gerekiyordu.

14. BÖLÜM

Harry elinde poşetle geri döndüğünde kapıyı yavaşça araladı. "Karnın aç mı? Bir şeyler yemek ister misin? Şurada bir kafe var." İşaret parmağıyla benzin istasyonunun çıkışını gösterdi. Karnım acıkmıştı, tüm gün boyunca doğru dürüst bir şey yememiştim. Harry gelmeseydi kendime atıştırarak bir şeyler hazırlayacaktım. Ama tabii ki gelmiş ve benim tüm planlarımı bozmuştu.

Başımı gerek olmadığını bildirircesine iki yana salladım. Bir an önce evime gitmek istiyordum. Az önce yaşadıklarımı hâlâ atlatamamıştım.

Hayatımda ilk defa böyle saldırıya uğramıştım. Tabii ki bu benimle alakalı değildi. O an Harry'nin yanında olmasam böyle bir şeye tanıklık etmek zorunda kalmayacaktım bile. Ama kör şansım sağ olsun...

"Aç değilsin yani?"

Düşüncelerimden sıyrılıp yüzüne baktığımda tek kaşını havaya diktiğini gördüm. Tam 'değilim' demek için dudaklarımı araladığım sırada midemin gurultusu benden önce davrandı. Utançla başımı düşürürken midemi ovaladım.

"Miden öyle demiyor ama?" dedi yumuşak bir sesle. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi ondan kaçırmaya devam ettim. "Arabadan inmene yardımcı olayım,"

“Gerek yok, kendim inebil-”

Tek eliyle belimden kavrayıp beni kucağına aldığında sözlerimi tamamlayamadım. Ağzım bir karış aralanırken, bir şey söylememe izin vermeden konuştu. “Bir de ayaklarını yaralamanı istemiyorum.”

Bu sözleri çenemi kapamama yetmişti. Birkaç adım atıp beni yavaşça indirdi. Tek eliyle hiç zorlanmadan beni taşıması... Gerçekten o kadar zayıf mıydım? Yoksa o mu fazla güçlüydü?

“Teşekkürler,” diye fısıldadığımda, elindeki poşeti sallayarak ilerlemeye başlamıştı. Duraksadı ve omzunun üstünden yan gözle baktı “Efendim? Ne dedin?” Yüzündeki gülüşe bakılırsa beni duyduğu halde duymamış gibi davranıyordu şimdi. Yanına doğru ilerledim ve omzuna vurup; “Teşekkürler,” diyerek tekrar ettim. Ve kafeye doğru ilerlemeye başladım.

O olmasaydı ben gerçek anlamda yaralanabilirdim. Fakat o olmasaydı bunlara maruz da kalmayacaktım. Yani içimde bir parça minnet borcu oluşsa da bu gerçek o minneti yüzeye çıkamadan derinlere geri itiyordu.

Hemen bana yetişti ve yanımda yürümeye başladı. O an fark ettim ki boyu çok uzundu. Nereden baksam aramızda yirmi santimetre -hatta belki de daha fazla- vardı. Bakışlarımı önüme düşürüp ayaklarımı yere sürte sürte ilerlemeye devam ettim.

Kafeye girince, kasanın yanındaki kapıdan çıkan bir kadın görüş alanıma girdi. “Kapatıyoruz efendim,” dedi kibar bir sesle. Harry bir kadına, bir bana baktı ve ofladı. “Bir yarım saat daha kapamayın, ücretini vereceğim.”

Geri dönüp kapıyı tuttuğum sırada Harry’nin sözleriyle duraksayıp ona baktım. Gayet ciddi görünüyordu.

“Efendim, ne yazık ki bu mümkün değil.” Harry de-

rin bir iç çekti. “Söyle işte, ne kadar istiyorsun yarım saat için?”

Kadına rüşvet mi teklif ediyordu sahiden? Kolundan dürtüklediğimde bana göz ucuyla baktı ve sakince başını salladı. Bu bakışta ‘iş bana bırak’ havası vardı sanki.

“Sen şöyle geç, Alexis. Ben hemen geliyorum. Önce şu yaranı temizleyelim.”

Yürümem için beni sırtımdan itti. İsteksiz adımlarla masaların üzerine konan sandalyelerden birini indirdim ve oturdum. Harry ve kafe çalışanını iyi görebileceğim açıdan bir masaya geçmiştim. Harry kadına ilerledi ve cebinden çıkardığı cüzdandan hiç bakmadan bir miktar para çıkardı. Avcunun büyüklüğü nedeniyle ne kadar verdiğini görememiştim. Kadının eline parayı tutuşturduktan sonra gülümsedi. “Bu kadarı yeterli olur sanırım, şimdi şu masadaki güzelliği iyice doyurabilecek şeyler getir. Mümkünse taze olsun. Bayat olursa ve beğenmezse yenilerini yapmak zorunda kalırsın ve bu da kaferin kapanma saatini iyice geciktirir.” Resmen kadına şantaj yapıyordu. Kadın başını belli belirsiz salladı ve avcundaki parayı sıkarak kasanın yanındaki kapıdan içeri girip gözden kayboldu.

Harry, hemen bana döndü ve hızlıca yanıma gelip masanın üstündeki sandalyelerden birini kaparak ters bir şekilde tam önüme koydu.

Bacaklarını aralayıp sandalyeye oturdu ve sandalyenin arka kısmına göğsünü yasladı. Masanın üstüne bıraktığı poşete uzanıp içinden benzin istasyonundan aldıklarını çıkarttı.

“Oksijenli su bulamadım ama...” Önce çıkardığı gazlı bezle yaramdan sızan kanı temizledi. Ardından gerek olmadığını söylediğim halde küçük sıyrığa pansuman yaptı. Ve aldığı yara bandı paketini açıp içinden bir tane

aldı. Son olarak onu da yarımın üstüne yapıştırdığında ellerini birbirine çarptı. "Tamamdır."

"Teşekkür ederim," Başını önemsiz olduğunu bildirircesine salladı. "Ben bir ellerimi yıkayım, hemen geliyorum," Onu onayladığımda bacaklarını aralayıp sandalyeden kalktı. Sandalyenin üst demirinden tutunup destek almıştı.

Bir adım attı ve duraksadı. Dönüp poşetin içindeki su şişesini işaret etti. "O suyu iç, tamam mı? Korktun çünkü."

Bir şey söylemeyince arkasını döndü ve gitti. Dediğini yapıp su şişesinin kapağını açıp kafama diktim. Susamıştım doğrusu.

Harry çok geçmeden geri döndüğünde ben de ellerimi yıkamak istediğimi söyledim ve yolu göstermesine izin verdim. Lavabodaki işlerimi halledip geri döndüğümde poğaça, kek türü yiyeceklerin masaya yerleştirilmiş olduğunu gördüm.

"Ne içmek istersin bilemedim?"

Sandalyeme geçip masanın yanında bekleyen kadına bakıp gülümsedim. "Americano, üç şekerli. Buzu bol olursa sevinirim,"

Harry'e döndü. "Ben de aynısından." Kadın başını sallayıp, "Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu duru bir sesle. Başımı iki yana salladığımda Harry elini kaldırıp kadına 'gidebilirsin' dercesine salladı.

"Neden bu kadar kabasın ki? Zaten kadını zor durumda bıraktın, biraz kibar davranmayı deneyebilirdin."

Önüne aldığı poğaçayı bölerken duraksadı. "Tanımadığım insanlara karşı ancak bu kadar kibar olabiliyorum." Bu muydu onun kibar davranma şekli? Ayrıca beni de tanıımıyordu, fakat bana nazik davranıyordu?

"Seni de tanımadığımı söyleme bana. Bunu defalarca

dile getirdin ve ben seni yeterince tanıdığımı ve tanımaya devam ettiğimi ısrarla savundum, lütfen tekrarlamayalım. Çünkü bir yerden sonra kendimi bozulmuş bir maki-ne gibi hissetmeden edemiyorum.”

2 Hafta Sonra

Koridorda üzerime dikilen bakışlar eşliğinde yürüyordum. Adımlarımı hızlandırıp sınıfa ulaştığımda beklemeden her zaman oturduğum yerime oturdum. Sıraya yerleşip çantamı yanımdaki boş yere koydum. Bacağımı diğer bacağımın üzerine atıp çantamdan çıkarmış olduğum kitaplarımı elimin tersiyle masanın köşesine sürükledim. Harry’i 14 gündür görmüyordum. Bu ondan kurtulduğumu düşünmeme yol açıyordu. Gerçi hep tam da böyle düşündüğüm zamanlarda çıkıp geliyordu.

Bayan Green, sınıfa girer girmez çantasını masanın üstüne bıraktı ve hiç beklemeden derse giriş yaptı. Elinde tuttuğu tebeşiri can çekiştirerek tahtaya bugünkü konumuz hakkında bir şeyler yazmaya başladı. Bu hocanın tebeşirlerle sorunu neydi? Kocaman tebeşir, baskı altında kırıla kırıla minicik kalmıştı.

Yazdıklarını deftere geçirirken aniden kapı çaldı. İçeriye Bayan Kokoş –müdiremiz olur- girdi. Ardından giren çocuğa gözlerim takılırken kızlar hep bir ağızdan fısıldaşmaya başlamışlardı. Uzun boylu çocuk, mavi iri gözlerini sınıfta gezdirdikten sonra Bayan Kokoş’un yanına ilerledi. Müdüre Hanım gözlüklerinin altından bizi süzmeye bir ara verip tahmin ettiğim konuşmayı yapmaya başladı. Çalıştı da diyebiliriz. Yeni bir çocuk... “Çocuklar Eric Winson okulumuza transfer oldu, arkadaşınıza yakın davranacağınızı düşünüyorum.” Topuklularını yere

verup sinir bozucu bir şekilde sınıftan çıkış yaptığında nı-
nistakiler hep bir ağızdan: "Hoş geldin," diye bağıldılar
Ben hariç... Yeni çocuk tebessüm ederek başını teşekkür
edercesine salladı. Ardından bakışlarını sınıfta gezdirdi.
Gözlerimiz çakıştığında gülümsedi ve bana doğru ilerle-
meye başladı. Hey o buraya mı geliyor?

"Oturabilir miyim?" Sesinin tınısı o kadar çekiciydi
ki. Bakışlarını üzerimde dolaştırdığında, yerimde kıpır-
danıp çantamı çektim. "Tabii ki," dedim kibarca gülüm-
serken. O da gülümseyip yavaşça yanıma oturdu. Bayan
Green derse geri döndüğünde elimdeki kalemi döndür-
meyi bırakıp tahtadakileri geçirmeye devam ettim. Gö-
züm yanımdaki yeni çocuğa kaydıığında gözlerinin ba-
caklarımda olduğunu fark ettim. O an etek giydiğim için
kendime lanetler savurdum. Bacak bacak üzerine attığım
için eteğim kalçalarıma çıkmıştı. Eteğimin uçlarını hızla
çektiirdiğimde kalemim elimden gürültüyle yere düştü.
Herkesin bakışları bize çevrilmişti. Daha doğrusu sadece
kızların... Gerçi onların bakışlarına Eric yanıma oturduğu
dakikadan itibaren maruz kalmıştım. Görmezden gelip
kalemimi yerden almak için eğildiğimde aynı anda Eric
de eğildiği için yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe ka-
lınca yüzümü ateş bastı. Çıkık elmacık kemiklerini gölge-
leyen uzun kirpikleri ve bir okyanusu andıran, mavinin
en güzel tonlarındaki gözlerine baktıktan sonra kalemimi
eline aldığını gördüm. Hızla başımı kaldırdığımda bana
gülümsedi ve eğildiği sıranın altından benim aksime, ya-
vaşça doğruldu. Utançla gözlerimi devirip teşekkür ettim
ve kibar olmaya özen göstererek parmaklarımı ona doğru
uzatıp kalemimi elinden usulca aldım.

Zil çaldığında yerimden kalkmak için harekete geç-

çektim, ama yapamadım. Çünkü Eric hemen yanı başımda oturduğu sırasından henüz kalkma gibi bir girişimde bulunmamıştı. "Şey, Eric kalkacak mısın? Sınıftan çıkacağım da." Neden bu kadar çekinceli davrandığımı sorgulamadan edemedim. Eric sorumla birlikte masanın üstünde sabitlediği gözlerini nihayet gözlerime diktiğinde ıhtenlikle gülümsedi. Gülüşü fazla şirindi.

"Elbette," diyerek yavaşça ayağa kalktı. Elini uzatıp geçmem için nezaketen yolu işaret ettiğinde başımı teşekkür edercesine hafifçe salladım ve dudakımı dişleyip sınıftan çıktım.

Koridorda dolaşarak Emily'yi anyordum. Merdivenlerden inip kantine yöneldim. Kantini tamamıyla gören köşeye geçip etrafa bakındım. Burada da yoktu. Pekala nerede bu kız? David de ortalıklarda gözüküyordu. Muhtemelen birlikte bir köşeye saklanmışlardı. Bu düşünceme iç geçirdim. Çiite kumruları yalnız bırakmak gerekirdi, öyle değil mi? Sıkıntıyla homurdanıp kantinin çıkışına ilerledim. Koridora girdiğimde temizlik odasının kapısı yavaşça aralandı. Bakışlarımı kapıya dönünce kenara doğru adımı atmak için hamle yaptım ama tam o esnada bir el kuvvetlice tişortumu vakaladı ve beni içeriye çekti. Kapı kapanıp sırtım ardına yaslandığında ağzım şaşkınlıkla aralandı. Karşımda dikilen kişi Eric'ten başkası değildi. "Az önce sınıfta değil miydi?" "Neden buradayız?" Şaşkınlığımı gizlemeyi denemedim bile. Kaşlarını havaya kaldırıp hatıfye gülümsedi.

"Neden beni buraya çekmişti ki?" Gözlerimi onun donuk mavi gözlerinden ayırıp odaya göz attım. Temizlik malzemeleri ve karton köhlerden başka hiçbir şey yoktu ve her yer toz içindeydi.

"Ne istiyorsun Eric? Bir sorun mu var?"

Yüzüne güzel gülümseyişini takındığında ona bir tanıyımış gibi bakmayı kesip kendimi toparladım. “Sadece...” Duraksadı ve nefesi yüzüme değdi, “Seni tanımak istiyorum, güzelim.” Sertçe yutkundum. İçimde fokurdayan lavlar bu sözleriyle fışkırmaya yüz tutmuştu. Zaten tanıştığımızı zannediyordum ki bu ortam herhangi bir şey konuşmak için pek uygun sayılmazdı. Hiç beklemediğim bir şekilde ellerini başımın iki yanında kapıya dayayarak üstüme eğildiğinde bütün bedenim kaskatı kesilirken bacaklarım titredi. Bana yaklaşması hiç hayra alamet değildi. Ve dahası bana yaklaştıkça vücudumun ısısı gittikçe artıyordu. Vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma pompalandığını hisseder gibiydim şu an. Ellerim yanaklarımın aksine buz gibiydi.. Bacakları benim titrete bacaklarıma değerek onların sabit kalmasını sağladığında midemde bir kasılma hissettim. Bedeninin sıcaklığını hissediyordum. “Sadece, seni istiyorum bebeğim,” diye soludu yüzüme. Az önce duyduklarım doğru değildi, öyle değil mi? Böyle şakacı bir kişiliği olduğunu bir bakışta algılayamamıştım doğrusu. Ama ne yalan söyleyeyim bu şakacı halinden ürkmüştüm.

Ağzım aralanmış, gözlerim dehşetle açılmıştı. Bunun farkına vardım ve kendime gelmeye çalıştım. O sırada halime kıkırdayan bir çift mavi göz toparlanmama hiç de yardımcı olmamıştı doğrusu. Ellerini belime dolayıp kapıya yasladığı vücudumu çekti. Ne yapmaya çalıştığına akıl yormak yerine onu kollarından ittim. Yerinden kımıldatamadığım bedenini bu defa göğsünden itmeyi denedim. Ama etki etmiyordu. Sadece bu lanet çocuğun ödümü patlatmaya başladığını söyleyebilirdim.

“Eric, ne yaptığını zannediyorsun?!” diye tısladım. Ama o, öfkemi göz ardı ederek sırtı pişkince. “Bu sa-

dece aramızda kalır.” Ses tonu kulaklarımı tirmalarken belimde olan ellerinden birini kalçalarımın indirdi. Hızla göğsünden itmek amacıyla direten kollarımı onun kolları üzerine getirip tüm kuvvetimle çekti. Başarmıştım da. Kuruyan boğazımı ıslatmak amacıyla sertçe yutkundum. “Eric, bu yaptığın gerçekten çok yanlış,” diye fısıldadım belli belirsiz. Sesim kısık ve düzensiz çıkmıştı. Boğazımı temizleyip aramızdaki mesafeyi biraz daha açmak adına onu itmeye çalıştım yeniden. Benim bu tepkilerim karşısında, dudağının kenarı yavaşça yukarıya kıvrılırken kemikli elleri omuzlarımı yakalayıp sırtımı kapıya çarptı. Ben daha bunun şokunu atlatamamışken hızla dudaklarımın yapıştı. Midemden yükselen sıcaklık, kesinlikle tiksindiğimin göstergesiydi. Fırsatını bulduğum an dişlerimi bir eti çiğnercesine dudaklarına geçirdiğimde inleyerek omuzlarımdan itti ve kendini nasıl geri çekeceğini şaşırdı. Bakışlarını karanlık bir gölge kaplarken, kaşları çatılmış ve parmakları dudaklarında kan olup olmadığını yokluyordu. Geniş omuzları düzensiz nefesleriyle birlikte kalkıp inerken duruşumu dikleştirdim ve hiç tereddüt etmeden elimi kaldırıp yanağına tokadı yapıştırdım. Yüzü kaskatı kesilirken bunu beklemediği yüzünden okunuyordu. İlk geldiği gün bana göz koymuş olması ve ‘Seni istiyorum bebeğim’ demiş olması çok fazlaydı. Saçmalıktı... Belki bir tür oyun olabilirdi. Belki de bir iddia. Neden beni seçmişti peki? İşte bu soruya cevabım yoktu.

“ Amacın her ne ise bir daha bunu yapmaya cüret edersen sonuçları çok ağır olur!” Tehditkâr bir hava taşınmaya çalışmıştım, fakat ne kadar başarılı olduğum meçhuldü. Parmakları dudaklarını yoklamayı bırakmış, yanağında çıkan parmak izlerime dokunuyordu. Gözlerini örten karanlık perde ve dahası korkunçlaşan bakışları tepkimi ölçüyor gibi beni inceliyordu. Anlaşılan o ki

tehdit işlerinde pek başarılı değildim. Ben düşünceli bir halde ona bakarken, kaşlarını çattı ve sinsice sırıttı.

"Burada yaşananlar aramızda kalacak, fakat sonuçlanmayacak.." Duraksadı ve dudağını yaladı.

"Bundan emin olabilirsiniz! Çünkü seni istiyorum!"

15. BÖLÜM

Gözlerimin içine bakarak, bu kelimeleri yeniden kullanmaya nasıl cüret ederdi?

“Seni bir daha görmeyeceğim Eric!”

Her bir kelimenin üzerinde vurgu yaparak konuştum ve yüzüne dahi bakmadan kapıyı açıp dışarı çıktım. Büyük ve hızlı adımlarla koridorda ilerlerken derin, büyük bir nefes aldım. Her ne kadar çıkıp gitmek istesem de son bir dersimin kaldığını hatırlayarak sınıfıma girdim.

Eric’in derse gelmemiş olması içime bir su serpmiştii. Bana böyle davrandıktan sonra bir daha onun yanında oturabileceğimi zannetmiyordum. Nasıl bir cesaretti bu? Okulda, ilk geldiği gün bu şekilde hareket etmesi nasıl bir cüretti! Deli miydi? Sapık mı?

Emily ortalıklarda hâlâ görünmediği için ona veda edemedi okuldan çıkmıştım. Muhtemelen David ile okulu asmışlardı.

Hapishaneden kaçır gibi hızla dışarı akın eden öğrencilerin arasından sıyrılıp okul kapısından çıktım. Tam yolun karşısına geçeceğim sırada bir korna sesi işittim. Yolun iyice kenarına kaydım ve ilerlemeye devam ettim.

Biraz yürüdükten sonra bileğimi biri tuttu ve beni kendine çevirdi. “Korna çalıp duruyorum, neden bakmıyorsun?”

Onu gördüğüme şaşırmışım. On dört günün ardından yeniden ortaya çıkmıştı.

“Korna çalan sürücülere bakma gibi bir alışkanlığım yok,” diye lafı yapıştırdığımda güldü ve başını aşağı-yukarı salladı. “Bakma, bakma. Sen sadece benim arabama bak, benim kornamın sesine aşına ol.”

“Ne istiyorsun Harry?”

“Bir şey istiyor gibi mi görünüyorum?” Ayaküstü soruma soruyla karşılık verdiğinde genişçe sırıttı. İfademi bozmadığımı görünce dudaklarını yaladı. “Seni özledim. Şu saldırıyla ilgili araştırma üzerindeydim. Bu yüzden meşgul olduğum için seni görmeye geledim, üzgünüm. Aslında seni eve bırakmaya geldim, fakat benimle bir şeyler yemeyi düşünürsen, hayır diyemem.”

Gerçekten Eric ile yaşadıklarım bugünün sabır sınırını aştığı için sadece eve gitmek ve uyumak istiyordum. Harry ile vakit geçirmek, en son yaşadığımız saldırıdan sonra beni daha çok korkutmaya başlamıştı. Onun yanındayken güvende olmadığımı biliyordum. Başıma daha fazla bela almaya niyetli değildim.

“Bugün çok yorgunum, geldiğin için teşekkürler ama yürümek istiyorum. İyi akşamlar.”

Hala tuttuğu bileğimi çekip parmakları arasından kurtardığımda yüzüne dahi bakmadan önüme döndüm ve ilerlemeye kaldığım yerden devam ettim. “Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?”

Evet, yanlış bir şey yaptın. Hayatıma girerek en büyük yanlışını yaptın...

“Bir şey olmuş, anlat bana?” Önüme geçip yolumu kestiğinde ofladım. “Çekilir misin?”

“Bana ne olduğunu anlattırsan, seve seve.”

Eric ile yaşadıklarımızı kendim sindirememişken ona anlatmam mantıksız olurdu, kaldı ki bu beni ilgilendiren

bir meseleydi, dolayısıyla Harry'nin bilmesine lüzum yoktu.

"Seninle alakalı değil," dedim ve yanından geçmek için hareket ettim ama kolunu omzuma atarak beni durdurdu. "Bu seni ilgilendiren bir mesele ise beni de ilgilendiriyor demektir."

"Harry, gerçekten yorgunum..."

Başını salladı. "Seni taşımamı ister misin? Madem yürümek istiyorsun, ben yürürüm sen kucağımda etrafı incellersin, olmaz mı?"

Bu teklifi beni güldürmüştü. "Harry, gerçekten sadece arabana binip gidemez misin?"

"Benimle geleceksen, elbette?"

"Araban nerede?" Soruyla beraber dudakları keyifle kıvrılırken bileğimden yakaladı ve beni peşinden çekiştirmeye başladı.

Arabasının kapısını açıp binmem için bekledikten sonra kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna geçti.

Ben kafa karışıklığının dalgalı sularında yüzerken, yanı başımdaki camın tıkatılmasıyla irkilerek düşüncelerden sıyrıldım. Camın ardında duran kişi nefesimin ciddi anlamda kesilmesine sebep oldu. Gözlerim dehşetle açılırken, kalp atışlarım hızlanmış ve aniden beynime derin bir sancı girmişti.

Kapı yavaşça aralandı ve Eric, yüzünde memnun bir gülümsemeyle yavaşça içeriye doğru eğildi. Ardından elini gözlerimin hizasına getirerek parmakları ucunda tuttuğu bilekliği salladı. O bilekliğin bana ait olduğunu anladığımda beynimden vurulmuşa döndüm. "Bunu temizlik odasında düşürmüşsün Alexis," deyip donup kalmış ellerimin arasına bilekliği yerleştirip göz kırptı. Vücudumdaki kan akışı durmuş gibi bedenim buz kesmişti.

Eric başını dışarı çıkarıp kapımı kapatmadan önce yavaşlığına sulu bir öpücük kondurduğunda gözlerimin yerinden fırlamasına ramak kalmıştı.

“Görüşürüz,” dediğinde gözlerimi kapadım. Beynimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Gözlerimi yavaşça aralayıp bakışlarımı burnundan soluyan Harry’ye çevirdim. Kapıyı kapayan Eric’e yok edecek şekilde ölümcül bakışlarını yollarken, eli hızla kapı kulpuna gitti ve arabadan yıldırım hızıyla indi.

Nefesimi tutmuş, olacakların korkusuyla arabanın önünden Eric’in yanına ulaşmasını izledim. Vücudum tüm işlevlerini yitirmişti sanki kımıldayamıyordum. Kulaklarıma akın eden ağır, sert yumruk sesi ile elimi ağzıma kapattım. Harry’nin Eric’in yüzüne geçirdiği yumruklara karşılık Eric devrilmemiş; fırsatını bulduğu an Harry’ye tekme geçirmişti. Ama Harry bundan etkilenmeden Eric’e saldırmaya devam etti.

Eric’in yüzünde kan gördüğümde nihayet kendime gelip dışarı atladım. Harry’nin bileğinden tutup çektiğimde eliyle beni itti. Zaten dengemi bulmakta güçlük çekerken, bir de Harry’nin sert teması hepten dengemi kaybetmemi sağladığında yere çakıldım. Harry, “Çekil Alexis!” diye bir aslan misali gürlendiğinde; sızlayan popom, uğuldayan kulaklarım, göğüs kafesimi delebilecek kadar güçlü çarpan kalbim ve uyuşan beynim eşliğinde, yerden kalkmadan öylece birbirlerine ölümcül yumruklar savuruşlarını izledim.

“Benim gözümün önünde hangi cüretle sevdiğim kızı öpersin lan sen?!” Harry’nin gür sesi kulaklarımda yankılandı.

“Yanlış kıza dokundun adamım. O kız benim!” diye Eric’e yumruklar savurmaya devam ederken çılgınca bağırdı. Eric alay dolu bir kahkaha patlattığında yüzümü

buruşturdum. "Hadi ya? Senin demek, senin olana iyi sah-hip ıkamıyorsun dostum. Yaklaşık bir saat önce benim-leydi ve dudaklarının tadına baktım... Gerçekten işini biliyorsun," Eric'in söyledikleri karşısında ağızım kocaman açılırken Harry, yere yıkılan Eric'i yakalarından tutup kaldırdı. lmcl bakışlarını benim tarafıma çevirdi ve üzerimde kilitledi. Bu uyarıcı bakışları sadece saniyelerini aldı, dönüp Eric'in yüzünün ortasına, beynini patlatacak şiddette kafa attı. O kadar sert ve tok bir ses çıktı ki o an kanımın donduğunu fark ettim.

Eric yere yığılırken yumruk halindeki elleri iki yanında salındı. Dudaklarından sıyrılan iniltilerinin ardından gözleri yavaşça kapandı. Gözlerimi bayılan Eric'ten ayırıp ayağa dikilen Harry'e döndürdüm ve korkunç gözlerine odaklandım.

"Neden bana söylemedin?!"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Sözleri az önce gördüğüm vahşi sahneden dolayı donan kanımı kaynatacak kadar korkunç, bakışları vücudumu delip tüm hücrelerime işleyecek kadar keskindi. Kalbimde hissettiğim tuhaf baskıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimden süzülen yaşlar görüş alanımı çoktan bulanıklaştırmıştı. Sinirle ellerini saçlarının arasından geçirip hiç acımadan çekti. Arkasını dönüp Eric'e yeniden tekme attığında, Eric omzunun üstüne döndü. "Anlat!" Ve yeniden Eric'e sağlam bir tekme geçirdi.

"B-ben..."

"Alexis, başlaman için üç saniyen var!" Bana kulak asmadan tehditkar bir edayla tısladığında bacaklarımı karınma çektim. "Alexis ben çok ciddiylim!"

Ona Eric'ten bahsetmek istemiyordum bu beni ilgilen-diriyordu. "Bu benim meselem, neden karıştın ki? Kendim halledebilirdim!"

“Seni öpmesine izin vererek mi halledecektin?”

Kaşlarımı çatıp ayağa kalktım ve karşısına dikildim. “Beni zorla öptü! İzin vermedim, bir anda yaptı. Şokundan hâlâ çıkamamıştım!”

Gırtlığından kızgınlığını yansıtacak bir bağırıtı yükseldi ve dönüp Eric’ten hıncını alamamış gibi yeniden ve yeniden tekme attı.

Etrafımıza toplanan kalabalığı fark ettiğimde koşup bileğinden yakaladım ve onu durdurdum. Videoya bile çekmeye başlamışlardı. Ayırmaya kalkışmak yerine sinema izler gibi seyrediyorlar ve bu da yetmezmiş gibi kayda alıyorlardı. Tabii ki Harry’nin bir katil olduğunu bilmiyorlardı, fakat buna rağmen müdahale etmeye kalkışmamışlardı. Harry’nin kendini kaybedişi sadece beni korkutmamıştı anlaşılan.

“Gidelim, lütfen gidelim.”

Göz ucuyla yüzüme baktı ve bileğimden sertçe yakalayıp beni arabasına attı. Kapıyı suratıma sertçe çarparken sessizce iç çektim.

Harry arabaya bindiği an gaza yüklendi. Parmak boğumları kanıyordu.

“Harry yavaş git!”

O bana aldırış etmeden hızlanmaya devam ederken emniyet kemerimi bağladım.

“Ne olduğunu anlat bana en ince ayrıntısına kadar!”

Onu ilgilendirmediğini söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki kendimi durdurdum. Bunu söylemem onun öfkesini yükseltmekten başka bir işe yaramayacaktı.

“Yeni transfer öğrenci. Okula bugün geldi. Ve...benim sıram boştu, gelip yanıma oturdu... Arkadaşım Emily’i ararken bir anda ne olduğunu anlayamadan bir odaya çekildim. Temizlik odası. Kapıyı kapattı ve bana saçma sapan sözler söyledi,”

“Ne söyledi?!” Parmak boğumlarımla gözlerimi silip burnumu çektim. “Önce beni tanımak istediğini söyledi. Sonra beni aniden öptü. Onu itip tokat attım. Sonra bir daha böyle bir şeyi yapmaması için onu tehdit ettim. Ama bunun son olmayacağını söyledi ve beni istediğini söyledi,”

“Ne söyledi, ne söyledi?!” Gözleri irileşirken başı hafifçe omzuna doğru eğilmişti.

Bunu söylemek benim için zor olsa da tekrarlamak zorunda kaldım. “Beni istediğini söyledi.” Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını elleri arasına alıp sesli ve derin bir nefes aldı. “Dokundu mu sana? Canını yaktı mı? İleri gitti mi?” Her sorusunda direksiyonu daha sıkı kavırıyor ve gaza yüklendikçe yükleniyordu. Hızdan midem bulanmaya başladığında camı açıp derin nefes aldım.

“Canımı yakmadı, ileri gitmesine de izin vermedim ve hemen çıktım oradan,”

“Tanrım ! Çıldıracağım! Onu hemen şimdi öldüreceğim!” Direksiyonu ani şekilde çevirdiğinde vücudum sarsılarak kapiya çarptı.

Aman tanrım! Onu öldürmesine izin veremezdim. O kadar insanın içinde bunu yapamazdı değil mi? Tanrım! Gözü dönmüş durumdaydı, ya yaparsa?

“Dur Harry!” Harry nefes nefeseydi. Yavaşça omzuna dokundum ve “Dur,” diye fısıldadım. Ama beni dinlemiyordu, şu an transta gibiydi. Ona doğru uzandım ve ellerimi vücuduna dolayıp pozisyonumuzun el verdiğiince ona sarıldığımda vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim. Ardından freni kökleyerek arabayı durdurdu.

En azından arabayı durdurmasını sağlamıştım. Şimdi derin ve sesli nefesler alıyor, bu sayede kulağımın altında kalan göğsü hareket ediyordu. Vücudu üstünde birleştirdiğim ellerimi çözüp ellerimi avuçları arasına alarak bana doğru döndü ve sıkıca sarıldı.

“Bana söylemeni istediğim zaman söylemen gerekliyordu Alexis. Eğer beni arayıp haber verseydin koş koş gelir ve o itin elinden seni kurtarırdım. Sen bunu bana söylemek yerine sakladın. Bana her şeyi anlatmak zorundasın, anlıyor musun beni? Bunun bir bedeli olmalı ki bir daha benden bir şey saklamaya kalkışamayasın.” Konuşurken göğsü titreşmişti ve sesi beni sakinleştirecek kadar yumuşak çıkmıştı. Ama sözleri sakinleşmeme engeldi. Ne bedelinden bahsediyordu?

“Bir daha hiçbir şey gizlemeyeceğim, lütfen bana zarar verme,” dedim panikle. Ağladığım için sesim boğuk ve oldukça kısık çıkmıştı. “Benden bir şey gizleyemezsin, her şeyden önce benim doğruları bir şekilde öğrenebileceğimi kabullenmek zorundasın.” Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım. “Ağlama... Sana zarar vermeyeceğim, sadece... Aklını başına devşirmene yarayacak bir ceza ayarlayacağım senin için,”

Elleriyle omuzlarımı kavradı ve vücutlarımızın temasını kopardı. Ne cezası? Tanrım...

“B-b-bak ü-ü-üşüyorum ç-ç-çıkayım a-artık l-l-lütfen.” Buzlarla dolu küvetin içerisinde, iç çamaşırlarımla ne kadar zamandır oturduğumu bilmiyordum. Harry’nin cezası buydu! Tanrım o gerçekten kaçık bir psikopattı!

Tanrı aşkına, donarak ölecektim.

Harry, dizlerinin üzerine çökmüş eriyen buzların içime işleyişine şahit oluyorken yenilerini üzerime atmaya da ihmal etmiyordu. Koca buz dolu kova boşalmak üzereydi ve hâlâ çıkmama izin vermiyordu. Bütün hücrelerim donmuştu. Kovanın içindeki son buzları da attığında vücudumun bir kısmı eriyen buzların arasında morarır-

ken diğerk bir kısmı erimeye başlayacak olan yeni buzları bekliyordu.

Tenim artık yanmaya başlamıştı. "H-Harry?" Dudaklarım birbirine çarparken zar zor soludum. "Daha değil güzelim," deyip sözlerini onaylamak istercesine başını olumsuz anlamda salladı ve keyifle kıkırdadı. Boş kovayı eliyle ittirdikten sonra dirseklerini küvetin kenarlarına yerleştirip ellerini başının altında birleştirdi. Ve bir süre o konumda kalıp sadece beni izledi. Ben bu haldeyken nasıl gülümseyebiliyordu? O gerçek bir canavardı! Acımasız canavar kılıklı çılgın kaçığın tekiydi!

Buzların soğukluğu vücudumu yakıp kavururken ellerimle buzları vücudumdan olabildiğince uzağa itmeye çabaladım. Harry, o sırada dirseklerini indirip bana doğru eğildiğinde sıcak dudaklarını donmuş dudaklarıma bastırdı. Dudaklarından gelen sıcaklık vücuduma elektrik çarpmış etkisi bıraktı. Tanrım!

Harry, irkilerek geri çekildiğinde dizlerinin üzerinden kalkıp başını kaşdı. "İhmmi şey sanırım bu kadar yeterli," İsyan etmek için ağzımı aralamak istemiştim, hatta ona sövgülerimi yağdırmayı da planlamıştım fakat uyuşan vücudum buna izin vermemişti.

Hissizleşen bedenimi kolları arasına aldığında ona sıkıca sarıldım. Her ne kadar beni bu duruma soktuğu için ona sövmek istesem de, tek hissim üşümek olduğu için bunu daha sonraya ertelemeye karar verdim. "Ç-çok ü-üşüyorum," diye kekeleyerek mırıldandım. Sıcak bedenini buz kesen bedenime ilaç gibi işlerken derin nefes aldım. Beni sarsmadan yatağa bıraktığında kıpkırmızı kesilen ve neredeyse morarmaya yüz tutmuş bedenime baktı bir süre. Ardından pikeyi boynuma kadar örttü. "Kaloriferler açık, ısınırsın şimdi,"

Parmak uçlarımı hissedemiyor olsam da, pikeye sım-sıkı sarındım ve dişlerimin birbirine çarpmasını önlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sol gözümünden damlayan sıcak bir şey hissettiğimde ağladığımın yeni farkına varmıştım.

“Ağlama lütfen Alexis, bunu yapmak zorundaydım. Bundan sonra eminim ki benden hiçbir şey gizlemeyeceksin.”

O gerçek anlamda kafayı sıyırmış olmalı! Bu nasıl ikna yöntemi? Aklınca bana ceza vererek beni akıllandırmaya mı çalıştı? Hapishaneden önce tımarhaneye tıklması gerek! Ne hakla bana bunu yapabilir?

İç sesim bu soruları art arda sıralayıp çığlıklar atarken gerçek bir ses çıkaramamak berbat hissettiriyordu.

Sessiz kaldığımı görünce yavaşça yatağın kenarına oturdu, bacaklarını toplayıp elini pikenin içerisine daldırdı. Saniyeler içerisinde eli elimi kavradığında hiç ayrılmayacakmış gibi parmaklarımızı birbirine kenetledi sıkıca. Sıcacık elinin soğuk bedenime olan etkisi ile içimden bir ürperti geçti. “Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Eğer yapmasaydım sözlerime kulak asmama ya devam edecektin.”

Peki şimdi bu sözlerine kulak asmam gerekiyor muydu?

Ellerimizi ayırmadan diğer elini kullanarak pikeyi açıp yanıma uzandı. Bacakları bacaklarıma değdiğinde karıncalanan vücudum yıldırım çarpmış hissiyle uyuştı. Omzunun üzerine dönerek yavaşça dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve hemen ardından oraya fısıltısını bıraktı. “Şimdi, seni ısıtmamı ister misin?”

16. B Ö L Ü M

Sözleri kulaklarıma çalındığında, ellerini belime dolamış ve beni çoktan kendi bedenine yaslamıştı. Bir katil ile aynı yatakta uyumayacaktım! Bunu yapmak için çıldırmış olmam gerekirdi...

"Bırak beni," dedim. Hissiyatını kaybeden bedenimin, onun sıcaklığına delice ihtiyaç duyduğunu bilsem de kollarından sıyrılmaya çalıştım.

"Seninle yatmayacağım," Beni zapt etmeye çalışarak, vücuduma doladığı kollarını daha da sıkılaştırdı. "Sadece seni ısıtmama izin ver, söz veriyorum sen uyuyunca yanından kalkacağım, seninle uyumayacağım. Sadece uyurken seni izlememe müsaade etsen, olmaz mı? Lütfen..." diye ısrar ettiğinde debelenmeye son verip iç çektim.

"Burada uyumayacağım, evime gideceğim. Vücut sıcaklığım normale döndüğü an gideceğim."

Başını beni onaylarcasına salladı. "Tamam. Döndürelim öyleyse."

Hafifçe geri çekildi ve dirseğinden destek alarak doğruldu. Hiç beklemediğim bir şekilde kazağını boynundan çıkardığında çığlık atarak ellerimle gözlerimi kapattım.

"Ne yapıyorsun?!"

"Hey hey, sakın ol. Soyunmuyorum merak etme. Elle-
rini gözlerinden çekebilirsin."

Onu böyle görmeye hazır değildim, ah hayır çekme-
yeceğim!

"Alexis hadi ama gözlerini aç. Başının üstünü kulak-
larını kapayacak şekilde sarıp örtersek ısınacaksın, bunu
bir yerde okumuştum, duymuş da olabilirim. Emin değı-
lim."

Gözlerimi ısrarla açmamaya devam ederken ellerimi
yavaşça yüzümden çekip indirdi. "Pekala, gözlerini ka-
palı tutmaya devam et, ama ellerin yüzünde olursa bunu
yapamam."

Ellerim yüzümde olursa neyi yapamaz? İçime dolan
korkuyla gözlerimi araladığımda görüş alanıma önce ge-
niş, kemikli omuzları, sonra da kaslı vücudu ve baklava-
ları girdiğinde çığlık atarak yeniden gözlerimi kapattım.
Harry halime kahkahalarla gülerken kazağını başımın
etrafına doladı ve yanıma geri yattı.

"Sanırım üstüme bir şey giymezsem o güzel gözlerini
asla açmayacaksın."

Kesinlikle... Onu küçük bir baş sallamayla onayladı-
ğında yataktan kalktığını hissettim. Sonra adım seslerini
işittim. Çok geçmeden yatağa geri döndü ve yanıma kıv-
rılıp beni kendine çekti. Vücudum bir köpek yavrusu gibi
titliyordu.

Avuç içlerine aldığı ellerimi parmaklarıyla ovalayarak
dudaklarına doğru kaldırdı ve ellerime üfledi. Ellerimi
ısıtıttıktan sonra omuzlarımı sıvazladı. "Alexis, üstüme
kazak giydiğim halde gözlerini aralamadığının farkında
mısın?"

"Belki giymedin? Nereden bilebilirim yalan söyleme-
diğini?"

Ellerimi yeniden kapıp göğsüne yasladı. "Sence çıplak
gibi mi duruyorum?"

Avcunun altındaki kazak beni tatmin etmiş gibi derin nefes aldım. "İnandın mı şimdi?" Başımı sallayıp gözlerimi araladığımda başını eğmiş, yüzümü inceliyor olduğunu gördüm. Gözlerimi araladığımı fark ettiği an bana gamzeli bir gülüş sundu.

Sıcacık bedeni, tüm hücrelerime işleyip donan kanımın işlevlerini harekete geçirmeye başlamıştı. Sıcak nefesi saçlarımı sıyrıyordu.

Gözlerime baskı yapan uykusuzluk artık isyana girişmek üzereydi. Onun sigara ve nane aromalı kokusunu içime doldurup ikimizin kalp atışlarının melodik ritimlerini dinlerken gözlerim ağır ağır kapanıyordu.

Vücut sıcaklığım yavaş yavaş normale dönmeye başlamıştı.

Gözlerimi hafifçe aralamayı başardım, gözlerine belli etmeden bakmaya çalışırken yakalandım. Gözleri çok güzel çenesi gevşek, bakışları sakın ve yumuşaktı.

Ben düşüncelerimin denizinde kulaç atarken, Harry beni göğsünün içine sokmak istiyormuş gibi kendine çekti. Ardından göz temasımızı kesip kulağıma yaklaştı. "Bu gece burada uyusan olmaz mı? Lütfen? Yemin ederim sana dokunmayacağım, sadece seni uyurken izlememe izin ver, Alexis."

Tüm mahmurluğumla iç çektim. "Benim kollarımda uykuya dal, lütfen..."

Ona karşı çıkmak istiyordum, buradan çıkıp gitmem gerektiğini biliyordum fakat uyku beni açlıkla içine çekerken bunlar sadece düşüncelerimde kalıyordu. Harekete geçemiyordum.

Gözlerim yavaşça kapanırken, Harry'nin gecenin sessizliğine uyum sağlayacak şekilde kısık ve boğuk sesi kulaklarıma çalındı yavaşça.

“Sadece kaybeden yalnız bir adam... Acı dolu bir ahl.
mak. Aynadaki ben...”

Şarkı söylemeye başladığı an gözlerimi pörtleterek yataktan fırladım. “Bu şarkı...” Korece mi biliyordu?

“Sanırım biliyorsun bu şarkıyı,” dedi gülümseyerek, aslında aniden fırlamam onu ürkütmüş ve şaşırtmıştı ama hemen toparlamıştı.

“Loser... Bir Bigbang hayranı olarak... Bayılırım bu şarkıya. Sesin gerçekten çok iyi, aksan olarak sorun çıkıyor olsa bile sonuçta Koreli değilsin. Devam eder misin?”

Hevesle başını salladı. “Sen yeter ki iste.”

“Bir süreden sonra gökyüzünden daha çok yere bakmaya başladım. Nefes almak bile zordu... Elimi uzattım ama kimse tutmadı.”

“Kaybeden yalnız bir adamım. Güçlü gibi davranan, aslında korkak... Kötü bir suçlu. Aynadaki ben...”

“Acı çeken bir aptal, kirli bir çöp. Aynadaki ben...”

Ellerimi çırparak onu alkışladım. “Tüm sözleri ezberle bilmiyorum, üzgünüm.” Omzumu önemli olmadığını bildirircesine silktim. “Ben bu kadarını bile söyleyemedim. Şarkı çalarken eşlik edebiliyorum ama iş yalnız söylemeye geldiğinde... Çok zor bir dil ama bir o kadar da ilgi çekici,”

“Seninle ortak bir yönümüz oldu, bu çok güzel.” Evet, belli ki ikimizin de Korece şarkılar ilgisini çekiyordu.

“Gitmeyeceksin değil mi?” Düşüncelerime dalan sözleri, ona dikkat kesilmemi sağlamıştı. Bakışlarını gözlerine çevirdiğimde içlerindeki çaresizliği gördüm. Gerçekten gitmemi istemiyordu.

“Aramıza mesafe koy, sınırı aşarsan seni yataktan atar ve giderim,” Gözleri irileşti. Ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Yani kahyorsun?” diye sordu heyecanla. Geriye kayarak aramıza mesafe açtım ve onun da

omzundan iterek kaymasını sağladım.

“Sadece söylemeye devam et, uyuyacağım...”

Ona sırtımı döndüm ve başımı yastığa gömüp gözlerimi yumdum. Arkamdan güldüğünü duyabiliyordum. Hemen boğazını temizledi ve o boğuk sesiyle sözleri yarı yarıya yamalak söylemeye başladı.

“Sadece kaybeden yalnız bir adam. Acı dolu bir ahmak. Aynadaki ben...”

Onun kulaklarıma akın eden sesi içinde yolumu kaybetmişken, derin ve huzurlu uykunun kollarına bıraktım kendimi.

Sözlerine an itibarıyla kulak asamıyordum, çünkü uykusuzluğum bedenimi ele geçirmişti ve dahası göz kapaklarıma oturan ağırlığa yenik düşmüştüm.

“Jalja Harry” (İyi geceler.)

“Saranghae Alexis” (Seni seviyorum Alexis.)

17. BÖLÜM

Titremekten komodini delip geçecek olan telefonumu gözlerimi açmadan almaya çalışıyordum. Nerede bu? Kahretsin! O an sert ve sıcak bir cisme değdiğimi hissettim. Bu koku...

Bu koku bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Bir saniye? Gözlerimi açmaya çalıştım. Kirpiklerimi birkaç defa kırıştıtırınca nihayet kısık gözlerimle karşımda belirip netliğini yavaşça kazanan pürüzsüz, dövmelele kaplı bronz tene baktım. Şokla yataktan sıçrarken gözlerim büyümüştü. Bu aptal sınırı aşmıştı! Kazağı neden yerdeydi?! Sözünde durmamış mıydı yani?!

Sütlü kahverengi kıvrıcık saçları gözünün çevresine düşmüştü. Hafif aralanan dudakları oldukça şişkin görünüyorlardı. Onu ikinci defa uyurken görüyordum. Gerçi ilk seferde incelememe fırsat tanımadan beni üstünden yere atmıştı. Geri zekalı...

Ah ama uyurken gerçekten de huzurlu gözüküyordu...

Yeni aydınlanmaya başlayan hava daha şimdiden kasvetli görünüyordu. İç çekip telefonumu aldım. Kıpırdandığında nefesimi tutup hareketsiz kaldım bir süre. Suç işlerken yakalanacakmış hissine kapılmıştım nedense.

Aralanmış ağzını kapatıp, dudağını yalayarak omzu

üzerine döndü ve ellerini yatağın boş kısmına uzattı.

Yavaşça yatağa oturup telefonun kilidini açtığımda daha 05:55 idi! Bu saatte hangi aklından şüphe ettiğim insan mesaj atardı? Ben Emily'den şüphelenip ona sövgüler yağdırmaya başlamışken, mesajın bilinmeyen numaradan geldiğini görünce sövmeye son verdim. Ah çok pardon dostum, uykunda horuldarken sana sövdüm... Sabahın köründe kızın günahını aldım iyi mi? Kesin o şu an, bir milyarıncı rüyasını görüyordur. Hatta eminim ki şu an bi taraflarında pireler uçuşuyordur.

Emily hakkında düşünmeye son verip telefonumun ekranına odaklandım. Tanımadığım bir numaraydı, te-reddütle açtım.

05.52

'Uyan uyuyan güzel, bugün büyük ses getirecek bir gün olacak. Önceden haber vereyim dedim. ' -Eric

Bu da neydi böyle?

05.53

'Aramızda geçen her şeyi bütün okul öğrenmiş olabilir desem cevabın ne olurdu, Alexis? O adamı seçip beni orada baygın halde bırakmana çok kırdım doğrusu, nasıl için rahat edebildi? Sevgilin arkasını kollasa iyi eder, o yumrukların hesabını ağır ödeyecek. Ve sen... Sana gelince, kendine dikkat etmelisin Alexis, bilirsin yarın ne olacağını kestiremezsin ;)' -Eric

Mesajları sırasıyla okuduğumda gözlerim dolmaya başladı. Ellerim titriyordu. Numaramı nereden bulmuştu? Ne yapacaktım? Kim bilir benim hakkımda ne tür dedikodular yayılmıştı? Hayır ya! Okula nasıl gidecektim? Lanet olsun!

pürüzsüz yüzüne kalemle kondurulmuş hissi yaratıyordu. Biçimli dudakları vardı, duru bir güzellik katıyordu yüzüne. Uyurken tamamen farklı bir aurası vardı. Bakışlarımın takılı kaldığı gülkurusu rengindeki dudaklarını öpme isteği uyandı içimde. Bu da neydi şimdi? Tanrım. Bu düşünce beni şok etmişti. Böyle bir şeyi nasıl aklımdan geçirebilmişim ben?!

Ne diye onu inceliyordum şimdi? Neden hemen kalkıp gitmemiştim ki? Ne işim vardı burada? Ne diye onu bir kez daha dinleyip burada onunla aynı yatakta uyumayı kabul etmiştim? Kendi cevaplarımı bile bulamıyordum... Bu sadece daha çok kafamı bulandırıyordu. Düşünmek istemiyordum.

Mekanik bir şekilde hareket ettim üstünde, ama belimde olan elleri sıkıca beni tuttu ve üzerinden doğrulmama izin vermedi. Ah hadi ama...

Ellerim belimdeki ellerini buldu ve birleştirdiği parmaklarını ayırmak için çabaladı. Tam o sırada kirpikleri titreşti ve yavaşça gözlerini açtı. "Sen beni mi izliyorsun yoksa?" Sesi uykusundan uyanmış olmanın verdiği mahmurlukla daha derin, daha kalın, daha boğuk ve daha erkeksiydi. Gözleri sabahın bu saatlerinde oldukça koyu bir yeşile dönmüştü.

Beni altına alıp üstüme çıktığında hemen ağırlığını kollarına verdi. Gözlerim bu yaptığı şey karşısında dehşetle aralanmıştı. "N-ne yapıyorsun?"

Elleri iki yanımda yatağa sabitlenmişken kirpiklerini titreştirerek kırıpıştırıyor ve muhtemelen görüntümün netleşmesini sağlamaya çalışıyordu.

"İn üstümden..." Ellerimle göğsünden ittiğimde çarpık bir şekilde gülümsedi. Şimdi farkediyordum, göz altları çökmüştü. "Beni korkutuyorsun!"

Başını iki yana salladı. "Korkma Alexis. Sadece dün

gece seni izlemekten pek iyi uyuyamadım. Biraz dalmıştım, sonra senin uyandığını fark edip seni üstüme çektim.”

Ağzımdan şaşırdığımı belli eden garip bir ses kaçtı. Ne yani ben onu izlerken aslında uyumuyor muydu? Gerçekten çok iyi bir oyuncuydu...

“Beni izlemene bu defa izin verdim, geçen seferin telafisi olarak. Ayrıca o anda neler düşündüğünü deli gibi merak ettim,”

“Bir şey düşünmedim...” Hiçbir şey düşünmedim canım, hiç düşünür müyüm?

“Emin misin?” Tek kaşı imayla yükseldiğinde hemen başımı salladım. “Ama bakışların öyle söyleliyordu,” Tanrım ona nasıl baktığımı görmüş müydü? Nasıl bakmıştım ki? Gözleri kapalı değil miydi? Nasıl beni görebilmişti kiiii? Bu çocuğun alnında da mı gözleri vardı?

Gülüşü ile birlikte yanaklarını işgal eden derin çukurları ortaya serildi. “Belki bir gün kendi isteğiyle benimle paylaşsın,”

Karışmış olan saçları bana doğru eğildiği için alından, kaşlarına doğru dökülmüşlerdi. Bakışların hâlâ çıplak olan vücuduna kaydığında yutkundum. Hemen kendimi toparlayıp kaşlarımı çattım. “Sözünde durmadığını biliyorsun değil mi? Uyandığımda sınırı geçmiştin! Seni yataktan atmam gerekiyordu! Bir de yetmiyormuş gibi kazağını çıkarmışsın! O şekilde nasıl uyursun?! Tanrım bir de... Bir de üstümden kalk artık...”

Bana gülerken hemen üstümden yuvarlanarak yatağın yanına geçti. “Şöyle ki ben kıyafetlerimle uyuyabilen biri değilim, aslında pantolonumu da çıkara-”

“Neeeeee?!”

“İşte böyle tepki vereceğini bildiğim için çıkarmadım. Ayrıca sınırı geçtiğimin farkında değildim, üzgünüm.” dedi kuru bir sesle.

“İstersen şimdi beni yataktan atabilirsin,” diye eklediğinde ona garip garip baktım. Gerçekten tuhaf biriydi.

“Atmayacak mısın?” Çok mu istiyordu onu yataktan atmamı? Ah... Cidden...

“Anlıyorum ki beni atmak istemiyorsun, ah tamam ben de düşmek istemiyorum. Her neyse, sen neden bu saatte uyanıksın, bakayım?” Ellerini başı ve yastık arasına sıkıştırmıştı. Gözleri daha uyanamadığı için kısıp kısıp bakıyordu.

Kısa anlığına geçtiği pozisyonu tek elini başının altından çekmesiyle bozdu. Sıcak eli önüme uzandı ve yanaklarımı parmak boğumlarıyla hafifçe okşamaya başladığında kaşlarını havaya dikip cevap vermemi bekledi. Başımı bu yaptığından rahatsız olmuşçasına geri çektiğimde kıs kıs güldü. Ne diyecektim şimdi? Gözlerimi üzerinden çekip bir an düşündüm.

“Bir kâbus gördüm,” Ona yalan söylediğimin farkındaydım ve bu yüzden içim içimi yemeye başlamıştı şimdiden. Bu da neydi böyle? Sanırım dün gece bana verdiği cezadan sonra endişe ve tereddütlerim çoğalmıştı. Belki de ona söylemem daha doğru olabilirdi ama yeniden buluşmasını istemiyordum. Ki onun zararlı çıkabileceğini düşünmek bile mantıksızdı aslında. Bir katilden bahsediyorduk sonuçta...

“Demek öyle, ne gördün peki, güzelim? Bana anlatabilirsin biliyorsun,” dedi ılımlı bir yaklaşımla, sesi neredeyse şefkatli çıkmıştı.

O farkında olmadan böyle söyleyerek beni sıkıştırmıştı. Kâbus görmediğim aşıkardı, dolayısıyla olmayan bir kâbusu anında üretebilecek kadar da geniş bir hayal gücüm yoktu. Bu yüzden onu geçiştirmek; kendimi ise yatıştırmak amacıyla: “Daha sonra anlatsam, olur mu?” dedim hevessiz ve bir o kadar da cansız bir şekilde. Ger-

gin bir ifade takınmamaya çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi. Aklımda o kadar çok soru vardı ki, bunlara kafa yormak bile beynimi ağrıtmış ve beni büyük bir karmaşanın içine sürüklemeye yetmişti.

“Pekâlâ, öyle olsun bakalım. Hadi gözlerini kapa ve uyu o zaman.”

Başımı iki yana salladım ve doğrulup yataktan kalkarken, “Hayır, eve gideceğim,” diye mırıldandım.

Gözlerini devirip dudaklarını birbirine bastırdı. Belli ki bunu söylememden memnun değildi. Ama onu memnun etmek için daha fazla burada kalmayacaktım. Kusura bakmasın...

Zaten yeterince kalmış ve sınırı aşmıştım.

“Bu saatte gitmek zorunda mısın?” diye sordu “Evet, zorundayım,”

Cevabım onu susturmaya yetmişti. Yavaşça yatakta doğruldu ve ayaklarını aşağı sallandırıp oturur pozisyona geçti. Ardından dizlerini ovuşturdu.

“Peki. Seni bırakayım.”

18. BÖLÜM

Eve gidince sıcak bir duş aldım. Saçlarımı kurutup üzerime stretch kot pantolon ve salaş bir tişört geçirip siyah hırkamı aldım. Bu hırkayı çok seviyordum. Üzerinde gri şekilli desenleri vardı. Boyu kalçalarımın kadardı ve inatılmaz sıcak tutuyordu. Bez ayakkabılarımı da giyip evden çıktım.

Dersin başlamasına yarım saat kalmıştı. Yürümeyi tercih ettiğim için adımlarımı hızlandırdım. Kulaklığımı takıp *Demi Lovato - Heart Attack* eşliğinde ilerlemeye devam ettim. Sesini sonuna kadar açıp, daha sonra kulaklarımın ağrıyacağını umursamadan çevreyle olan bağımı tamıyla kopardım.

Okulun bahçesine ulaştığımda derin nefes alıp şarkının sesini kısıtım. Bütün gözler üzerime çevrilirken başımı yerden kaldırmadan yürüdüm. Sadece bir gecede bu kadar mı artmış mıydı ünüm yani? Eric'in yeni geldiği halde okul kızları üzerinde böylesine mutlak bir hâkimiyet kurmayı sağlamış olması şaşırtıcıydı. Güçlü olmak zorundaydım. Derin bir nefes aldım. Kendime gelmem içindi bu. Başımı hızla kaldırdım ve bana büyük bir iğneleme ile bakan öğrencilerin suratlarına kısa bakışlar da olsa atmaya başladım Ellerimi pantolonumun ceplerine tıktı-

rıp omuzlarımı dikleştirdim. Onlardan korkmam için bir sebebim yoktu. Ben de bu okulun öğrencisiydim.

Son derse girecektim. şu ana kadar bir vakayla karşılaşmamıştım. Ölümçül bakışları saymazsak tabii... Kimya kitaplarımı alıp dolabımı kapattığımda yanımda birinin durduğunu fark edip irkildim. Başımı çevirdiğimde Lucy’i görünce bir adım geriledim. “Korktun mu küçük fare?” Uzun süredir benimle uğraşmıyordu. Başka yemler bulmuştu kendine. Fakat şimdi Eric meselesi yüzünden yine başıma bela olacak gibi duruyordu. Bu kızdan gerçekten nefret ediyorum...

“Ne istiyorsun?” diye sordum bıkkın bir şekilde. Tiz kahkahası kulaklarıma dolarken yüzümü buruşturup arkasına dizilenlere ufak bir bakış attım. “Duydum ki, bizim küçük faremizin bir yerleri kaşınıyormuş, eh biz de boş durmak yerine senin kaşıntını giderelim dedik.” Manikürlü elleriyle yakalarımından tuttu ve beni sarsarak dolaba itti. Sırtım acıdığı için yanağımın içini dişledim. Lucy ve lanet cici arkadaşları birbirlerine bakıp aynı anda kahkahalarla gülmeye başladıklarında yüzümü buruşturdum ve kulaklarıma zarar verecek derecedeki kötü gülüşlerini sonlandırmalarını diledim.

Lucy, işaret parmağını doğrulttu ve tırnak ucuyla yanağımı dürtükledi. Ardından yanağıma tokat attığında ağzım şokla açıldı. Birkaç saniye geçirdiğim şoku üzerimden atmaya çalıştım. Göğsüme dayadığım kitaplarımı yere fırlattım ve dişlerimi sıkarak öne atıldım. Var gücümle Lucy’i omuzlarından ittiğimde geriye doğru sendeledi ama düşmedi. “Sen beni ittin mi?!” dedi inanmakta zorlanan tiz bir sesle.

Alaycı bir şekilde güldüğümde hızla Maria'nın elindeki su şişesini kaptı ve üzerime boca ettiğinde ağzımdan bir çığlık kaçtı. Lucy, kaşlarını imayla havaya kaldırdı ve bana 'Sen misin beni iten?' bakışları atarken çenemden kavradı. "Hareketlerine dikkat et seni küçük fare, yoksa çok daha kötülerini yaşayacaksın." diye tehditkâr bir havayla konuştuğunda sessiz kaldım. Çenemi ittiğinde başım dolaba çarptı. Herkes çoktan derse girmişti. Beni orada bırakıp koridorda salına salına yürürlerken kahkahalarının beynime işlemesine izin verdim. Titreyen vücudum tutukluk yapmıştı sanki. Dolabıma sürtüne- rek yavaşça yere oturdum. Gözlerimden süzülen yaşlara lanetler okurken cebimdeki telefonum titredi. Çantamı yere bırakıp yüzümü elimin tersiyle sildim ve ıslanan saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru attım. Bacaklarımı uzatıp telefonumu cebimden çıkardığımda gelen mesaja baktım.

'Seni almaya geldim, kapının önündeyim.' -Harry

Bir bu eksikti! Nasıl çıkacaktım onun karşısına bu şekilde? Ne diyecektim? Ayağa kalkıp tuvalete girdim. Önce çantamdan bir toka çıkarıp saçlarımı tepeden sıkı bir şekilde topladım. Sonra yüzüme su çarptım ve ardından peçetelerle üzerimi silmeye çalıştım. Siyah hırkam ve tişörtüm daha çok batmıştı. Peçete parçacıkları kıyafetlerime yapışırken sinirimden duvara tekme attım. Saçlarımı çekiştirip sessizce hıçkırmaya devam ettim. Neden bela peşimi bırakmıyordu?! Neden her şey üst üste olmak zorundaydı?!

Birkaç dakika sessizce ağladım ve sonra tuvaletten çıkıp koridora yöneldim. Eve gitmek istiyordum. Gerçekten Harry ile konuşabilecek durumda değildim. Ciddi anlamda hayatımda uzun süreden beri kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim. Lucy'nin bu yaptığı bana geçmişî anımsatmıştı. Hatırlamak istemediğim geçmişî...

Harry'e gözükmeden bir şekilde çıkmayı başarabilirdim. Başarmak zorundaydım.

Bahçeye çıktığımda tam kapının önüne arabasını çekmiş, arabaya yaslanmış bir şekilde beni beklediğini gördüğümde sinirle ayağımı yere çarptım. Ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarımız kesiştiğinde olduğum yerde donup kaldım. Kaçmanın bir işe yaramayacağını biliyordum. Beni baştan aşağı süzdükten sonra gözleri irice açıldı. Sanırım Harry'den gerçek anlamda kaçış yoktu.

Derin ve gürültülü bir iç geçirdim ve başımı önüme eğip gönülsüz adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. Onun da orada dikilmeyi bırakıp bana doğru yürüdüğünü fark ettiğim an başımı iyice önüme eğdim ve gözlerimdeki yaşları sildim.

Ortayoldabuluştüğümüzdameraklasöylendi. "Tanrım! Sana ne oldu böyle?" Tek eli sıkıca belimden kavrarken, diğer eli çeneme yükseldi ve ona bakmam için başımı kaldırdı. Başımı iki yana sallayıp yüzümü göğsüne gömdüm ve boğazıma takılan hicrıkırıklarımı serbest bıraktım. O an Harry'nin vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim. Ama kolları kuvvetle bedenimi kavradı ve beni sahiplenircesine sıkıca sarıldı.

"Bunu kim yaptı Alexis?"

Sakin kalmaya çalışırcasına kısık bir sesle sormuştu. Ama ona cevap verebilecek kadar kendimi iyi hissetmiyordum. "Söyler misin?"

Belimi saran kolları bileklerime geldi ve kollarımdan tutup iterek geri çekilmemi sağladı.

Karşımdakinin bir katil olduğunu, ya da kaçık bir psikopat olduğunu önemsemeden ona sarıldım. Çünkü bunu yaparsam bana sarılacağını biliyordum. Sadece birinin omuzlarında ağlamaya ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Bu kişinin Harry olması bile umurumda değildi.

Ellerimi sımsıkı beline dolamış ve yüzümü kemikli omzuna dayamıştım. "A-Alexis," Sesi şaşkındı. Belli ki bunu yapmamı beklememişti. Ellerini iki yanımda sallamaya son verip sarılışıma karşılık verdi. Gözlerimi kapattım ve sessizce hıçkırdım.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ve bu şekilde kalmamıza izin verdi. Sonra sessizliği jilet gibi keskin sesiy-le böldü. "Neden bu haldesin? Tanrım kim... Kim yaptı? Lütfen söyle bana... Gidip onu öldüreyim! Söyle!"

Başımı iki yana salladığımda beni kollarımdan yakalayıp bir kez daha vücutlarımızın temasını kopardı ve yüzüme baktı. "Bu gözyaşlarının sebebi kim? Tanrım çıldıracağım Alexis, söyle! Söyle ki hemen o kişiyi, ya da kişileri geberteyim!"

Beni sarstığında gözyaşlarım şiddetlendi. Gücsüz hissediyordum. Ve bir o kadar da aciz...

Onun bir katil olduğunu bir anlığına unutmak istemiştim. Kollarına sarılıp kendimi yalnız hissetmemek istemiştim. Fakat o böyle sözler söyleyerek beni daha kötü hissettirdiğinin farkında bile değildi. Onun için birini öldürmek bu kadar basit miydi? Bir insanın hayatı hakkında böyle kolayca konuşabiliyor muydu?

"Bu kadar kolay mı?" diye mırıldandım çatallaşan sesimi önemsemeden. Yüzüme odaklanan bakışları hafifçe kısıldı ve tek kaşı yavaşça havalandı. "Ne bu kadar kolay mı?" diye sordu meraklı bir edayla.

"Bir insanı hayatından etmek?" Sorumla birlikte gözleri iyice kısıldı ve kaşları çatıldı. "Söz konusu sensen, evet bu kadar kolay!" Bu saçmalıktı. Bu külliye saçmalıktı.

Yüzüme bağırarak söylediğinde başımı geriye çekip gözlerimi yumdum. "Bağırma..."

"Bağır mıyorum!" Bu sözlerinin aksine daha gür bir şekilde bağırıyordu.

“Okula gidip kendim öğrenmeden önce söyle bana Alexis, son kez soruyorum: Bunu sana kim yaptı?”

“Bu anlatamayacağım türden bir olay. Bu yüzden ispiyoncu gibi sana bir isim vermemi bekleme benden...” dedim zayıf bir sesle.

Bu sabah onun evindeyken Eric’ten gelen mesajları ona söylememiştim. Ondan bir şey gizlememi istemediğini biliyordum. Ama bazen bazı şeyler anlatılamazdı. Bu da o şeylerden sadece birisiydi.

Bununla kendim başa çıkmak zorundaydım.

“Peki, madem sen söylemiyorsun, ben öğrenmesini bilirim!” Hızla yanımdan geçerken saçlarım gelen rüzgâr karşısında geriye doğru uçuşunca içimden büyük bir ürperti geçti. Koşarak ona yetiştim ve kolundan çekerek durmasını sağladım. “Harry, lütfen bırak. Sadece gideyim,” dedim kuru bir sesle. Sıkıdığı dişleri ve gergin gözüken yüz hatları tamamıyla kasılmış, dudakları sinirinden düz bir çizgi halini almışlardı. Gözleri iri ve keskin bakarken, burnundan soluyarak yumruk yaptığı elini beni önemsemeden hızla parmaklarımın arasından kurtarıp okula ilerlemeye başladı. “Harry!” diye bağırdım arkasından. Bana aldırmadı ve yürümeye devam etti. Acilen bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Harry gerçekten Lucy’i öldürebilirdi!

“Lütfen...” diye fısıldadığımda o çoktan gözden kaybolmuştu bile. Harry’nin korkunç gür sesi kulaklarımda yankılandığında koşarak okula girdim. Koridordan geçtiğimde koridorun sonuna toplanan kalabalığı fark ettim. O tarafa doğru koşarak kalabalığı yardığında gördüklerime inanamadım. Harry Lucy’nin boğazından tutmuş duvara yaslamıştı. Lucy’i yavaşça havaya kaldırırken: “Hepiniz dağılın!” diyerek adeta kükrediğinde herkes usulca dağılmaya başladı. Tüm koridor çok geçmeden

boşaldığında Harry etrafa bakınmayı kesip Lucy'e döndürdü bakışlarını.

Şimdi Lucy tekti. Sadece üçümüz vardık. Çantası gibi yanında taşıdığı arkadaşları iki dakikada onu satmışlardı. Pislikler.

Harry'nin kolundan tutup bütün gücümle çektiğimde bırakması için büyük bir çaba sarf ediyordum. "Lanet olsun! Harry bırak!" diye kükrediğimde Lucy kıpkırmızı kesilmişti. Boğazını sıkıyordu! Onu boğuyordu! Tanrım! "Harry, lütfen bırak. Öldüreceksin..." diye feryat edercesine bağırduğimde ses tellerimin zedelendiğini hissettim. Ama buna aldırış etmeden zaten kavramış olduğum kolunu yeniden var gücümle çektim. Kolunu hızla kurtarıp ölümcül bakışlarını bir an olsun Lucy'den ayırmazken geri çekilmem için beni itti. Ama darbesi tam dudağımın kenarına isabet etmişti. Aldığım darbe başımda şimşekler çaktırıırken, dudaklarımın arasından büyük bir inilti yükseldi. Dengemi bulamadan yere yığıldığımda görüş alanım büyük bir hızla bulanıklaşırken önce ses, ardından görüntü silindi.

19. BÖLÜM

Dudaklarımı uyuşturan acıyla açtım gözlerimi. Burası benim odam değildi! Yine Harry'nin evindeydim, dün gece kaldığım misafir odasında...

Sol taraftaki tekli koltuktan ayağa kalkan birini gördüğümde ürktüm. Bu Harry'den başkası değildi. Koşarak yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. Başı önüne eğikti ve yüzü düşüktü. En son olanları hatırlarken gözlerim dehşetle aralandı. Lucy... Lucy'i öldürmüş müydü?!

"Onu... Öldürdün mü?" Bakışları, sorumla birlikte yavaşça yüzüme çevrildiğinde gözlerindeki üzüntüyü net bir şekilde görebilmiştim. Yattığım yatakta hızla doğruldum ve o an kalçamın sızısıyla dişlerimi sıkıp inledim. Doğru! Dün beni iterken parmakları yüzüme isabet etmişti. Yere fazla sert düşmüş olmalıydım. Hissettiğim acıların sebebi bu olmalıydı.

Düşüncelerimden sıyrılıp dudaklarımı inceleyen Harry'e odaklandım. "Onu öldürdün mü?!" diye tekrarladım, bu defa sesim daha keskin çıkmıştı. Genzimdeki yanma, önceden kalmaydı.

Başımı yavaşça iki yana salladığında tuttuğumu bile fark edemediğim nefesimi geri saldım. Vereceği olumlu yanıtı deli gibi korkmuştum.

“Seni iterken... Yanlışlıkla vurdum. Bu nasıl oldu bilmiyorum, o anda onu bıraktım. Çünkü sen... Benim için çok önemlisin,”

Kalçama bir iğne batırılıyormuş hissiyle yandığını önemsemeden yatakta biraz daha doğruldum ve histerik bir şekilde güldüm.

“Sen gerçekten de manyaksın,” dedim büyük bir cesaretle. Ardından yataktan fırlamak için hamle yaptım ama hızla beni bileklerimden yakaladı ve yatağa geri oturmamı sağladı. Parmakları arasındaki bileklerimi kurtarmak için deli gibi debelendim. “Bırak beni! Bırak!” Oturduğum yerde diretirken kalçam daha fazla sızladığı için gözlerimi sımsıkı kapatıp inledim.

“Çırpınmayı bırak Alexis, canın yanıyor işte!”

Haklı olmasından nefret ettim. Direnmeye son verip arkama yaslandım ve sabit kaldım.

Elleri hâlâ bileklerime saplanmış haldeydi. Bakışlarım gözlerine yükseldiği an şaşkınlıkla ona bakakaldım. Gözleri kıpkırmızı olmuş ve dolu dolu bakıyordu. Sanki dokunsam ağlayacak gibi duruyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, sesinden acı akıyordu. Dudakları tekrar aralandı ve yüzüne saplanan acı onu biraz duraksattı. Konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

“Böyle olsun istememiştim. Canını yakmak istememiştim,” Başı önüne düşerken burnunu çekti. Ağlamamak için kendini sıkıyordu. Tanrım, bir katil önümde duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu...

Ama bu hali ona yumuşamamı sağlamamalıydı. Hayır hayır! Kim bilir ne haldeydim! Bu hale onun yüzünden geldiğimi unutmamalıydım... Pamuk kalpli olmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Bileklerimi onun boş anından yararlanarak kolayca çe-

kip kurtardım parmakları arasından. Bu ani tavrım onu ürkütmüştü ama hemen toparlandı ve gözleri gözlerime yükselip yutkundu. Yeniden bana doğru uzanmaya yeltendiğinde elimi kaldırdım. "Bana dokunma!"

Biri yarasına tuz basıyormuş gibi yüzü acıyla büzüşürken bakışlarındaki çaresizlik nefes kesiciydi. "Dudağın..." diye başladı, kelimeleri birleştirmekte güçlük çekiyordu. "Dudağına ilaç..." Durup derin nefes çekti içine. Kelimeler ağzında büyüüyordu. "Dudağına ilaç sürmeme izin ver," Sonunda cümlesini tamamladığında bezgince gözlerimi devirdim.

"Lütfen," diye ısrar ettiğinde burnumdan derin bir nefes saldım. "Ne ilacı Harry? Ne ilacı? Tanrı aşkına! Ne ilacı!"

Harry sert çıkışımı hazmetmeye çalışırken ayağa fırladım ve aynanın önüne yürüdüm. Yaklaştıkça dudağımın kenarında oluşan kesik gibi görünen yara çarptı gözlerime. Bakışlarım o noktaya odaklanmıştı. O an beynime matkapla delikler açılıyormuş gibi hissettim. Bu da neydi? Tanrım bu şiş dudak... Bu yorgun yüz... Bu ben miydim?

Dudağımın kenarı hafifçe şişmeye başlamış ve yara kabarmıştı. Yaranın üstünde beyaz, parlak bir şey vardı. Bu ilaç mıydı? Harry mi sürmüştü? Yaradan kan akıyordu, kurumuştu. Kuvvetle muhtemel yakında kabuk bağlayacaktı.

Buna sebebiyet veren insanın tam arkamda, aynadaki yansıma bakiyor olduğunu görünce bütün kan beynime sıçradı. Sanki tetikteymişim ve onu gördüğüm an saldırıya geçmeye hazırmışım gibi çılgınca elime ne geçerse birkaç adım ötemde dikilen Harry'e fırlatmaya başladım.

Kolayca kaçarak atışlarımı ıskalamamı sağlarken, hızlıca yanıma yürüdü ve odasını mahvetmememe izin vermeden bileklerimden kavradı. "Tamam, sakın ol." diye

fısıldadı kulağımın hemen üzerine. Nefesini hissetmem daha çok delirmeme sebep olmuştu. Sertçe omuzlarından ittiğimde geriye doğru sendeledi. Bunu beklemediği için açık ve net olarak afalladığını görebiliyordum. Elimin altında duran masanın üzerinde bulduğum çerçeveyi elime alıp ona fırlattığımda bu defa kaçmadı ve çerçeve başının kenarına isabet etti, ardından yere çarpıp parçalara ayrıldı. Camlar etrafa saçılmıştı. Harry ise aldığı darbeye rağmen şaşırtıcı bir şekilde tepkisizdi. Öylece dikilmeye devam ediyordu. Bakışları bir an olsun benden ayrılmazken, bu kez isabet ettirdiğim atış için pişman olmuşum hemen. Başından alınına doğru sızan kanı fark ettiğimde içim yandı. Birine zarar vermişim. Hem de bile bile...

Durduğumu görünce aramızdaki ufak mesafeyi kolaylıkla kapattı ve tam önümde dikildi. Alnından aşağı sızan kan çenesine doğru iniyordu hızla.

"Tanrım! Neden kaçmadın ki?!" diye bağırdım tepineyerek. "Neden?"

Göğsünü yumrukladığımda tepkisiz kaldı ve sessizce önümde dikilmeye devam etti.

"Senin canın yandı, benim de yanması lazımdı. Bu şekilde suçluluğumu az da olsa yatıştırabileceğimi düşünmüştüm," diye konuştu ağır ağır. Gözlerimi yumup yumruğumu bir kez daha havaya kaldırıp göğsüne indirdim. "Aptal mısınız?"

Gözlerimin derinliklerine dalmayı sürdürürken sessizliğini korudu. "Başının kanadığının farkında mısınız?" diye sorduğumda dudaklarını büktü, ardından omzunu silkti.

"Şimdi... Dudağına ilaç sürebilir miyim?"

"Önce kendi yarana bakman daha iyi olabilir."

Normalde umurumda olduğundan söylemiyordum ama o yaraya yol açtığım için suçlu hissetmeden de ede-

miyordum.

“Ben iyiyim Alexis ve yaram da önemli değil. Dudağın daha fazla şişmeden şu ilacı tekrar sürmeme izin ver,” dedi yumuşak ve ısrarcı bir havayla.

“Çıldırılmış olmalısın!” Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Ardından geri dönüp komodinin üstündeki ilacı kutusundan çıkarıp yanıma geldi.

Parmağının ucuna bir miktar sıktı ve işaret parmağını bana doğru yaklaştırdı. Kaçmak yerine sabit durup sürmesine izin verdim.

Parmak ucu nazikçe dudağımın kenarına dokunduğu an hissettiğim acıyla gözlerimi sımsıkı kapatıp iki yanımda sallandırıdığım ellerimi yumruk yaptım.

İlacı dağıttıktan sonra parmağının baskısı geri çekildi. Dudağım cayır cayır yanarken gözlerimi açıp yüzüne bakarak: “Üfle!” diye bağırdım. Sesim acıdan dolayı boğuk çıkmıştı. “Ne?” İfadesizce yüzüme bakarken kaşlarımı çattım. “Çok yanıyor! Üfle!” diyerek bağırdığımda zaten yüzüme yakın olan yüzünü daha fazla yaklaştırdı. Nefesini kuvvetlice üfleyip geri çekildiğinde ağzım aralandı. “Üflemeyi bilmiyor musun?! Yanıyor!” dediğimde başını yeniden yüzüme yakınlaştıırıp derin nefes alarak üfledi, yeniden ve yeniden... Başını geri çekmeden dudağımdaki yaraya nefeslerini üflemeye devam ederken gözlerini gözlerime odakladı. “Oluyor mu?” Başımı sallayınca, gamzelerini görebileceğim bir şekilde tebessüm etti. Bu neredeyse içten sayılacak bir gülümsemeydi.

Hafifçe kendini geri çekerek: “Geçti mi?” diye sordu. Orman yeşili gözlerine öyle bir odaklanmıştım ki, sözlerinin zihnime yayıldığını bile geç fark ettim. Belli belirsiz başımı sallayarak onu onayladığımda dudağını ısırarak bir adım gerileyerek aramıza mesafe açtı. Elleri yavaşça bileklerimi kavrarken dudaklarını yaladı.

“Şimdi gidip uyu, tamam mı? Seni sabah hemen eve bırakacağım söz.”

Söylediklerini önemsemeden: “Kendi yarana bakmayacak mısın?” diye sordum kısık bir sesle.

“Sanmıyorum. Bence böyle kalmayı hak ediyorum,” Kaşlarımı çattım. Bu da ne demekti böyle? “Derdin ne senin? Ne saçmalıyorsun, çok fazla kan akıyor, farkında bile değilsin...”

“Farkındayım, ama mühim değil,” dedi umursamaz bir havayla. Onun bu umursamazlığı karşısında ağzım açık kaldı. “Tanrım! Sen gerçekten çıldırmışsın!”

Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bu da benim kendimi cezalandırma yöntemim diyelim,” diyerek odadan çıktı. Hızla harekete geçip peşinden koştum.

Kapıyı açıp onu koridorda yakaladım. “Kafayı mı yedin? Yarana müdahale etmen gerekiyor! Ciddi bir şey olabilir,”

Önüme geçerek onu durdurduğumda bakışları yüzüme indi ve yeniden bana gülümsedi. Bu diğerleri kadar içten değildi. “Bu dudağına sürdüğüm ilaç çok etkili. Güven bana yarın hiçbir acın kalmayacak, kavga ettiğim zamanlarda bu ilaç sayesinde yaralarım hemen geçer.” Konuyu hâlâ dönüp dolandırmaya devam ediyordu. “Şimdi odana gidip uyumalısın Alexis, geç oldu.”

Ellerimi belime koydum ve başımı hafifçe omzuma paralel gelecek şekilde eğip ona o şekilde bakmaya devam ettim. “Şaka mı yapıyorsun?”

Dudaklarını büzdü ve ellerini ceplerinden çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi. “Uykusuz kalmanı istemem”

Neden konuyu dönüp dolastırıp bana getiriyordu? Kendi sağlığı bu kadar mı önemsizdi onun için?

20. B Ö L Ü M

Harry gerçekten tuhaf biriydi. Onu çözebilmek neredeyse mümkün değildi. Tek derdi benmişim gibi davranması sinirimi bozmuştu. Ayrıca garip hissetmemi de sağlamıştı. Omuzlarımdan iterek beni misafir odasına geri getirmişti. Kapıyı kaparken peşinden gelirim beni odaya kilitleyeceğine dair kötü bir tehdit savurmuştu ve dahası beni korkutmayı da başarmıştı. Odadan çıkarken yarasını temizlemesini ısrarcı bir dilde belirtmiştim, ama kapıyı kapatarak cevap vermişti. Odun ya... Hayır yani, tehdit ettiği için peşinden de gidememiştim. Şimdi yatakta bir sağa, bir sola dönüyor düşüncelerimin yoğunluğunda boğulup savaş veriyordum.

Harry dudağımı istemeden bu hale getirmişti. Ama ben bile isteye çerçeveyi suratına fırlatmıştım ve olan olmuştu. Bu yüzden aslında ondan çok benim suçlu hissetmem gerekiyordu. Ah... Gerçekten bir gece daha burada geçirecektim... Yoksa burada kalmaya alışıyor muydum?

“Vurma...”

“Ne olursun baba...”

“Ben bir şey yapmadım, ne olur vurma bana.”

“Alexis, uyan. Uyan güzelim, yanındayım.”

Zihnime sızan boğuk sesin ardından vücudum sarsılmaya başladı. “Yapma, baba,” diye sıçrayarak uyanırken ona sıkıca sarıldım. Tanıdık kokusu burnuma dolarken kıvrıkcık saçları yanaklarımı gıdıklıyordu. Gözyaşlarım beyaz tişörtünü harap etmesine izin vermeden ondan ayrıldım.

Elleriyle yüzümü avuçladı ve alnıma kuş tüyü kadar hafif bir öpücük kondurdu. “Geçti güzelim, geçti. Sadece kâbus. Kâbus...” Bedenimin titrediğini o an anladım. Sakinleşmek için derin nefesler alırken ellerini yüzümden çekip bu kez bana kendisi sarıldı.

Dudaklarımın titremesini önlemek için birbirine bastırdım. O an anladım ki acısı da geçmiş. Kalçamdaki ağrı da hafiflemişti. Etrafıma bakındığımda dün gece dağıttığım ev toparlanmış, pencere kenarındaki cam kırıkları gitmişti.

Nefesim düzene girerken, hızlanan kalbim sakinleşmeye başlamıştı.

Saçlarımın arasından başımın üzerine bıraktığı minik öpücüklerin de sanırım sakinleşmemde büyük bir etkisi vardı. Belimdeki elleri kollarımı bulup yüzüme bakacağı mesafe kadar beni kendinden uzaklaştırdı. “İyi misin?” diye sorduğunda orman yeşili gözlerinin etrafındaki minik siyah noktaları izlerken başımı salladım.

“Dudağın?”

“Acımıyor,” dedim uykulu çıkan sesimle. Yüzüne tembel bir gülüş asıldı. “Çok sevindim.” Tebessüm etmeye çalıştım. O ne zamandan beri buradaydı? Yoksa ben uyuduktan sonra yanıma mı gelmişti? Yoksa yine benimle birlikte mi uyumuştum? Tanrım!

Hemen kendimi geri çekip kolları arasından kurtuldum.

"Ne zamandan beri buradasın?!" Ani ve sert çıkışım onu şaşırtsa da halime kıkırdadı. Ardından kolunu kaldırıp saatine göz attı. "Yaklaşık 15 dakika olmuş. Seni uyandırmak için gelmiştim aslında ama öyle güzel ve huzurlu uyuyordun kıyamadım. Sonra sayıklamaya başladın. Kâbus gördüğünü anlayınca da uyandırdım."

Rüyamda üvey babamı görmüştüm. Onun bana yaşattıkları hiçbir zaman hatırlamak istemeyeceğim türde şeylerdi...

"Bana anlatır mısın?"

Bu beni zorlayacağı için reddettim onu. "Zaten bulabilirim, hakkında çoğu şeyi bulduğum gibi. Ama ben senden dinlemek istiyorum. Hatırlamak mı istemiyorsun? Korkuyor musun? Yoksa çekiniyor musun? Hangisi?"

"Hepsi..." diye fısıldadığımda iç geçirdi. "Geçmişe geri dönmek istemiyorum, geçmişte kalmasına izin vermeliyim." Başını iki yana salladı. "Çok yanılıyorsun Alexis. Geçmişinle yüzleşemezsen bu kâbuslar gırtlığına yapışmaya devam edecek. Eminim ilk değildi bu. Geçmişinle yüzleşmek zorundasın. Korkuyor musun? Korkularını kendin yaratırsın. Buna sen neden olduğun gibi ancak yine sen engel olabilirsin. Çekiniyor musun? Geçmişinle yüzleştiğin an hiç çekinmeyeceksin, bana inan."

Çok doğru söylüyordu. Haklıydı. Fakat ben geçmişimle yüzleşmeye hazır mıydım? Hatırlamaya değer görmediğim anılarımı yeniden su yüzüne çıkarmaya katlanabilir miydim?

"Bunu atlatabileceğine inan Alexis, inanmazsan başaramazsın. Geçmişinle yüzleş, bu şekilde daha sağlam ve güçlü biri olacaksın, eminim. Hem de geçmişe gömmeye çalıştığın hiçbir anın olmayacak. Bu sayede ne korkacaksın, ne çekineceksin."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi yumup kendimi bu duruma hazırlamaya çalıştım. Cesaret bulduğum ilk anda anlatmaya başladım.

“Annem, babam demem gereken fakat dilimin bile varmadığı adamla evlenmeden önce hamile kalmış. Tabii o adam, bunu öğrendiğinde çılgına dönmüş, kabul etmek istememiş ve anneme haber vermeden çekip gitmiş. Annem çok üzölmüş, çok ağlamış. Ona ulaşmaya çalışmış ama hiçbir yerde onu bulamamış. Babama o kadar âşıkmiş ki... Evlenmeden ona sahip olmasına izin verecek kadar âşıkmiş hem de. Ama babam annemi yarı yolda bırakıp kaçmayı tercih etmiş. Sonra annem doktora gitmiş. Karnundaki bebeğini, yani beni aldırınak için yollar denemiş. Başaramayınca kürtaj için para biriktirmiş. Biliyor musun? Sırf beni düşürebilmek için merdivenlerden atmış kendini.” Gözlerime hücum eden yaşları göndermek için gözlerimi kapattım. Güçlü kalmak zorundaydım...

“O sıralarda görüştüğü üvey babam olacak o adam başkasından hamile kalmasına rağmen annemi kabul etmiş. Ve evlenmişler. Ve annemi bırakıp kaçıp giden adam annemin evlendiğini duyunca geri dönüp yalvarmış, pişman olduğunu söylemiş. Annem affetmemiş ama daha sonra kanına girmiş ve annemi bir şekilde ikna etmeyi başarmış. Üvey babam olacak adam da tüm bunları biliyor, içip içip eve sarhoş geliyor ve beni dövüyordu. Annem babam ile görüşmeye giderken o beni dövüyordu.”

Gözyaşlarımı daha fazla tutamamıştım. Gözlerimden yanağıma akıp süzülen bir damla yaşı sildiğimde yerini yenileri almıştı. “Başkaları mutluyken ben her gece ağlıyordum. Canımın acısından uyuyamıyordum... Ona ne oldu diye sorarsan... O öldü.”

“Nasıl öldü?” Sabahın sessizliğinde, kendi kendime konuştuğuma inandığım sırada sesi kulaklarıma çalındı.

“Trafik kazası... Annem ona boşanma davası açmıştı. O adamla evleneceğini duyduğunda delirmiş ve her zaman olduğu gibi içmiş. Arabasıyla eve dönerken trafik kazası geçirmiş ve oracıkta ölmüş. Annem bunun hakkında pek konuşmamıştı. Bildiklerim ancak bu kadar...”

“Biliyor musun? Annem benden hep özür diledi, beni yalnız bıraktığı için, onunla evlendiği için, beni koruyamadığı için. Hatta beni düşürmeye kalkıştığı günler için bile özür diledi. Defalarca. Onu affedebildim Harry. Annem... Ne kadar istemese bile beni doğuran kişi olduğu için, onun sütüyle beslendiğim için... Beni ne kadar sahiplenemese de bir annem var diyebildiğim için... Onu affettim. Ama baba demeye bile dilimin varmadığı adamı... Ona baba bile diyemiyorum. Çünkü o bana kızı gibi davranmadı. Beni doğmadan terk etti. Nasıl ona baba diyebilirdim ki? Affetmeyeceğim. Asla. Annemi bu hale getiren oydu. Her şeyin suçlusu oydu. Tamam annem de suçluydu ama annemin aklını çelen ve kıskırtan o adamdı. Eğer annemle evlenseydi, beni öğrendiğinde çekip gitmeseydi bunların hiçbirini yaşamayacaktım, yaşamayacaktık... “ Hıçkırıklarımla çoğalırken derin bir nefes aldım. “Bu yüzden Londra’ya taşındım. Onlar Manchester’dalar. Üvey... Gerçekten baba diyemiyorum. Bu çok zor... O adam ise kaza geçirip öldüğü için artık onun arkasından konuşmak istemiyorum, ama tabii ki bu ona olan nefretimi azaltmıyor...”

“Ben küçükken etrafımdaki arkadaşlarım babalarını överlerdi. Nasıl özenirdim biliyor musun? Benim de keşke babam böyle olsaydı derdim hep. Kızların hayatındaki ilk aşkı ve kral olarak gördükleri kişi babalarıdır. Ama benim değildi, hiç olmadı. Bu yüzden ben hep ileride beni koruyacak, bana sahip çıkacak ve beni çok sevip sayacak

bir erkek arkadaşım olsun istedim. Bulduğuma da inanmıştım. Ta ki sen karşıma çıkıp o kişiyi elimden alana kadar...”

Hızlıca öne atıldı ve bana sıkıca sarıldı. Çenesini omzuma dayadı ve derin bir nefes aldı. Ardından konuşmaya başladı.

“Evet... Ben kendimi düşündüm. Bencilce davrandım ve sizi ayırdım. Her ne kadar ikimiz için yaptığımı söylesem de bunu kendim için yaptığım apaçık ortada. Ama onu gerçekten sevdiğine inanmadım. Tüm kalbinle sevgini verebileceğine de inanmadım. Bu yüzden yaptım. Sana olan sevgim, sana olan ilgi ve alakam beni bunu yapmaya itti. Yaptım çünkü seni istedim. Benim olmanı istedim. Sadece beni görmeni, sadece bana bakmanı ve sadece benim yanımda olmanı istedim. Evet bu yüzden bencilim. Evet bu yüzden acımasız ve duygusuzum. Ama bu duygusuz adamın duygularını yeniden yeşerten tek kızsın sen. Bilmiyorsun. Bana neler yaptığını, nasıl hissetmemi sağladığını... Hiçbir şeyi bilmiyorsun, Alexis...”

Onun kollarından ayrıldığımda sözlerinin şaşkınlığını üstümden atmaya çalıştım. Ne demek istiyordu? Tüm bu söyledikleri de ne demek oluyordu? Ona ne yapıyordum? Nasıl hissetmesini sağlıyordum? Ağzımı açtığımda küçük bir el hareketiyle, engel oldu.

“Devam etmeme izin ver.”

Parmağını çektiğinde başımı belli belirsiz salladım.

“Şimdi tüm bu yaşadıklarını atlatmana yardımcı olabilmek için ben varım. Ben varım Alexis... Senin için buradayım. Beni görmek istiyor musun?” Gözleri dolmaya başladığında duraksayıp burukça gülümsedi ve sonra devam etti.

“Kalbini bana verirsen... Seni mutlu etmek ve o güzel yüzündeki gülümsemeni eksik etmemek için elimden

gelenin fazlasını yaparım. Sadece bana inan. Biliyorum, bu çok zor gibi geliyor. Beni katil olarak görüyorsun. Bu yüzden benden deli gibi korkuyorsun. Beni çılgın buluyorsun ve daha fazlası... Ama ben sana zarar vermem, vermeyeceğim de. Asla... Seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Sen istesen de istemesen de yanında olacağım. Ama Alexis... Seni korumam için bana yardım etmen gerekiyor. Arkamda kalmalısın. Arkamda olursan seni kolayca koruyabilirim. Uzanamayacağım kadar uzağıma gidersen... Bunu yapamam. Bu adamın kalbini çalıp kaçamazsın. Kalbimi almışsan, yanımda kalmalısın. Yanımda kalmak zorundasın,”

Neler söylüyordu böyle? Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. O... Gerçek anlamda bana aşık mıydı yani? Bir katil... Hayır, Harry... Harry bana duygularını mı açmıştı? Duyguları bu kadar saf ve temiz miydi? Aşk bu kadar masum ve özendirici miydi?

Sözlerini hazmetmekte zorluk çekiyordum. Gerçekten böyle bir şeyi beklemiyordum. O bana yardım etmişti. Geçmişle yüzleşmem konusunda beni ikna etmişti. Ve ben ona hiç çekinmeden anlatmışım. Ve gerçekten rahatlamışım. Ona inanmışım ve yapmışım. Başarmışım. Her şey ile yüzleşmişim. Dönmek istemediğim anılarımla yeniden gözümün önünden geçmesine izin vermiştim. Bu onun sayesindeydi.

Ama sonra... Böyle sözler söyleyerek ona teşekkür etmemi bile engellemişti. Tamam, Eddie ile beni ayırdığı için ona minnet borçlu olmam imkânsızdı elbette. Bu yüzden ondan hâlâ bir parça nefret ediyordum. Ama yine de bu yaptığı sayesinde ona borçlanmışım.

“Lütfen böyle şeyler söyleme.” Derken buldum kendimi. Gerçekten tuhaf hissetmişim. Ben onun kalbini çalmamışım. Hayatımda ilk defa bir erkek bana böyle

sözler sarf ediyordu, epey afallamıştım ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Emin olduğum tek bir şey vardı. Ben hiçbir zaman Harry'e umut vermemiştim. Hayatıma gireli 6 ay olmuştu. Çok fazla şey yaşamıştım. Yaşadıklarımın çoğunluğu onun yüzünden gerçekleşmişti. Bir katilin bu şekilde uzun süre peşime düşeceğini asla tahmin etmemiştim. Bu ilk başlarda bitmek bilmeyen kötü bir rüyaydı ama sonrasında yaşadıklarımın gerçek olduğunun farkına acı acı varmıştım.

Şimdi söyledikleriyle kafam hepten allak bullak olmuştu!

"Benden korkma Alexis."

Bir katilin böyle şeyler söylemesi gerçekten kafa bulandırıcıydı. Gözlerimin önünde birini öldürmüştü. Sonra Eddie'yi dövmüş, yetmezmiş gibi bizi ayırmıştı. Sonrasında Eric'i öldüresiye dövmüştü. En son ise Lucy'nin boğazını sıkarak onu öldürmeye kalkışmıştı...

Tüm bunları gözümle gören biri olarak ondan korkmamak düşüncesi komik geliyordu.

"Katil olduğum için benden korkuyorsun, değil mi?"

Bunu bu şekilde soracağı hiç aklıma gelmemişti. Afallasam da zar zor başımı sallayabilmeyi başardım.

"Geçmişini geri alamam ama gelecek için yapabileceğim bir şeyler olabilir. Benimle olursan, bundan sonra iyi biti olmaya çalışabilirim," Gelecekte bir katil olmayacağını mı söylüyordu şimdi bana?

Derin bir iç çekti. "Ne zannediyorsun Alexis? Her gün birini öldürdüğümü mü? Ben de normal insanlar gibiyim, normal insanların yaptığı şeyleri yapan, yemek yiyen, televizyon izleyen, uyuyan bir insanım..."

"Artık sana karşı hislerimi biliyorsun. Beni sevmeyi deneyemez misin? Sadece bir kereliğine? Biliyorum, bir anda bana kalbini açamazsın ya da aniden bana aşkını

veremezsin. Ama bana bir şans verirsen, her şeyi yaparım Alexis. Sadece ufacık bir şans. Herkes ikinci bir şans hak eder derler, fakat ben senden ikinci şans değil, ilk şans istiyorum. Sadece ilk ve tek şans...Her ne kadar hak etmesem de beni koşulsuz, nedensiz, sorgulamadan sevmeyi deneyemez misin?"

Kafamı karıştırdığı yetmiyormuş gibi bir de duygularımı karman çorman yapmıştı. Düşündükçe etrafımı dikenli teller sarıyordu sanki.

"Susma! Lanet olsun. Cevap ver, bana... Olumlu ya da olumsuz bir cevap ver!" diyerek tıslarken kendime gelmem için omuzlarımdan sarstı.

"B-ben... B-bilmiyorum." Dudaklarımdan zorlukla dökülmeyi başaran sözler bunlardan ibaret olunca Harry kaşlarını çatı. Bakışları sertleşmeye başlamıştı.

"Ufacık bir şans hak etmiyor muyum? Bunu bana çok mu görüyorsun?" Sesinden akan acı hücrelerime işlemişti sanki.

"Hayır... Ben sadece..."

"Ne Alexis? Sen sadece ne? Beni şans vermeye layık görmüyor musun?" Üstüme bu şekilde gelip beni sıkıştırdığının farkında mıydı?

"Hayır, öyle değil... Bana zaman vermen gerekiyor," Sözlerimle birlikte çatık kaşları indi ve gözleri irileşti. "Zamana mı ihtiyacın var? Uzun zamandır bekliyorum, ama biraz daha bekleyebilirim. Yeter ki olumlu bir yanıt ver,"

Yanıtımın olumlu olduğunu düşünmesini istemiyordum. Aslında ona umut vermek de istemiyordum fakat bu sözlerinden sonra onu reddedersem gerçekten üzgün ve suçlu hissedeceğimi biliyordum. Ya ona umut verdikten sonra da onu sevemezsem... O zaman da suçlu hissedecektim, çünkü onu kıracak, üzecektim.

“Seni sevmeyi denemezsem üzüleceksin. Seni sevmeyi denediğim halde başaramazsam daha çok üzüleceksin. Ben çok kararsızım...”

“Hala aklın Eddie denen o herifte değil mi? Bak, beni sevmeyi denersen sana onu unutturacağım. Gerçekten yapabilirim, inan bana Alexis. Sadece inan... Eddie seni bırakıp gitti, sana inanmak yerine seni terk etmeyi seçti. Sadece sen bunu görmek istemiyorsun. Ama Eddie seni bırakıp gitse de ben gitmeyeceğim Alexis. Ben her zaman senin yanında kalacağım, seni bırakmayacağım.”

Gözlerimde biriken gözyaşlarını silip yutkundum ve burnumu çektim. Başımı belli belirsiz salladım. Haklı olduğunu görmek sinirimi bozuyordu, fakat gerçekten de haklıydı... Eddie'ye anlatmaya çalışmıştım, ama o benden zaman istediğini söylemişti. Lakin onu ne zaman görsem yolunu değiştiriyor, karşı karşıya kaldığımız zaman beni görmezden gelip yanımdan beni tanımıyormuş gibi geçip gidiyor, üstelik başka kızlarla birlikte oluyordu...

Bir katilin değişeceğine inanmak çok mu saf bir düşünceydi?

Herkes bir şansı hak ederdi... Sanırım cevabım belliydi.

“Tamam, sana şans veriyorum Harry.”

Cevabım yüzünün şokla çarpılmasına sebep olurken büyük bir kahkaha patlattı. Ellerini birbirine çarpıp oturduğu yatakta zıpladı. Yetmezmiş gibi ayağa kalkıp odanın etrafında heyecanla turlamaya başladı.

“İnanamıyorum, ciddisin değil mi?” dedi sonunda durduğunda. Tam önümde dikiliyordu. Elleriyle ensesini ovalıyordu ve aldığı derin nefesler sayesinde göğsü hızla kalkıp iniyordu.

Sonra gözlerini kapadı. Onu şaşkınca izliyordum.

Yüzüne kapattığı ellerini indirdi ve hemen yanıma

geri oturdu. Omuzlarımı tuttu ve bana genişçe, gamzeli bir gülüş sundu. "Seni kendime aşık edeceğim, o herifi unutmamı ve tamamen bana yönelmeni sağlayacağım, söz veriyorum, hem de erkek sözü." Bu kadar kendinden emin konuşması şaşırtıcıydı.

"Teşekkür ederim, bana şans tanıdığın için teşekkür ederim," Elleriyle yüzümü kavradı ve gözlerimin içine bakarken yavaşça dudaklarıma eğildi. Dudaklarımız birleştğinde gözlerimi yumdum. Yarama dikkat ederek sanki kırılgan bir varlıkmişim gibi narin bir şekilde öptü. Uzun ve nazik bir öpücüktü bu.

Başını geriye çekip dudaklarımızı ayırdı ve alnını alnıma yasladı. Burunlarımız birbirine değerken nefesi dudaklarımı delip geçiyordu. "Teşekkür ederim," dedi yeniden, fısıltıyla.

"Artık sen, sadece bana aitsin..." diye konuştu gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadan. "Sadece benim-sin," diye devam etti ve burnuma hızlı ve kaçamak bir öpücük kondurup geri çekildi.

Karnımdan yükselen guruldama utancımı doruklara taşıırken Harry halime gülerek geri çekilip alınlarımızı ayırdı.

"Acıkmış olmalısın, ah üzgünüm... Hemen senin için kahvaltı hazırlayacağım."

21. BÖLÜM

Harry ile uzun mu uzun bir kahvaltı yaptıktan sonra yanında kalmam ve birlikte vakit geçirmemiz için ısrar etmişti. Bugün hava yağmurlu olduğu için dışarı çıkmak yerine evde oturup bir şeyler izleyelim demişti. Ona şans verdiğim için daha fazla vakit geçirmemiz gerektiğini biliyordum. Bunu yaptığım için umarım pişman olmazdım.

Günlerden cumartesiydi ve Harry pazar günü de benimle buluşmak istediğini söylemişti. Ama sınavlarım yaklaştığı için çalışmam gerektiğini söyleyerek onu tatlı bir dille reddetmiştim. Bu yüzden birkaç saat fazladan kalacaktım.

“Ne tür bir şey izlemek istersin?” diye sorduğunda onunla birlikte bir aşk hikayesi izleyemeyeceğimi bildiğim için düşünmeden seçimimi komediden yana yapmıştım.

İlk seçim hakkı benimdi, ikinci ise onun olacaktı. Yani iki film birden izleyecektik. Bu yüzden izlemek istediğim fakat bir türlü fırsat bulup izleyemediğim Kore filmi ‘Twenty’i izlemek istediğimi belirttim.

Hemen bilgisayardan açıp plazma üzerinden bağlantı kurdu ve koşarak yanıma oturdu.

“Umarım güzeldir,” diye mırıldandığında dudaklarımı büktüm. “Güzel olduğuna dair bilgiler edindim arkadaşlarımdan. Zaten Kim Woo Bin oynuyor, bu yüzden direkt güzel etiketini yapıştırabilirsin,”

Sözlerimle birlikte kaşları çatıldı. “Kim Woo Bin’de kimmiş? Benden yakışıklı mı?” diye soruları sıraladı oldukça uçarı bir havayla. İşaret parmağımı burnuna bastırdım. “Kore’yi sevdiğine emin misin sen?” Parmağımı indirecekken yakalayıp parmak ucuma ufak bir öpücük kondurduğunda gıdıklandığımı hissederek elimi çektim.

Kore severlerin hepsi Kim Woo Bin’i tanırdı ve kendisi yakışıklılığıyla bilinirdi.

“O kadar mı meşhur?” Tek kaşını kaldırdığında başımı salladım. “Gerçekten büyük bir kayıpmış seninki,” dedim onu kınarcasına, ama sesim daha çok alay doluydu. “Şimdi tanıyacaksın.”

Gülmekten karnıma ağırlar girmişti. Tanrım inanamıyordum! Kim Woo Bin... Bizim her zaman kavga ve sorun çıkaran adam, bu filmde dayak yemişti. Ama hakkını vermeli, farklı bir rolde oynamayı da başarmıştı.

Tabii birde bu filmde çok çapkın biriydi, arkadaşlarına bir kızı nasıl yatağa atabileceğine dair taktikler vermeye çalışırken kendimi yerin dibine giriyormuş gibi hissetmiştim. O sahnelerde. Tanrı aşkına yanımda bir erkek vardı... Neyse ki bana bakmamış ve yüzünde ufak bir tebessümle izlemeye devam etmişti. Eğer bana bakmış olsaydı, kesinlikle tuvalete gidiyorum bahanesiyle tüyüp, utancım geçene kadar orada kalacağıma emindim.

Film bitince “Beğendin mi?” diye sordum. Filmde Kim Woo Bin ilk çıktığı an ‘Bu oooo!’ diye bağırmıştım.

İncelemiş, incelemiş ve gülmüştü. "Kesinlikle ben daha yakışıklıyım," diye kendini beğenmiş bir şekilde homurdandığında gözlerimi devirmiştım. Ukala şey ne olacak...

Harry ile film hakkında biraz daha konuştuktan sonra korumalarını gönderdiği için bahçeyi temizleme işinin kendisine kaldığını söylemiş ve bahçeye çıkmıştı. Ona yardım etmek istemiştım, çünkü çim biçme makinesiyle bahçeyi turlamayı seviyordum. Harry bu konuda hevesli olduğum için çok mutlu olmuştu.

Bahçeyi süpürüp temizledikten sonra, çimleri biçmiş-tik. Bana verdiği bol bahçıvan tulumunu her dakika düzeltmek zorunda kalıyor olmam onu çok güldürüyordu.

Çiçekleri ve çimleri sularken bana daha fazla gülmesine katlanamadım ve hortumu ona tutup ıslatmaya başladım. Elleriyle yüzünü kapatıp arkasını dönerken attığı çığlık beni kahkahalara boğmuştu. Neredeyse dizlerimin üzerine düşecek kadar çok güldüğüm sırada bu halimden faydalanarak onu daha fazla ıslatmama rağmen aldırış etmedi yanıma koştu ve hortumu elimden kaptı. "Demek beni ıslatırsın,"

Hortumu üstüme çevirip beni ıslatmaya başladığında çığlık atarak arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Harry de peşimden koştu ve beni ikinci adımında yakaladı. Islak çimlerden dolayı ayağım kayınca düşecek gibi oldum. Ama hızla belimden tutarak düşmeme izin vermediğinde elindeki hortumu yavaşça indirdi. O beni tutmak için hafifçe öne doğru eğilmişti ve bense belim geriye doğrulmuş bir vaziyette koluna yaslanıyordum. Yüzlerimizin bu konumda birbirine daha yakın olması onu duraksatmıştı. Yeşil gözleri yüzümün her bir karesini dikkatle inceledi.

Tam dudaklarıma doğru eğilecekken, uzanıp elindeki hortumu çekip aldım. Ama bu sefer ayağımın altında ki toprak tamamen kaymıştı. Tutunmak için Harry'nin yakalarına yapışırken, elimdeki hortumdan fışkıran su Harry'nin yüzüne isabet etti. Bu yüzden bu defa beni tutamadı. Yere kapaklandım, fakat onu da beraberimde çekmiştim.

İkimiz de yere kapaklanırken kaburgalarımdeki ağırlık nefesimi kesmişti. Hortum parmaklarımın arasından sıyrılarak toprağa düştüğünde Harry rahatlamış gibi elinin tersiyle yüzünü sildi. "Bir litre su yuttum," dedi alaycı bir şekilde. Ardından bakışları gözlerime yöneldiğinde içinde bulunduğumuz durumun yeni farkına varıyormuş gibi ağzı bir karış aralandı. Ellerini iki yanıma yaslayıp daha fazla ağırlığı altında ezilmeme izin vermediğinde rahat bir nefes alabilmişim.

"Sanırım bağır saklarım sırtıma yapıştı," dediğimde gözlerini kapatıp kahkaha attı. Ona eşlik edip üstümden kalkması için göğsüne bastırıp ittim.

Harry ile bahçedeki işlerimizi bitirdikten sonra duş almam için beni ikna etmeye çalışmıştı. Sırılsıklam olmuşum ve yeni giysilere ihtiyacım vardı. Bana kendi kıyafetlerinden vermişti ama... Bir erkeğin kıyafetlerini giymediğim gibi bir erkeğin evinde duş da almamıştım daha önce. Aslında bunların arasında daha önce hiçbir erkeğin evinde kalmadığım da vardı, fakat o listeden silineli çok olmuştu.

Elime bir havlu tutuşturup beni daha önce kaldığım odanın banyosuna doğru ittirdiğinde itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ama o parmağını dudaklarıma yerleştirip beni susturunca daha fazla direnemedim. "Te-

mizlenmeye ihtiyacın var küçük hanım. Hem neden bu kadar inatçısın ki? Bir kere de karşı çıkmadan kolayca kabul etsen söylediklerimi?" Kaşlarımı çatıp gözlerimi gözlerine yükselttim. "Bana öyle bakma, deniz gözlerinde bir kez daha boğulmak istemiyorum,"

Ona anlamadığımı söyleyen bakışlarıma karşılık olarak iç çekti. "Alexis ne için endişeleniyorsun? Banyo da küvet de temiz. Bu odayı senin dışında kimse kullanmıyor. İçeri girmemden mi endişeleniyorsun? O zaman banyo kapını kilitte, seni dikizlemeyeceğim merak etme. Odada bile olmayacağım ben! Kendi odamın banyosunu kullanacağım."

Kurnazca gülümsedim. "O zaman seni dışarı alalım Harry. Harry..." Soy ismini bilmiyordum. Tanrım soyadını bile bilmediğim gizemli bir erkeğin evindeydim. Üstelik bu adam katildi ve ben bu adama bir şans vereceğimi söylemiştim.

"Blackwort, Harry Blackworth." Boğuk aksanı beni düşüncelerimden ayırırken düş almaktan vazgeçmiştim. Benim bu evde olmam bile hataydı, ona şans vermem de. En başında reddedecektim. Üzülecek olmasını düşünmemeliydim. Bu kadar yufka kalpli olmamalıydım...

"Bir şey mi oldu?" Bakışlarımı yerden ayırmadan başımı iki yana salladım. Ama Harry hemen parmak ucuyla çenemden tutup başımı kaldırmamı ve ona bakmamı sağladı. "Ne oldu? Ne düşünüyorsun?"

"Hata mı yapıyorum?" diye mırıldandım gözlerine bakarak. "Senin hakkında hiçbir şey bilmeden sana bir şans verip burada seninle kalıp vakit geçirerek hata mı yapıyorum?"

Sözlerim onun canını yakmış gibi, anında yüzü düştü ve gözleri doldu. Kirpiklerini kırıştırarak burnundan derin bir nefes aldı. "Yoksa... Pişman mı oluyorsun?" Sözleri

toparlayıp cümleyi tamamlamakta güçlük çekmişti. “Ben soyadını bile bilmiyordum, az önceye kadar... Sana inanmalı mıyım? Sana güvenmeli miyim? Bilemiyorum...”

Bu benim yaptığım aptallıktı. O anki sözlerine kanıp bir anlığına düşüncesizce davranmamdan kaynaklanan, sonuçlarının neler doğuracağını bilmeden kabul ettiğim bir saçmalıktı.

“Geçmişim hakkında bir şey yapamayacağımı söylemiştim. Ben geleceğimiz için çabalayacağım. Pişman olduğun için üzgünüm. Sadece benden vazgeçme Alexis. Lütfen. Güvenini boşa çıkarmayacağım. Senden tek istediğim bu; benden vazgeçme,”

Bu sözleri söyledikten sonra odadan çıktığında odanın ortasında öylece kalakalmıştım. Onu kırmıştım, öyle değil mi?

Duygularım ve düşüncelerim ne yönde ve ne şekilde hareket edeceğini bilemez olmuştu. Öyle karışıkım ki, düşünmekten yorulmuş ve sıkılmıştım.

Gidip odanın kapısını kilitledim. Ardından banyoya girdim ve banyo kapısını da kilitledim.

Sanırım tüm düşüncelerin suyun içine karışıp akıp gitmesine ihtiyacım vardı.

Çoktan hava kararmış, akşam olmuştu. Harry eve pizza sipariş etmişti. Kalorileri mideye indirdikten sonra yine televizyonun karşısına geçip film izlemeye hazırlandık. Bu defa Harry’nin seçtiği bir filmi izleyecektik. Ve daha sonra Harry beni evime bırakacaktı. Bu şekilde anlaşmıştık.

Duş aldıktan sonra Harry’nin kıyafetlerini giyince

kendimi çok rahatsız hissetmiştim. Ama Harry'nin o tatlı tavırları benim utancımı yavaş yavaş yok etmişti. Saatler sonrasında alışmıştım, fakat buna rağmen kıyafetlerim kuruduğu için onları üzerime geri giymeyi tercih etmiştim. Kıyafetleri çıkardıktan sonra geri döndüğümde Harry: "Keşke her gün, her saat burada olsan ve benim kıyafetlerimle dolaşıp evimi şenlendirsen..." demişti. Bu sözleri, hâlâ düşünce yağmurumda çalkalanıyordu. Üstelik duş alırken, düşünmeyi bırakacağımı kendime tembihlediğim halde...

Harry, 'No One Lives' adındaki korku filmini açmıştı. Korku filmi izlemek zorunda mıyız diye sorduğum da bu da benim seçimim diyerek beni susturmuştu.

"Çok mu korkunç? Konusu ne? İzlemeden önce oku..."

Hemen arama motorundan açıp okumaya başladı. "Vahşi bir katil, tatil yapan bir grup öğrenciyi gözüne kestirir. Gençlerden sadece biri, katilin elinden sağ kurtulmayı başarmıştır. Emma hayatta kalmayı ve saklanmayı bir şekilde başarır. Tam her şeyin bittiğini sandığı anda ise hırsız bir otoyol çetesi tarafından kaçırılır. Parası için kaçırıldığını sanan Emma'nın hayatı tehlike altındadır. Katilin geride kimseyi bırakmaya niyeti yoktur."

Katil mi? Tanrım resmen beni mi sınırıyordu bu çocuk böyle? Bir katille oturmuş katil filmi mi izleyecektim şimdi ben? Bu şaka mıydı?!

Tam itiraz etmek için ağzımı aralamıştım ki, bir anda tüm ışıklar söndü ve etraf zifiri karanlığa büründüğünde boyumdan büyük bir çılgılık attım.

"Korkma! Alexis buradayım. Sanırım elektrikler kesildi," diyerek mırıldandığında, korkuyla ellerimi boynuna doladım. Dışarıdan birtakım sesler geliyordu ve ben delicesine korkuyordum.

“O lanet katil bizi de mi öldürmeye geldi yoksa?” De-diğim üzerine kahkahalara boğulurken, iki el beni kendi-ne doğru çekti. Tam çığlık atmak için ağzımı aralamışken Harry’nin tanıdık kokusu sayesinde beni çeken ellerin sahibinin o olduğunu anlamıştım.

“Komik mi? Komik mi ha? Dışarıdaki sesleri duymu-yor musun?!” diyerek sesimi yükselttiğimde karanlıkta göremediğim yüzüne rağmen bana baktığını hissedebi-liyordum. Nefesi yüzümü sıyırıyordu. Halimle alay edip keyifle kıkırdamaya devam etti. Elimi kaldırıp önümde bulunan vücudunun herhangi bir yerine vurdum. Sanı-rım omzuna vurmuştum.

“Ahh, acıdı,” diyerek fısıldadı kulağıma doğru. Bir anda onun sesini kulağımın dibinde duyunca tepinerek sıçradım. “Bunu bir daha yapma!” diyerek ciyakladım. Hâlâ duymaya devam ettiğim tuhaf sesler üzerine kor-kuyla yerimde kıpırdandım.

“Harry?”

“Şşt,” diyerek beni susturdu. Bahçeden kopan gürül-tüyle güçlü bir çığlık attım. Sanırım bir şey devrilmişti. Elini hızla ağzıma götürüp çığlığımın devamını içime hapsetti.

Elini yavaşça çekmeden hemen önce kulağıma fısılda-dı. “Elimi çektiğimde bağırmayacaksın. Sakin ol tamam mı?” Elini yavaşça ağzımdan çekti. Ve ayağa kalkmak için beni usulca kendi bedeninden ayırırken onu durdurdum. “Nereye gidiyorsun?”

“Hemen bakıp geri döneceğim,” dedi sessiz bir şekil-de.

“Gitme.”

“Elimi çabuk tutacağım güzelim, sadece burada bek-” Sözlerini itinayla bölen bahçeden gelen patırtı olmuştu. “Adamları göndermekte hata yaptım sanırım,” diye ho-

murdandığında yumruk yaptığım elimi başıma vurdum. “Bir kişi bile bırakmadın mı yani? Tanrım, sana inanamıyorum Harry!”

Derin bir iç çekti. “Ben tamamen normal bir randevu için... Yalnız kalmamız gerektiğini düşünmüştüm.”

Bu konuda haklıydı. O zaman asla rahat edemezdim sanırım.

“Tamam, ama kapıyı kilitleyip oturamaz mıyız? Sonra arıza bildirirsin, hatta korumalarını ararsın onlar kontrol ederler? Olmaz mı?”

“Alexis, seni kendim de koruyabilirim. Güven bana.” Sözlerini işittiğim an yüzüne ‘Delirdin mi?’ diye bağır-mak istesem de kendimi tuttum.

“Harry, dışarıda biri var ve ben senin gidip beni bu-rada yalnız bırakmanı istemiyorum,” dedim kaygı dolu bir sesle.

“Belki de sadece kedilerdir, bakmadan bilemem değil mi? Hemen bakıp döneceğim. Söz.”

“Hayır.” diyerek itiraz ettim. Tanrı aşkına hangi kedi bu kadar yüksek sesli gürültüye sebep olabiliirdi ki?

“Alexis, kapıyı kapatacağım. Kimse eve giremez, alarm var tamam mı? Alarm çalarsa koşarak eve geleceğim ve seni kurtaracağım. Sana bir şey olmayacak, içini ferah tut ve sakın kal,”

İtiraz etmek istesem de benden önce davranarak söyleyeceklerimi ağzıma tıktı. “Burada kal ve sakın bir yere kıpırdama.” Yanağıma güven dolu bir öpücük bırakmak istemiş olsa da benim içim kuşkuyla doluydu. Bu saatte bu denli gürültü hiç hayra alamet değildi. Belki de –lüt-fen, lütfen, lütfen- söylediği gibi bir kediden ibaretti tüm bu seslerin kaynağı.

Harry telefonunun ışığı yardımıyla salondan çıktı ve çok geçmeden sokak kapısının açılıp kapanma sesi geldi.

Oturduğum yerde duramadan ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Ayağımı koltuğun kenarına vurduğumda dişlerimin arasından inledim. Ah gitti serçe parmağım!

Koltuğun üstüne düşüp, parmağımın sızısı geçsin diye ovaladım. Sonra pencerenin önündeki koltuğa oturduğumu fark edip koltukta dönerek pencereden dışarı baktım. Bahçede kimse yoktu. Harry neredeydi?

Kapı kapanma sesinin ardından yerimden sıçrayarak koltuğun tepesinde dönerek sırtımı geriye yasladım. Gözlerimi kısıarak, salonun kapısının girişine baktım. Bir gölge oluştu.

“H-Harry?” diye kekeleyerek mırıldandım. “Harry, sen misin?” diyerek sordum, sesimin çatlak çıkmasına engel olamamıştım.

Gölge bana doğru yaklaşıırken, önümde oluşturduğu karanlıkla yutkundum.

“H-Harry, cevap ver! Sensin biliyorum!” diyerek sesi mi yükselttim.

Yine cevap alamamıştım. Ah hadi ama şaka mı bu?!

“Harry, bak bu bu bir şakaysa, hiç komik değilsin anladın mı?” Artık, fazla yakınımnda olan gölge karşısında korkudan nefesimi tutmuştum. Bir adım daha yaklaştığında ayın ışığı yüzüne vurdu. Harry! Lanet olasıca!

Hızla üstüme koştı ve büyük bir hızla koltuğa atladı.

Olanca gücümle yumruklarımı savurdum. Ödümü koparmıştı! “Kalbime indirmek gibi bir amacın vardıysa, başarılı olmak üzereydin!” diyerek soludum sinirle. Keyifle kıkırdadı. “Sadece nasıl tepki vereceğini merak ettim,” Hah! Nasıl tepki vereceğimi merak etmişmiş! Bak sen! “Çok komik!!!” diye bağırdım öfkeyle. Hâlâ gülerken omzuna bir tane daha geçirdim.

“Dışarıda biri var mıydı?”

“Hayır,” diye cevapladı beni. “Kimse yoktu, muhte-

melen söylediğim gibi kediymi. Verandadaki sandalyeleri devirmiş,”

Tanrı aşkına nasıl bir kediymi bu böyle?

Elektrikler gelince filmi izlemiştik. Harry ağır tepkilerimden dolayı korku filmi yerine başka bir film açmıştı ama filmin yarısında uykuya dalmıştı.

Saat gece yarısına gelmek üzere olduğu için daha sonra devam ederiz diye düşündüm. Önce televizyonu, ardından bilgisayarı kapattım. Yanına geri dönüp yavaşça omzundan dürtükledim.

“Harry,” Yeniden omzundan dürtükledim.

“Şşhh, Harry?” Ses yok.

“Harry, uyan?” Hâlâ ses yok.

“Ya uyansana be!” Kıpırdamıyor. Bu nasıl ağır bir uykuydu böyle Tanrı aşkına? Ne uykusuna yatmıştı bu çocuk böyle? Anlaşılan kibar şekilde uyandırmaya çalışmak işe yaramayacaktı.

“Harry, hemen şimdi uyanmazsan seni paralayacağım!” dedim tehditkâr bir sesle. Ama tepki vermeden uyumaya devam ettiğinde derin bir nefes alıp parmaklarımı ktırdattım. Eh benden günah gitti.

İki elimle omuzlarını kavradım ve kendimi de sarsacak şekilde onu salladım. Hâlâ uyumaya devam mı ediyor? Aman Tanrım! Yoksa öldü mü??

“Öldün mü?”

“Harry, eğer uyanmazsan öldüğünün karusına varırım.” Dürtmeye devam ettiğim halde hâlâ tepki vermiyordu.

“Nefes alıyorsun! Göğsün kalkıp iniyor! O zaman benimle kafa buluyorsun. Tamam, eğer gözlerini açmazsan gidiyorum.”

“Bak gidiyorum.” Yok yok bu çocuk öldü... Öldüyse nasıl nefes alıyor o zaman? Ah tanrım!

“Harry! Buz gibi suyu kafandan aşağı dökmemi mi istiyorsun!” diye soludum isyankâr bir şekilde.

“Tamam ya tamam! Gidiyorum! Gidiyorum ben. Gidiyorum işte. Gidiyorum bana ne.” Elimi dürttüğüm omzundan çekerek ayağa fırladım. Arkamı döndüğüm an bileğimi kavrayan sıcak bir el hissetmemle geri çekilip, üstüne düşmem bir olmuştu.

“Neden uykumu bölmek yerine yanıma kıvrılıp uymadın ki?” Ah bir dakika, uykumu bölmek mi dedi o? Gerçekten uyuyor muydu yani? O kadar bağırmama, sarsmama ayılar bile kış uykusundan uyanırdı yahu!

22. BÖLÜM

Harry pazartesi günü evime gelip beni okuluma bırakmıştı. Çıkışta beni bir yere götüreceğine dair bir şeyler söyleyip gitmişti. Ona sınavlarımın başlayacağından bahsetmiş olmama rağmen, "Pazar günü çalıştın ya, yeter o kadar. Bugün çalışma," cevabını vermişti. Gerçekten şaka gibi biriydi...

Emily ile dersin sonuna doğru defterinden bir kâğıt yırtıp bir şeyler yazdı ve bana uzattı. "Şu Eric denilen velle yine okulunu değiştirmiş."

Bunu görünce ağızım açık kaldı. Emily okulda dönen Lucy olayından sonra benim başımın etini yiyerek Harry hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı. Kendim de bilmediğim için ona anlatabilmem mümkün olmamıştı tabii. Sadece benimle ilgilendiğine dair birkaç bir şey atıp tutmuş ve geçiştirmiştim işte.

Tabii Emily'nin göbek adı detaycı ve dedikoducu olduğu için bu kısa cevaplar onu pek tatmin etmemişti.

"Gittiğine emin misin?" diye yazdım ve kâğıdı geri uzattım. Sorumu okuyup sırtı cevap yazıp elime tutuşturdu.

"Ben ne zaman yanıldım? Okul çalkalanıyor bu konu hakkında. Ama tabii senin daha yeni duymam hiç şaşırtıcı

değil. Her dakika kütüphanede inek gibi çalışıyorsun :P ”

Oflayıp kâğıdı avcumun arasında buruşturdum ve çantamın derinliklerine gönderirken ona bezgin bir bakış attım.

Bu bakış ‘tamam yeter sus ve beni rahatsız etme, dersi dinleyeceğim,’ bakışıydı.

Harry beni bir çiftlik evine getirdiğinde şaşırmıştım. Doğrusu sadece yemeğe gideceğimizi zannetmiştim.

Şimdi çiftlik evinin karşısındaki oturmuş, ay ışığı vuran gölün görkemli güzelliğini izliyorduk.

“Burayı beğendin mi?” Sessizliği bir bıçak gibi böldüğünde, bakışlarımı gölün ihtişamından çekip yüzüne çevirdim. Gözlerimiz çakıştığında midemin derinliklerinde bir hareketlenme hissettim. Gözleri... Gözleri o kadar güzel parlıyorlardı ki... Sanki yalnız kalmış aya eşlik eden bir yıldız gibi berrak, ışıltılı ve derindi.

Bakışlarının etkisinden çıkıp başımı yeniden göle çevirirken başımı salladım.

“Burası benim özel yerim. Yıllar önce yapıldı. Hatta bizzat benim emeğim de vardır üzerinde. Her geldiğimde burada oturur ve düşünürüm. Her defasında binlerce şey... Fakat bugün... Bugün sadece sen varsın.”

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım ve temiz havayı içime çektim derince. “Burada yüzmek isterdim.”

“Ne duruyorsun?” dediğinde başımı çevirip, tek kaşımı kaldırarak baktım. “Martın son haftasındayız.”

Omzunu umursamaz bir tavırla silkti. “Doğru, gece bir kız göle tek başına asla giremez.”

Kaşlarımı çattım. “Ben girerim de, hava biraz ısınmalı...”

Tabii ki bu bahaneydi. Gecenin bir yarısı balıkların ti reştirildiği o göle girmeye cesaretim yoktu.

“Kesin öyledir, yoksa hiç korkmazsın sen.” Sesindek iğneleme sinirlerime dokunurken uzanıp omzuna vurdum. “Niye korkacakmışım? Korkmuyorum tabi.”

“O zaman girebilirsin.”

“Girerim.” Duraksayıp gözlerimi kararlılıkla kıstım “Beni gaza mı getiriyorsun sen?”

Ellerini iki yana açıp dudaklarını büktüğünde dişleri mi gıcırdattım. “Bu göle girerim, ama üşürüm. Tek sorur bu.”

Başını sallarken, “Hehe, eminim öyledir,” dediğinde öfkeyle ayağa fırladım. “Göle girersem ne yapacaksın?”

Bu sözlerim onu cezbetmiş gibi işaret parmağını çenesine dayadı “Seni omuzlarımda taşıyım ve o şekilde eve kadar koşarım. Ama benim evime.”

Teklifiyle yüzümü buruşturdum. “Bu nasıl bir teklif böyle? Derdin beni hasta etmek mi senin?”

“Tamam, o zaman... Sana ateşli bir öpücük veririm?” Gözlerimi kıstım. “Benimle kafa bulmayı kes!”

“Tamam, tamam. Sen ne istersin? Söyle bana, onu yapacağım.”

“Benimle birlikte göle gireceksin!”

Harry kahkaha attı. “O zaman şöyle yapalım, önce sen gir, senin ardından ben gireceğim.”

“Pekâlâ.”

Ceketimi çıkarttığımda, “Bence pantolonunu da çıkarmalısın,” dedi ardından. “Susar mısın? Onu çıkarmayacağım...”

Dudaklarını büktüğünde güldüm ve hiç beklemeden göle atladım. Soğuk su vücuduma ani şekilde işlerken kısa bir şoka girsem de yüzerek kendime geldim.

“Başlayalım o zaman, 5 dakika kalacaksın.” Başımı onu onaylarcasına salladım.

“Birazdan piranhalar gelip seni yiyecekler Alexis,” diyerek kıkırdadı. Şuna bak sen! Aklınca şaka yapıyor. Gözlerimi sabır diler gibi kapadığımda titrediğimi fark ettim. Dişlerim birbirine çarparken yüzmeye başlayacağım sırada vücuduma çarpan balıkları hissettiğim an çığlık attım. Balıklar sertçe vücuduma çarparak sürünürken çıkabilmek için harekete geçtim. Ama beni durdurdu. “5 dakika dolmadı daha! Ne o bu kadar çabuk mu pes ediyorsun yoksa?”

“H-Harry, b-bunlar beni yiyecekler,” diye bağırdım korkuyla. Kahkaha atarak ellerini birbirine vurdu. Kıvırcıkları alnına düşerken yanağında ki çukurlar ‘ben buradayım’ dercesine boy gösteriyorlardı. Hemen önümden geçen iri siyah bir şey gördüğümde çığlık attım. “H-Harry k-köpek balığı,” diye bağırdım. O kahkaha atmaktan kızarıırken ben korkumdan ölmek üzereydim. Ağlamaya başlayacaktım neredeyse...

“Ne oldu Alexis?” diye sorduğunda gözlerimi araladım. Korkumdan altıma yapmak üzereyim seni geri zekalı! “Elinin körü oldu! Çıkar beni hemen şimdi! Tanrım! Bu kemirgen balıklardan bana bahsetmen gerekirdiiiiiii!”

Vücudumun kemirildiğini anladığım an boğazım yırtılırcasına çığlık attım. “Aman Tanrım! Yiyorlar! Beni yemeye başladılaaaaaa!” Soğuk suyun altında kalan bedenimi kemiren balıklar sürekli artıyordu. Nereden çıkmıştı bir anda bu kadar balık?

Hepsi vücuduma saldırırken acı hissetmeye başlamıştım. “Lanet olsun ısıyorlar! Dişleri var bunların!” diyerek yakındım. Ağlamaya başladığımda kahkahalarına son verip eğilerek beni kıyıya çekti. Belimden kavradığı an çıkıyorum diye sevinirken bir anda küfrederek suyun içerisine yeniden bıraktı beni. “Sikeyim!”

“Elimi ısırdı orospu çocuğu,” diye bağırdı elini sallayarak. Hıçkırarak ağlarken nefesimin daraldığının farkındaydım. “Çıkar beni artık lütfen.”

“Demek bu kadar kolay pes ediyorsun.”

“Evet ! Pes ediyorum! Bu balıklar yamyam gibi!!!!”

Bana gülerken hafifçe öne doğru eğildi. “Tamam baş belası, gel buraya” Yeniden uzandığında ellerimi boynuna doladım. Belimi saran kolları beni havaya kaldırdı ve dışarı çıkardığında vücudum havayla temas ettiği an sızlamaya başladı. Müthiş bir acıyla kıvranmaya başlarken tir tir titriyordum. Kollarımın kızarklığını fark ettiğimde tişörtümü sıyrıp karnıma baktım. Karşı karşıya kaldığım görüntü beni şoke ederken: “Aman tanrım!” diye bağırdığımda Harry katıla katıla gülmeye başladı.

“İnsan o gölde yamyam balıkların olduğunu söyler beee! Vicdansız mısınnn? Seni salak! Ne hale geldim! Hepsi senin yüzünden! Geberteceğim seni!!!!”

Aniden üstüne atladım ve onu yere devirmeyi başardım. Yumruklarımı göğsüne indirirken hâlâ gülmeye devam ediyordu. “Çok mu komik?! Aptal! Sen gireceksin şimdi o göle! 15 dakika duracaksın hatta yarım saat! Hatta 1 saat duracaksın! Yamyam balıklar seni iyice yiyene kadar duracak-”

Dudakları dudaklarımı kaptdığında gözlerim dehşetle irileşti. Elleri ellerimi yakalayıp beni etkisiz hale getirdi. “Seni seviyorum benim çılgın yürekli, tatlı Lexi’m,” Dudaklarının üzerinden fısıldadığında pörtleyen gözlerimi mümkünmüş gibi biraz daha pörtlettim. “Bana sadece arkadaşlarım Lexi d-”

“Artık ben de sana Lexi diyeceğim. Sana böyle seslenmek çok daha hoşuma gitti. Ayrıca ben senin arkadaşın değil, sevgilin olacağım, hayatındaki herkesten daha yakın...”

Bu sözleri doğrudan yüzüme söylemesi beni afallatmıştı. Nasıl bir cevap verebileceğimi bilmediğim için konuyu değiştirmenin daha iyi bir fikir olacağı kanısına vardım.

“Şimdi göle girme sırası sende!”

Gülümseyerek başını salladı. “Üstümden kalkarsan gir-” Sözünü tamamlamasına izin vermeden büyük bir hızla üstünden fırladığımda halime kahkaha attı.

“Sen... Gerçekten de çok farklısın Lexi,” Ah onun boğuk aksanından isminin bu halini duymak garip hissettiriyordu.

Yine de ona belli etmemeye çalışarak ellerimi göğsümde çaprazlayarak: “Farklı olmak bunu gerektirir,” diye homurdandım.

Üstündekileri çıkarmaya başladığında çığlık atarak onu durdurdum. “Ne yapıyorsuuuuun?”

Yüzündeki arsız gülüşle bana döndü ve kemerini çözmeye devam ederken: “Soyunuyorum?” dedi.

Geri zekâlı ya da kör değildim! “Görüyorum da gözü-mün önünde miiii! Öyle gir işteee!”

“Ben göle kıyafetlerimle giremem Lexi.” Dişlerimi sık-tım. “Tamam, dur girme, hiç girme o zaman!”

Pantolonunu indirdiğini görünce çığlık atarak gözle-rimi kapattım ve hemen arkamı döndüm. “Dur diyorum sana!”

Harry kıkırdamalarının arasından: “Emin misin?” diye sorduğunda olduğum yerde tepindim. “Üstünü gi-yin ve hemen götür beni!”

23. B Ö L Ü M

5 Gün Sonra

Harry'e kızgınlığım hâlâ devam ediyordu. Göl gecesinde sonraki beş gün boyunca beni okula bırakmak ve almak için gelmeye devam etmişti.

Cumartesi sabahın köründe evime damlamıştı. Ama onu umursamadan yatağıma geri dönmeyi seçmiştim. Uyumak istiyordum.

Kapımın tıklatıldığını duyduğumda umursamadım. Harry kapıyı araladı ve yavaşça içeri girdi.

"Uykucu güzelliğim, senin için bir sürprizim var."

"Git başımdan Harry, uyuyacağım. Ayrıca seni hâlâ affetmedim!" diye cırladım uykulu sesimle, gözlerimi aralama gereği bile duymadan.

"Ama kaç yüz kere özür diledim..." dedi üzgün bir ses tonu takınmaya çalışarak. Öfledim ve başımı yastığın altına soktum.

"Uyuyan var burada Harry..." Arkama yattı ve beni kollarıyla sararak kendine çekti. "O zaman birlikte uyuruz." Yastığı başımdan çekmeden beni tutan ellerine şaplak indirdim. "Ben uyuyorum, sen değil. Kalk hemen ve akşam gel."

“Burada kalıp seni akşama kadar izlesem olmaz mı?”

“Saçmalamaz mısın bir lütfen,” diye homurdandım, “Saçmalamıyorum, sadece uyurken seni izlemek istiyorum. Uyu sen, uyu benim trip atmaya bayılan tatlı baş belam.”

Onun bu ısrarcılığı ve tüm bu hay huy içinde uyumayı başardığım için büyük bir ödülü hak ediyordum ve o ödül de aynı günün akşamında gelmişti.

Gecenin güzelliği, ay ve yıldızların birleşerek geceyi aydınlatan ihtişamlı görüntüsü, burnuma dolan mis gibi denizin kokusu, kulaklarıma akın eden dalgaların sesi, üzerinde bulunduğumuz küçük ve gül yapraklarıyla süslenmiş şirin tahta köprü, önümde bir uçtan diğer uca uzanan dikdörtgen masa, üzerinde çeşit çeşit yemekler, kokulu mumlar ve daha fazlası...

Harry benim onu affetmem için böyle bir yemek organize etmişti. Böyle şeylere hiç alışık olmadığım için etkisinden çıkabilmem mümkün değil gibi geliyordu.

Bu güzellik karşısında aklım yerinden birazcık oynamışken, Harry karşımda oturup gözlerini kırpmadan beni izliyordu ve bu biraz... İç gıcıklayıcıydı...

“Beni şaşırttın,” diyerek mest olmuş bakışlarla ona bakmayı sürdürdüm. Çarpık bir şekilde gülümsediğinde, sağ yanağındaki çukuru ortaya çıkmıştı. Gülümseyerek avuçları içerisinde kalan elime baktım. Kısa bir süre sonra elini çekerek, avuçlarımı serbest bırakmıştı. Üzerime bıraktığı ceket, üşümemi önlüyordu. Onun kokusu eşliğinde bu güzel masada güzel bir yemek yiyecek olmamız aşırı derecede heyecanlanmamı sağlamıştı.

Şarabı eline alarak çalkaladı. Mantarı yerinden çıkar-

dığında, köpüren şarap üzerine dökülmesin diye içkiyi masarun yanından sarkıttı. Ustalıkla doldurduğu kadehi, kibarca parmaklarımın arasına bıraktı. Vay canına. Beni hâlâ şaşırtıyorsun Harry...

Kadehini kaldırdığında ben de kaldırdım bardakları birbirine değdirdik. İçkiyi dudaklarıma götürmeden önce konuştu.

“Bana verilmiş en güzel şansa...”

Başımı sallayıp gülümseyerek kadehi dudaklarıma dayadım. Şu anın büyüsunü bozmak gibi bir niyetim yoktu. Ve ne yalan söyleyeyim, bunu istemiyordum. Bir yudum daha alarak kadehi masaya bıraktım.

Burnumu kırıştırarak bakışlarımı tabakların kapaklarını açmakla meşgul olan Harry’e çevirdim. Çok sevimli gözüküyordu. Kalkıp öpesim gelse de vazgeçip toparladım kendimi. Düşüncelerime ve tabii ki kendime mukayyet olmam gerekiyordu!

“Benden birazcık da olsa hoşlanmaya başladın mı Lexi?”

Bunu kendime bile henüz açıklayacak kadar hazır hissetmiyorken, ona söyleyebilmem mümkün değildi.

“Hadi Titanik yapalım,” dedim sevinçli görünmeye çalışır bir havayla, konuyu değiştirmeye çalışarak. Kaşlarını alayla havaya kaldırıp indirdi. Kocaman bir kahkaha patlattığında ayağa kalkıp kolundan çekıştirdim. Onu ayağa kaldırmama izin verdi ve sesini çıkarmadan saçmalamamı izledi. Köprünün ucuna geldiğimizde gözlerimi denizin kusursuz güzelliğinde gezdirdim. Çenesini omzuma yaslayarak ellerini belime doladı. Başımı onun şakağına dayayarak gözlerimi kapattım ve derin bir soluk aldım. Hava çok soğuk olmasa da serindi. Nefesim

önümde buharlaşarak havaya karışıp yok oluyordu. Belimde olan ellerini çekerek bileklerimden kavradı ve iki yana açtı. Kolları altında olan kollarım ve avuç içerisinde kalan ellerim eşliğinde bedenini iyice bana yaslayarak birleşen ellerimizi bir sağa bir sola hareket ettirdi yavaşça. Onunla birlikte ben de hareket etmek zorunda kaldığımda kıkırdadım. "Oluyor mu?"

Sesinin tınısından eğlendiği belli oluyordu. "Evet," diyerek cıvıldadım neşeyle. Ben bunu gerçekten sevdiğim bir erkekle yapmak istemiştim. Yıllarca beklemiştim. Tam birine aşık oldum derken, hiç beklenmeyen bir anda kapımı çalan bir başkası olmuş ve bana eşsiz sevgisini sunmuştu. Duygularının temizliğine, saflığına inandırmaya çalışmıştı beni. Ve başarılı oluyor da sayılırdı. Ona "Titanik yapmayı" teklif eden ben olduğuma göre gerçekten başarılı oluyordu. Ne yani, gerçekten ondan hoşlanmaya mı başlamıştım? Duygularım değişiyor muydu?

"Biliyor musun? Seninle bu şekilde tanışıp seni korutmak istemezdim."

Titanigimize son verip hafifçe kollarından ayrıldım ve ona dönüp bakışlarımızı buluşturdum. Bu defa ellerini belime doladı.

Gözleri gecenin karanlığında bile alabildiğine yeşil ve parlaktı. "Yani o şekilde tanışmasaydık bana bir katil olduğundan bahsetmeyecek miydin?" diye sordum meraklı bir tavırla, gözlerinin derinliğine dalmaya devam ederek.

Tam ağzını aralamış, bir şey söyleyecekken keskin motor sesleri kulaklarımızın pasını silerek gecenin sessizliğine hâkim oldu. Bedenimi bedenimden ayırarak kollarını kollarımın üzerinden çekti. Arkasını dönüp yolun başında beliren araçlara baktı. Ben de dönüp baktığımda sayamadığım kadar çok araba olduğunu gördüm. "Biktir!" diyerek kufretti Harry, gerinde illa da duyduğum

mutlak bir panik vardı. Şaşkın bakışlarını arabaların üzerinden Harry'e çevrildiğinde beni arkasına aldı.

"Neler oluyor Harry? Bunlar kim?"

"Baskın," diyerek tısladı dişlerinin ardından. Sonra bana döndü ve kulağıma eğilerek fısıldadı. "Bebeğim, korkma. Şimdi ben onları oyalayacağım ve sen ardına bakmadan koşacaksın anladın mı? Hani benden çok güzel kaçıyordun ya, şimdi o hızına ihtiyacımız var. Başarabilirsin," dedi güven verici sesiyle. Bir anda böyle sözler söylemesi beynime sancı sokmuştu. Bedenim tutukluk yaparken, zar zor dudaklarımı aralayabildim. "Neden kaçıyoruz? Bu adamlar kim? Ne istiyorlar?"

Harry sorularımla birlikte gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Açıklamak için vaktim yok. sadece kaçman lazım Lexi, anladın mı beni?" dediğinde itiraz edecektim. "Git Lexi!" diye bağırdığında bakışlarımı adamlardan çekip gözlerinin içine baktım. "Seni burada bırakıp kaçamam!"

"Ben sonradan geleceğim."

Bu kadar adamı tek başına nasıl oyalayabilirdi ki? Bu mümkün değildi!

"Seni bırakamam," diyerek mınıldandım. Sesim benden habersiz kısık çıkmıştı. "Bana bir şey olmayacak güzelim git hadi Lutten..."

"İstemiyorum Harry, anca beraber kanca beraber!" diyerek itiraz ederek direttim ısrarla. "Önemli olan sana bir şey olmaması bana bir şey olsun ya da olmasın bu sorun değil. Gitmen gerekiyor. Bak üçe kadar sayacağım. Gelmeve başladılar bile. Hadi. Vakit kaybediyoruz," dediğinde korkuyla bakışlarımı bize yürümekte olan kazuletlere çevirdim. Kalp ritmim değişmiş, kulaklarımda uğuldayan rüzgarın baskısı çoğalmıştı. "Harry, korkuyorum," diye fısıldadım sessizce.

Elleriyle yüzümü avuçladı ve dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. Cesaret öpücüğüydü bu. “Korkma, ben yanındayım. Söz veriyorum geri geleceğim. Sen arkana bakmadan kaçacaksın. Ne olursa olsun durmak yok anladın mı beni? Yola çıktığın an bir taksi çağır ve direkt benim evime git, orada daha güvende olacaksın,” diyerek omuzlarımdan sarstığında kısa çaplı girdiğim transtan çıkarak; “Anladım,” diyerek mırıldandım. “Güzel, saymaya başlıyorum Lexi. 1, 2, 3! Şimdi!” diyerek bağırdı. Dediyini yapıp adamların geldiği tarafın aksi yönünde tüm hızımla koşarak köprüden indim. Ayaklarımla altından kayan kumlar hızımı büyük ölçüde etkiliyordu.

Durmamam gerekiyordu. Öyle söylemişti. “Lexi hızlan!” diyerek kulağımda yankı yapan Harry’nin sesini duyduğumda panik yaptım. Çok uzaktan gelmeye başlayan sesleri anlamaya çalışıyordum. Ardından Harry’nin kulak tırmalayan inleyişini duydum. Olduğum yerde durup arkamı döndüm. Bana doğru koşan sayamadığım kadar çok herif vardı. Ama benim gözlerim yerde yatan Harry’deydi. Önüne çullanan birçok kişi aynı anda vücuduna tekme geçiriyorlardı. Bu muydu onun oyalama şekli? Resmen beni kurtarmak için kendisini feda ediyordu.

Ellerimi kulaklarıma siper edip hıçkırarak ağlamaya başladım. “Vurmayın,” diyerek fısıldadım. Sadece bir an sonra kulaklarımdaki ellerim sertçe çekildiğinde ne zaman kapadığımı bile bilmediğimi gözlerimi araladım. Beni zapt etmeye çalışan adamlardan kurtulmak için deli gibi çırpınırken: “Bırakın beni,” diyerek çığlık attım.

Gözlerim Harry’deydi. Çığlığını duyduğu an zorlukla başını kaldırıp benim olduğum yöne baktı. Yeni aldığı darbelerle başını sertçe yere çarparken güçlü bir çığlık çıktı ağzımdan, boğazımı parçalayarak. “Vurmayın!” diyerek bağırdım tüm gücümle.

Kolumdan çekıştiren heriflere tiksintiyle baktım. "Dururun onları, lütfen vurmasınlar," diyerek yalvardım işe yaraması umuduyla. "Kızı arabaya..." diyen kalın, tok bir ses duyuldu. Bakışlarım sesin geldiği yöne çevrildiğinde karşıma, esmer uzun boylu bir adam çıktı. Ellerini göğsünde birleştirmiş, Harry'e vurmalarını dudaklarındaki keyifli gülümsemeyle izliyordu. Bu beni çıldırtmaya yetecek kadar tiksindiriciydi.

"Seni adi pislik! Söyle köpeklerine vurmayı kessinler! Teke tek dövüşün yiyorsa! Hepinizi mahvedeceğinden korktuğunuz için toplanarak köpek sürüsü gibi doluşup saldırıyorsunuz. Bu yaptığınız erkeklige sığmaz! Bu mu sizin erkekliğiniz? O sizin gibi yanında korumalarıyla dolaşmıyor. Çünkü o... Çünkü o tek başına da güçlü!"

Esmer herif sözlerimle birlikte bana dönmüştü. Cümlemi bitirdiğim an mide bulandıracak kadar çirkin kahkahası kulaklarıma dolarken üzerime yürümeye başladı.

Hala beni tutan adamların elinden kurtulmak için çırpınıyordum, ama işe yaramıyordu. Esmer adam önüme geldiğinde elini kaldırdı ve yüzündeki gülüş silinmeden elini sertçe yanağıma indirdi. Aldığım darbe beni afallatırken, yanağımdaki basınç ve gözlerimin etrafındaki silik çizgiler bocalamamı sağladı. Fakat yere yığılmamı engelleyen sert eller bileğimi sıkmayı sürdürüyordu.

"Vay vay, vay. İşe bak be. Harry... Bak görüyor musun? Senin kızın senden daha cesaretli çıktı," dedi memnuniyetle yüzümü incelerken. Tiksintiyle ona bakarken yanağımdaki sızının huncını almak için yüzüne tükürdüm.

Gözlerini yumdu ve yüzünü hafifçe buruşturdu. Ardından ona verilen mendil ile yüzünü sildi. Gözlerini aralayıp öfkeli bakışlarını üzerimde sabitledi. Delici bakışlarını üstümden ayırmadan diğerlerine geri çekilmesi için emir verdiğinde Harry'e vurmayı kestiler. Tam bunun

için sevineceğim sırada hevesim kursağımda kaldı. Çünkü sıkıca saçlarıma asılan parmakların baskısıyla acıyla çığlık attım. Saçlarımdan çekiştirerek beni sürüklemeye çalışan adama vurmayı denedim. Canım çok yanıyordu. Nefesim kesilirken Harry 'e baktım. Zorlukla ayağa kalktı. "Bırakın onu," diyebildi kan içerisinde kalan yüzüyle bana bakarak.

Esmer adam köpeklerine ikinci kez emir verdiğinde yeniden Harry'nin üstüne çullandılar. Zaten zar zor ayakta dikilirken aldığı yeni darbelerle yeniden yere yığıldığında bir kez daha çığlık attım.

Saçlarım bir adamın eline dolanmış halde çekilerek sürüklendiğimi bile unutmuş, tamamen Harry'e odaklanmışım.

Sanki ona uzanabilecekmişim gibi elimi uzattığımda gözleri kapanmıştı. Vücuduma işleyen korku her saniye şiddetini arttırırken, beynimde çığlıklar koparan çaresizliğim elimi kolumu bağlıyordu.

"Vurmayın ona, adi şerefsizler!" Kazulet heriflerin kolunda debelenmeye devam ediyordum. "O-onu b-bırakın, işiniz benimle!" diyerek sesini yükseltmek için çabaladı Harry, ama vücuduna yediği darbelerin acısı nedeniyle sesi çatallaşmış ve iniltisi sözlerinin üzerini örtmüştü.

Yine esmer adamın kahkahası kulaklarımda yankılandı. "Aslında ne düşündüm biliyor musun Harry? Tam tersi, bize sen değil, senin kızın lazım."

Beni çekiştiren hayvan herifin elleri gevşedi, daha toparlanmama izin vermeden beni omzuna aldığımda sırtına yumruklarımı indirmeye, bacaklarına tekmeler savurmaya başladım.

Darbelerimden hiç mi hiç etkilenmeyen adam arabaya doğru ilerlerken başımı zorlukla kaldırıp yüzü kanlar içerisinde ve tanınmayacak hale gelen Harry'e baktım. Göz-

yaşlarım yanaklarımı delerek geçiyor ve içim yanıyordu. Ona vurmaya son vermişler ama etrafını dikenli teller gibi sarmışlardı.

Vücudumu tırmalayan, parçalayan, haykırıp çığlıklar koparan korkum doruklara ulaşırken nabzım kulaklarımda, hatta avuçlarımda atıyordu. Hıçkırarak ağlıyor, debeleniyor ve kurtulmak için çaresizce Tanrı'ya yalványordum. Bu şekilde muamele görmek için ne yapmıştı? Ne yapmıştık? Neden bu kadar vicdansız ve vahşice davranıyorlardı? Ne istiyorlardı Harry'den? Ne istiyorlardı bizden?

Boğazımda büyük bir ağrı vardı. Sanki genzime çakıl taşları dizilmişti ve her yutkundüğümde canım acıyordu.

Bu şahit olduğum dehşet verici sahneler... Şu an biri tarafından kaçırılıyordum. Ve elimden tek bir şey gelmiyordu. Çaresizliğim beynime saplanan bir balta gibi vücudumu sarsarken, ciğerlerim delicesine yanıyordu.

Onun hareketsizce yerde yatıyor olduğunu görmek canımı yakıyordu. O aptal beni korumak için ölümüne dayak yemeyi göze almıştı. Ve her ne olursa olsun durmamamı söylemişti. Ama ben yapamamıştım. Yapamamıştım işte. Onu arkamda bırakıp kaçamamıştım. Gidememiştim. Gönlüm razı gelmemişti bunu yapmaya. Ve şimdi onun da elinden bir şey gelmiyordu. Çok fazla dayak yemişti. Aklım almıyordu. Kim, neden böyle davranırdı? Tamam, o tehlikeliydi. Ve tehlikeleri de beraberinde getirmişti. Fakat... Yine de böyle bir durumla karşılaşmayı... Aklım almıyordu...

Arabaya sertçe fırlatılırken, yardım edemeyeceğini bildiğim halde tek çare yeniden ona seslendim. "Harry, lütfen yardım et."

Beni koruyacağını söylemiştin...

‘Seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Sen istesen de istemesen de yanında olacağım. Ama Alexis... Seni korumam için bana yardım etmen gerekiyor. Arkamda kalmalısın Alexis. Arkamda olursan seni kolayca koruyabilirim. Uzanamayacağım kadar uzağıma gidersen... Bunu yapamam.’ demiştin... Senden uzağa götürülüyorum şimdi Harry. Beni senden ayırıyorlar... Bizi ayırıyorlar...

Kollarımı sıkıca kavrayıp beni geriye çeken adamdan kurtulmaya çalıştım. “Bırak beni, lütfen yanına gitmeme izin verin. Lütfen...”

Kapı sertçe yüzüme kapandığında hıçkırarak camı yumrukladım. “Beni koruyacağını söylemiştin!” diye bağırdım çaresizlik içerisinde. Sesim bağırıp çığlık atmaktan kısılmış, garip bir tona bürünmüştü. “Beni koruman için arkanda olmaya hazırdım! Bu mu senin beni koruma şeklin? Sen böyle mi duruyorsun sözlerinde? Neden söz verdin bana? Neden? Tutamayacağın bir sözü neden verdin!”

“Susturun şunu!”

Yabancı bir ses yükseldi arabanın içinden. Önemsemedim ve camları yumruklamaya devam ettim. Araba hızla hareket ettiğinde tökezledim ama cama yapışıp dengemi sağlamayı başardım.

“Sana şans verdim çünkü herkes beni terk etti. Sen terk etmeyeceksin diye düşünüp farkında olmadan umutlandım! Onlar beni korumadı seni lanet olasıca! Sana şans verdim çünkü beni korumanı istedim! Sana inandım, sana güvendim! Kalk ayağa seni pislik, kalk!”

Ben sende kötünün içindeki iyiyi aradım. Buldum da. Senden o kadar korkarken, seni sevmeye başladım. Hadi kalk. Kalk kaldığımız yerden devam edelim. Bana söz vermiştin hani. Söz veriyorum artık senden hiç korkma-

yacağım. Söz veriyorum artık ben de seni koruyacağım. Kalk!”

Ağzımı yeniden aralamıştım, ama burnuma sertçe kapanan bir bez hissettim.

Onu gördüğüm ilk geceye döndüm bir an; kim bilir belki de öldürdüğü adam bunlardan biriydi? Belki de hak etmişti. Belki de korkunç bir katil sandığım sevgilim sadece kendini korumaya çalışıyordu. Onun yerde yatan perişan halini ve şu andaki çaresizliğini düşündüm. şimdi fırsatım olsa bunlardan birini öldürmez miydım ben de?

Deli gibi çırpınıp bezi burnumdan uzaklaştırmak için çabaladım ama başaramadan duyduğum keskin koku iliklerime işleyip ciğerlerimi sızlatırken, tüm hareketlerim yavaşladı. Ardından bütün bedenim gszleşirken, gözlerim yavaşça karanlığa teslim oldu. Zifiri bir karanlığın ve dipsiz bir hiçliğin kasırgasında savrulmaya başladım.

Son düşündüğüm şey karanlıkta bile parlayan ve sevdiğimi hiç syleyemediğim yeşil gözleriydi.

TEŞEKKÜR

Müptela Ailesine katılmama yardımcı olan ve her şekilde desteğini esirgemeyen, cömert ve güler yüzlü, tatlı dilli Zeynep Bakır'a; gerek kurgu konusunda, gerek fikir verme konusunda yardımlarını esirgemediği ve sürekli karar değiştirmeme rağmen benimle ilgilenmeye devam ettiği için editörüm Can Kara'ya çok teşekkür ederim.

Bu yolda, en başından beri yanımda olup bana güvendikleri ve desteklerini bir an olsun esirgemedikleri için aileme çok teşekkür ederim.

Farklı yerlerde olmamıza rağmen aynı anda düzenlemeler yaptığımız dostum Ceren Yıldız'a; Çok yakın dostum ve kardeşim gibi gördüğüm Aydan Eyüpoğlu'na; Wattpad âleminde tanıştığım ve enerjisine hasta olduğum Aycan Kayakuşu'na; canım, arkadaşım İrem Deniz'e çok teşekkür ederim.

Wattpad'te geçirdiğim her günün ayrı güzel olmasını sağlayan ve beni yalnız bırakmayan Okurışıklar'ıma ve desteklerini esirgemeyen bütün dostlarıma sonsuz teşekkür ederim.